॥ अमरभारतीकुसुमावलिः ॥

II

(தமிழ்ப் பதவுரையுடன் கூடியது)

(Text Book For Madhyama Exam.)

வெளியிடுவோர் :

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிபீடம் :

ஸ்ரீஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் அவர்கள் மடம்

1953

॥ अमरभारतीकुसुमावलिः ॥

(தமிழ்ப் பதவுரையுடன் கூடியது)

(*Text Book for Madhyama, Exam.*)

ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடிபீடம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீசங்கராசார்ய சுவாமிகள் அவர்கள்

ஆக்ஞைப்படி வெளியிடப்பட்டது.

புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ அமரபாரதி வித்யாபீடம்,

மேலச்சிந்தாமணி, திருச்சி.

1953

தொகுத்தவர்கள் :

ஸ்ரீ S. சுப்ரம்மண்ய சாஸ்திரிகள்

ஸ்ரீ S. M. கிருஷ்ண சர்மா

முன்னுரை

—o—

மாணவர்களே ! அன்பர்களே !!

இப்புத்தகத்தில் நீதிகள் நிறைந்த பல சுலோகங்கள் ஒருங்கே தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. மேலும் எல்லோரும் அவசியம் தனது நடைமுறையில் அனுபவத்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டிய முக்கியமான 19 (பத்தொன்பது) திருக்குறள் சுலபமாயும் விளக்கமாயும் உள்ள பதவுரை பொழிப்புரையுடன் கூட சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டில் ஒவ்வொருவரும் இருகண்களைப்போல் இவ்விருபாஷைகளையும் போற்றிவளர்ப்பதுடன் நில்லாமல் "கற்க கசடற...நிற்க அதற்குத்தக" என்ற திருவள்ளுவர் வாக்குப்படி இப் புத்தகத்தில் இருபாஷைகளிலும் தொகுக்கப்பட்டிருக்கும் உண்மைகளை அறிந்து அதன்வழி நடப்பதே உலகிற்கு க்ஷேமத்தை தரக்கூடியதாக ஆகும். குறள்களின் பொழிப்புரையில் கூறப்பட்டிருக்கும் மேற்கோள்களான சுலோகங்களையும் அர்த்தத்துடன் படித்திருப்பது நலம். இப்புத்தகத்தில் தேவநாகரி எழுத்துக்களுக்குச்சரியான புராதனமான கிரந்த எழுத்துக்களும், ஆரம்பத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவ் வெழுத்துக்களையும் மாணவர்கள் விடுமுறை நாட்களில் கற்றறிவது மிகவும் நலம். அமரபாரதி மத்யமாபரீக்ஷை முதல், "இஷ்டப்பட்டவர்கள் விடை எழுதலாம்" என்ற தலைப்பின் கீழ் (தேவநாகரியில் உள்ள சுலோகத்தை கிரந்த எழுத்திலும் கிரந்தத்தில் உள்ளதை தேவநாகரி எழுத்திலும் எழுதவும்) என்று ஓரிரண்டு கேள்விகள் கேட்டு அவ்வித கேள்விக்கு மார்க்குத் தனியே கொடுக்கலாமென தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் மாணவர்கள் ஒவ்வொருவரும் இவ்

வெழுத்துக்களையும் பயின்று நம் நாட்டில் ஏட்டுச்சுவடிகளில் பொதிந்து கிடக்கும் அரிய பெரிய நுட்ப விஷயங்களை ஆராய்ந்தறிந்து பொதுமக்களுக்கு உதவ முன்வருவீர்களாக! இவ்வெழுத்துக்களைப் பயிலுவதும் பயிலாததும் பரீக்ஷயின் வெற்றி தோல்விக்கு காரணமாகாது. கற்றறிந்திருப்பது நலம் என்பதுதான் உத்தேசம். இப்புத்தகத்தை ஸ்ரீ காஞ்சீ காமகோடிபீடம் ஸ்ரீ ஜகத் குரு ஸ்ரீ சங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள் ஆக்ஞாமுறைப்படி வெளியிட்டிருக்கின்றோம். இவைகளைப் படித்து பரீக்ஷையில் வெற்றிபெறுவதுடன் நில்லாது அதன்வழி நடக்க முயற்சி எடுத்து நன்மைகளைப் பெற்று வாழவேண்டுமென எங்கும் நிறைந்த இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

இப்படிக்கு,

P. M. NATARAJA SARMA,

காரியதர்சி.

॥ अक्षरमाला ॥
ALPHABET

॥ अचः ॥
VOWELS

अ	𑌅	आ	𑌆	इ	𑌇	ई	𑌈
उ	𑌉	ऊ	𑌊	ऋ	𑌋	ॠ	𑍠
ऌ	𑌌	—	—	ए	𑌏	ऐ	𑌐
ओ	𑌓	औ	𑌔	अं	𑌅𑌂	अः	𑌅𑌃

॥ हलः ॥
CONSONANTS

क	𑌕	ख	𑌖	ग	𑌗	घ	𑌘	ङ	𑌙
च	𑌚	छ	𑌛	ज	𑌜	झ	𑌝	ञ	𑌞
ट	𑌟	ठ	𑌠	ड	𑌡	ढ	𑌢	ण	𑌣
त	𑌤	थ	𑌥	द	𑌦	ध	𑌧	न	𑌨
प	𑌪	फ	𑌫	ब	𑌬	भ	𑌭	म	𑌮
य	𑌯	र	𑌰	ल	𑌲	व	𑌵		
श	𑌶	ष	𑌷	स	𑌸	ह	𑌹		
ळ	𑌳	क्ष	𑌕𑍍𑌷	ज्ञ	𑌜𑍍𑌞				

क, का, कि, की, कु, कू, कृ, कॄ, कॢ, के,
कै, को, कौ, कं, कः

𑌕, 𑌕𑌾, 𑌕𑌿, 𑌕𑍀, 𑌕𑍁, 𑌕𑍂, 𑌕𑍃, 𑌕𑍄, 𑌕𑍢, 𑌕𑍇,
𑌕𑍈, 𑌕𑍋, 𑌕𑍌, 𑌕𑌂, 𑌕𑌃

॥ संयुक्ताक्षराणि ॥

Conjunct Consonants.

ग्+ग=ग्ग	𑌗𑍍𑌗	द्+भ=द्भ	𑌦𑍍𑌭
ङ्+ङ=ङ्ङ	𑌙𑍍𑌙	द्+य=द्य	𑌦𑍍𑌯
च्+च=च्च	𑌚𑍍𑌚	ग्+म=ग्म	𑌗𑍍𑌮
ञ्+ञ=ञ्ञ	𑌞𑍍𑌞	स्+क=स्क	𑌸𑍍𑌕
ण्+ण=ण्ण	𑌣𑍍𑌣	श्+य=श्य	𑌶𑍍𑌯
त्+त=त्त	𑌤𑍍𑌤	ल्+प=ल्प	𑌲𑍍𑌪
द्+द=द्द	𑌦𑍍𑌦	त्+य=त्य	𑌤𑍍𑌯
द्+ध=द्ध	𑌦𑍍𑌧	ग्+य=ग्य	𑌗𑍍𑌯
न्+न=न्न	𑌨𑍍𑌨	र्+घ्+व=र्घ्व	𑌰𑍍𑌘𑍍𑌵
प्+त=प्त	𑌪𑍍𑌤	क्+व्+य=क्म्य	𑌕𑍍𑌮𑍍𑌯
प्+प=प्प	𑌪𑍍𑌪	स्+त्+र=स्त्र	𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰
य्+य=य्य	𑌯𑍍𑌯	च्+छ्+व=च्छ्व	𑌚𑍍𑌛𑍍𑌵
क्+य=क्य	𑌕𑍍𑌯	त्+म्+य=त्म्य	𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯
त्+न=त्न	𑌤𑍍𑌨	न्+त्+य=न्त्य	𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯

திருக்குறள்

1. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே யுலகு.

எழுத்தெல்லாம்=எல்லா எழுத்துக்களும், அகர முதல=அகரத்தை முதலெழுத்தாக உடையன. (அதுபோல), உலகு = உலகம், ஆதி பகவன் முதற்று=கடவுளை முதலாக உடையது, ஏ=அசை.

எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் எப்படி அகரம் முதலெழுத்தோ, அப்படியே உலகத்திலுள்ள எல்லாவற்றிற்கும் கடவுள் முதற்பொருள் என்பது கருத்து. அதிலிருந்து கடவுள் எனப்படும் பரம்பொருள் ஒன்று உண்டு என்பது பெறப்பட்டது, காரணமின்றிக் காரியமில்லாமையின்.

அகரமுதல—அகரமாகிய முதல் என்பது அகரமுதல் எனத் தொகையாகும். தொகை என்பதை வடமொழியில் ஸமாஸம் என்பர். அகரமுதல் என்பதற்குப் பலவின் பால்விகுதி ஆகிய அ சேர்க்கப்பட, அகரமுதல எனக் குறிப்புவினைமுற்று ஆயிற்று. எழுத்து என்பது ஈண்டுப் பன்மை. ஆதிபகவன் என்பது ஆதியாகிய பகவன் என விரியும். ஆதி என்பதும் பகவன் என்பதும் வடமொழிச்சொற்களின் தற்பவம். பகம் என்ற சொல் ஐச்வர்யம், வீர்யம், கீர்த்தி, திரு, ஞானம், வைராக்கியம் என்ற ஆறினையுங் குறிக்கும்; பகத்தை யுடையவன் பகவான். பகவான் என்பதன் இடைக்குறை பகவன் என்பது.

பகவர் பலர் ஆகலாலும், அவருள் முதல்வர் கடவுள் ஆதலாலும் கடவுளைக் குறிக்க "ஆதிபகவன் ஆகிய முதல்" என்பது ஆதிபகவன்முதல் என ஆயிற்று அதற்கு து விகுதி சேர்க்க, ஆதிபகவன்முதற்று என்ற குறிப்புவினை வந்தது. உலகு என்பது "உலகம்" என்பதின் கடைக்குறை; அச்சொல் பல பொருள்களைக் குறிப்பினும், சொல்வகையான் ஒருமையாகலான் ஒருமை வினையைக் கொண்டது.

"அகரத்திற்குத் தலைமை...நாதமாத்திரையாகிய இயல்பால் பிறத்தலானும்" எனப் பரிமேலழகர் கூறுவர். ருக்வேதம் ஐதரேயஆரண்யகம் மூன்றாவது அத்தியாயம் ஆறாவது கண்டம் அகரமே 'சர்வ வாக்கும், அந்த அகரமே ஸ்பர்சங்களாலும் (வாய்க்குள்ளிருக்கும் பல உறுப்புகள் ஒன்றோடொன்று தொட்டு சேர்வதினாலும்), ஊஷ்மங்களினாலும் (அவ்வுறுப்புகள் நேரே சேராமல் சற்று விலகி இருந்து கொண்டு இடையில் கொஞ்சம் காற்று விட்டு ஊதுவதிலும்), வெளியாக்கப்பட்டு ககரம் மகரம் ஸகரம் முதலிய பல்வேறு எழுத்துருவங்களை அடைகின்றது' எனப்பொருள் படும்படி கூறுகிறது. ஆகாயத்தின் குணமாகிய நாதம் ஒன்றே நாகஸ்வரம், புல்லாங்குழல், வீணை, நம்பட்டை முதலிய கருவிகளுக்கு ஏற்றவாறு ஒலிப்பது போலவும், பஞ்சலோகங்கள் உருக்குக் குழாய்களின் தன்மைக் கேற்ப நடராஜ விக்ரஹம் முதலிய பலவேறுவடிவங்களை அடைவதைப்போலவும் இயல்பாகிய நாதமாத்திரையாம் அகரமும் உதடு, நா, பல், அண்ணம் இவற்றின் தொழிலிற்கு ஏற்பப்பலவேறு எழுத்துக்களாய் வருகின்றது.

அதற்கு மற்றொரு காரணம் "அக்ஷரங்களுள் அகரம் ஆகின்றேன் யான் अक्षराणां-अकारोऽस्मि பகவத் கீதை-10வது அத்தியாயம் 33வது சுலோகம்)" எனப் பகவத் கீதையில் கண்ணன் கூறியது மாகுமென்பர்; அப்பகவத் கீதைத்தொடரின் கருத்து "எழுத்துக் களுள் தன்னை அகரமாக உபாஸிக்கவேண்டும்" என ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரிய சுவாமிகள் கூறி இருத்தலின் அவர்கூற்று ஆராய்ந்தற்பாலது.

உலகில் உண்டாக்கப்படும் காரியப்பொருள்களுக் கெல்லாம் பொதுவாக முதற்காரணம் எனப்படும் உபாதானகாரணமொன்றும் நிமித்தகாரணம் எனப் படும் மற்றொரு' காரணமும் இருப்பதைக் காண்கி ரோம். "ஒரு மூலமில்லாமல் இவ்வுலகமிராது" எனச் சாந்தோக்கிய உப நிஷத்திற் சொல்லப்படிருக்கிறது (சா-உப-அத்யா 6 கண்டம் 8, மந்த்ரம் 3). உதார ணமாக மட்கலத்திற்கு மண் முதல்காரணம் (அதா வது உபாதானகாரணம்), குயவன் நிமித்தகாரணம். ஆனல் பகவான் உலகத்தைச் சிருஷ்டிக்கும்போது அவர் இரண்டற்ற பரம்பொருளாகையால் தானே முதற்காரணமு மாகினர் என்பது திருநான்மறை முடியான வேதாந்தசாஸ்திரத்தின் கருத்து. இக் கருத்தையே "ஆதிபகவன் முதற்றே வுலகு" என்னு மிடத்தில் முதற்காரணத்தைக் குறிக்கும் முதற்றே என்றும் சொல்லால் உணர்த்துகிறார்போலும். இத ஞல் "தேவர் குறளும் திருநான்மறைமுடியும் * * * ஒரு வாசகமென்றுணர்" என்னும் ஔவையாரின் வாக்கின் உண்மை வெளியாகிறது. எல்லா உலகும்

ஆவாய் நீயே என்னும் தத்துவத்தையே இக்குறள் உவமை வாயிலாகப் போதிக்கிறது. "கடவுள் எல்லா சராசரப் பொருளிலும் அவற்றின் தன்மையாய் நிற்குமாறுபோல் அகரம் எல்லா எழுத்துக்களிலும் கலந்து தனியாய் நிற்கும்" என்று தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரத்தில் மெய்யினியக்கம் அகரமொடு சிவணும் என்னும் சூத்திரத்திற்கு உரை எழுதும் சமயத்தில் சொல்லியிருக்கிறார் நச்சினார்க்கினியர். அதற்குப் பலமாக முன்னரே கூறியபடி அக்ஷரங்களுக்குள் அகரமாகின்றேன் யான் என்று கண்ணன் சொல்வதை எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார். அதே 10வது அத்தியாயத்தில் 20வது சுலோகத்தில் "ஸமஸ்த பூதங்களின் ஹிருதயத்தில் இருக்கிற ஆத்மா நானே. பூதங்களுக்கு ஆதியும் ஸ்திதியும் அந்தமும் நானே अहं-आत्मा - गुडाकेश - सर्वभूताशयस्थितः अहं-आदिश्च-मध्यं च-भूतानां-अन्त-एव-च ॥ என்று கண்ணன் கூறி 39வது சுலோகத்தில் " சகல பூதங்களுக்கும் காரணம் அல்லது விதை எதுவோ அது நான். ஜங்கமம், ஸ்தாவரம், ஆகிய எந்த பூதமிருக்கிறதோ அது என்னையன்றி வேறில்லை ; यच्चापिसर्व - भूतानां-बीजं-तत्-अहं-अर्जुन । न-तत्-अस्ति-विना यत्-स्यात्-मया-भूतं-चराचरम् ॥ என்று சொல்லி முடிக்கிறார். ஆகையினால் கண்ணன் அதிஷ்டானம்பற்றித் தன்னைச் சராசரப் பொருள்களுக்கு முதற்காரணமாகக் கூறினார் என்பது உறுதியாகிறது. ஆகையால் நச்சினார்க்கினியர் அகரம் மற்ற எழுத்துக்களில் கலந்து நிற்றலுக்குக் கடவுள் மற்றசராசரங்களில் கலந்து நிற்பதை உவமையாக எடுத்தது முதற்காரணம்பற்றியே.

2. கற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
னற்ருெடொழா அ ரெனின்.

(உலகு) - உலகத்தார், வாலறிவனற்ருள் - சுத்தமான அறிவினையுடைய கடவுளின் திருவடிகளை, தொழார் எனின் - வணங்காம லிருந்தால், (அவர்) (எழுத்து - நூல்களை) கற்றதனுல் - படித்ததால், ஆய - ஆகிய, பயன் - பலன், என் கொல் - என்னமோ? (ஒன்றுமில்லை என்பது கருத்து).

உலகு, எழுத்து என்பன முதற்குறளிலிருந்து எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டன. வடமொழி நூலாசிரியர் அனுவர்த்தித்தன என்ற சொல்லை வழங்குமிடத்து தமிழுரைகாரர்கள் அதிகரித்தன என்ற சொல்லை வழங்குகின்றனர். சுருங்கச்சொல்லலே திருக்குறளாசிரியரது கருத்தாதலின், கூறிய சொற்களைப் பின்னரும் கூருது குறட்களை அவ்வாறு அமைத்தனர். வடமொழியில் சூத்திரக்காரர்கள் கொண்ட முறையும் இதுவே ஆகும்.

கற்றதனுல் என்னுமிடத்து ஆல் உருபு வழங்கப்பட்டது. அது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்ட ஆன் உருபின் விகாரம் ஆய என்பது ஆகிய என்பதின் இடைக்குறை. பயன் என்பது வடமொழிச்சொல்லின் தற்பவம். தாள் என்பது ஈண்டுப் பன்மை. தொழார் என்பது செய்யுளோசைக்காக தொழாஅர் என ஆயிற்று. எழுத்து என்பது எழுத்துக்களால் ஆகிய நூல்களைக் குறித்தலான் ஆகுபெயர். ஆகுபெயர் என்பதை வடமொழியில் லக்ஷணம் என்ற சொல்லால் வழங்குவர்.

மறைமுடியான தைத்திரிய உபனிஷத்து ஆகாயம் முதலான உலகத்தின் படைப்பைக் கூறுமிடத்து, அப் படைப்பிற்குக் காரணமான ஆன்மாவை ஸத்யக்ஞான வடிவமாகக் கூறுகிறது. இவ்வுண்மையை ஆதிபகவன் முதற்றே யுலகு என்னும் வாக்கியத்திற்கு அடுத்த குறளிற் காணப்படும் வாலறிவன் என்னும் சொல்லும் உணர்த்து கிறது. சாஸ்திரங்களைக் கற்றதின் பயன் கடவுளின் சரணங்களைத் தொழுது மறுஜன்ம மில்லாமல் செய்து கொள்வதுதான் எனப் பொருள் படும்படி இக்குறளின் கருத்தைப் பரிமேலழகர் வெளியிட்டிருக்கிறார். இக்கருத் தையே ஸ்ரீபாகவதத்தில் 3-வது ஸ்கந்தத்தில் விதுரமைத்ரேய ஸம்வாதத்தில்

श्रुतस्य पुंसां सुचिरश्रमस्य ननु अञ्जसा सूरिभिः ईडितः अर्थः । यत् तत् गुणानुश्रवणं मुकुन्दपादारविन्दं हृदयेषु येषाम् ॥ என்னும் (3-13-4) சுலோகத்தில் சொல்லப்பட் டிருக்கிறது.

3. மலர்மிசை யேகினான் மாணடி சேர்ந்தார்
நிலமிசை நீடு வாழ்வார்.

மலர்மிசை -(உள்ளமாகிய) தாமரைமலரின் கண், ஏகினான் - (அன்பால் நினைப்பவர் நினைத்த வடிவோடு விரைந்து) சென்றடைந்தவனுடைய, மாண் அடி - மாட் சிமைப்பட்ட அடிகளை, சேர்ந்தார் - இடைவிடாது தியா னிப்பவர், நிலமிசை - (பரமாத்மாவுடைய) உலகத்தில் நீடு - வெகுகாலம், வாழ்வார் - இருப்பார்.

காரியபிரம்மம் எனப்படும் ஸகுணபரமாத்மாவை உபாஸனை செய்வோர் அக்காரியப் பிரம்மலோகத்தில்

மகாப்ரளயபர்யந்தம் இருப்பர் என்ற வேதாந்தக் கொள்கையை இக்குறள் கூறுகிறது.

மலர்மிசை என்னும் சொல் காரியப்பிரம்மமாகும் த்ரிமூர்த்திகளில் சேர்ந்த திருமாலைத் துதிக்கும் "மனனக - மலமற - மலர் மிசை யெழுதரு - மனனுணர் - வளவிலன்" என்னும் நம்மாழ்வார் (திருவாய்மொழி 1-1.2) பாசுரத்தில் காணப்படுகிறது. இதை அனுசரித்து மலர் மிசையேகினான் என்னும் பதத்திற்குத் திருமாலெனப் பொருள் கொள்ள லாம். அவ்விதம் கொள்ளின் இந்நூலாசிரியர் மேலே கடவுளைக் குறிக்குமிடத்து "தாமரைக்கண்ணான், உலகளந் தான்" என்னும் பதங்களை ப்ரயோகிப்பதும் பொருந்தும். ஸ்ரீ பாகவதத்திலும் முதல் ஸ்கந்தத்தில் நாரதர் தன் வரலாற்றைக் கூறுமிடத்து

'आहूत इव मे शीघ्रं दर्शनं याति चेतसि ।'

(1-6-34) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதன் பொருள் :—விளிக்கப்படும். ஒருவன் விரைந்து செல்வது போல் பகவான் உள்ளத்தின்கண் (உள்ளத்தாமரையின் கண்) தர்ஸனம் கொடுக்க விரைந்து செல்லுகிறான் என்ற வாறு. இக்குறளினுள்ள மலர் மிசை யேகினான் என்னும் சொற்றொடருக்கு "அன்பால் நினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின்கண் அவர் நினைத்த வடிவோடு விரைந்து சென்றவன்" என்று பரிமேலழகர் உரைசெய்தது மேற் கூறப்பட்ட பாகவத ஸ்லோகத்தின் கருத்தை அனுசரித் திருக்கிறது.

மலர் என்பதற்குத் "தாமரைபோன்ற ஹிருதயம்" என்றும் பொருள் கூறுவர்.

"மலர்மிசைஎன்பதை பூமேல் நடந்தான் என்பதோர் பெயர்பற்றிப் பிறிதொரு கடவுட்கு ஏற்றுவாரும் உளர்" என்று பரிமேலழகர் கூறியிருக்கிறார். 'பிறிதொரு கடவுள்' என்பதால் ஜைனக்கடவுளாம். அருகனையே அவர் குறிப்பிடுகிறார். ஆனால் திருவள்ளுவர் திருக்குறள்நூல் முழுவதுமே வேதக்கொள்கையையே தழுவிவருவதாலும் அருகன் என்னும் சொல் ருக்வேதத்தில் பஞ்சருத்ரத்தில் (2-வது அஷ்டகம், 7-வது அத்தியாயம், 17.வது வர்க்கம்) மூன்று இடங்களில் ஈசனைக்குறித்து ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், அச்சொல் வேதக்கடவுளாம் சிவனையே குறிப்பதாகக்கொள்ளலாம். மற்றும் அக்காலத்தில் அனாதியாய் உள்ள வேதத்திலுள்ள சிவனையே ஜைனர்கள் அருகக் கடவுளாகத் தொழுது வந்தார்கள் என்பதற்கு ஜைன நூலிலுமாதாரமுளது. ஜைன சமயத்தினராகிய முனைப்பாடியார் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட அறநெறிச்சாரம் என்னும் நூலில் "அவன்கொல் - இவன்கொல் - என்றையப் படார்தே-சிவன் கண்ணே செய்ம்மின்கண்-சிந்தை சிவனுரும் - நின்று கால்சீக்கும் - நிழறிகழும் - பிண்டிக்கீழ் - வென்றிச் சீர்முக்குடையான் வேந்து" என்னும் 219-வது செய்யுளில் "சிவன்பாலே சிந்தையை நிறுத்துங்கள். அச்சிவனும் அசோக மரத்தின்கீழ் நின்று குடைகளுடையவனை அருகனேயாவான்" என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

சிவனையும் திருமாலையும் ஒன்றாகப் பாவித்து வழிபடுவது மகாபாரதம் திருவாய்மொழி முதலிய வைதிகநூல்களில் ப்ரசித்தமாயிருக்கிறது. மேற்காட்டியபடி ஜைன நூலில் சிவனையும் அருகனையும் ஒன்றாக வழிபடுவதையும் காண்கிறோம். மகாநாடகம் என்னும் பண்டைய நூலிலும்

" यंशैवाः समुपासते शिव इति......सोयं वो विदधातु वाञ्छित-फलं त्रैलोक्यनाथः हरिः " என்று எல்லா மதக்கடவுளையும் ஒன்ருக வழிபட்ட முறை காணப்பட்டிருக்கிறது. 1300 வருஷங்களுக்குமுன் சக்கரவர்த்தியாயிருந்த "ஸ்ரீ ஹர்ஷர்" என்ற மகாகவி மூன்று நாடகங்களியற்றியிருக்கிருர். அவற்றின் ரத்னுவளி என்னும் நாடகத்தில் ஆரம்பத்தில் நாந்திச்லோகங்களில் சிவனையும், பார்வதியையும், விஷ்ணுவையும், நாகாநந்தம் என்னும் நாடகத்தில் ஜைனக்கடவுளையும் துதித்திருக்கிருர்.

திருவள்ளுவரும் அக்காலத்தவராதலால் வேதக்கொள்கையை அனுசரித்தே கடவுளை இம்மூன்று முறைகளிலும் துதித்திருக்கக்கூடும்.

4. வேண்டுதல் வேண்டாமை யிலானடி சேர்ந்தார்க்
கியாண்டு மிடும்பை யில.

வேண்டுதல் - வேண்டாமையிலான் அடிசேர்ந்தார்க்கு - விருப்பம், வெறுப்பு அற்ற கடவுளின் அடிகளை இடைவிடாது தியானிப்பவற்கு, யாண்டும் - ஒருபொழுதும், இடும்பை - பிறவித்துன்பங்கள், இல - இல்லை.

இல என்பது பன்மையாதலின் இடும்பை என்பது பன்மைப்பெயராகும். "சரீரமற்றவரை ப்ரியம், அப்ரியம் இவ்விரண்டும் அணுகா" என்னும் சாந்தோக்கிய உபநிஷத் (8-12·1) தொடரும். "என்னையடைந்த மகாத்மாக்கள் துக்கத்திற்கு இருப்பிடமாயும் சாசுவத மற்றதாயும் உள்ள மறுபிறப்பை யடையார்கள்" मां उपेत्य पुनर्जन्म दुःखालयं अशाश्वतम् । न आप्नुवन्ति महात्मानः

संसिद्धिं परमां गताः ॥ என்றும் அர்த்தமுள்ள பகவத்கீதை (8-15) தொடரும் இங்கு குறிக்கத்தக்கன.

5. பொறிவாயி லைந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்,

பொறி - வாயில் - ஐந்து - அவித்தான் - பொய் தீர் - ஒழுக்கநெறி-நின்றார் = இந்திரியங்களின் மூலம் நேரும் ஐவகைப்பொருள்களின் நுகர்ச்சியைப் போக்கிய கடவுளின் உண்மையான தர்மமார்க்கத்தில் அசைவற்று நிற்பவர், நீடுவாழ்வார் - முக்தியடைவர்.

மூன்றாம் குறளில் நிலமிசை என ஆசிரியர் கூறியிருத்தலாலும், இக்குறளில் அச்சொல்லைக் கூறாமையாலும், அக்குறள் கார்யப்பிரம்மலோகத்தைக் குறிக்கின்றது என்றும், இக்குறள் முக்தியையே குறிக்கின்றது என்றும் கொள்ளவேண்டும். ஆசிரியர் ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் பிருஹதாரண்யகோபனிஷத் 4-வது அத்தியாய பாஷ்யத்தில் '**ब्रह्मलोकः**' என்பதற்கு '**ब्रह्मणः लोकः** (ப்ரம்மாவினுடைய லோகம்)' என்றும் '**ब्रह्मैव लोकः**' (ப்ரம்மமாகிய லோகம்)' என்றும் இருவகையாக விரி கூறியிருத்தல் நோக்கத்தக்கது. '**ब्रह्मैव लोकः**' என்பதை ஒட்டியே சிறப்பென்னும் செம்பொருள் என இவ்வாசிரியர் பின்னர் (69-ம் குறள்) கூறுகின்றார். ப்ரஹ்மைவ லோக: என்பது அத்வைதக் கொள்கையேயாகும், "ஆராவியற்கையவா நீப்பின்" என்ற (71-வது) குறளில் கூறப்பட்ட ஜீவன் முக்தியும் அத்வைதக் கொள்கையே. "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும்" என (66-வது) குறளில் கூறப்படும்

अभ्यासமும்" அத்வைதக்கொள்கையே. शब्दं, स्पर्शं, रूपं மாறுபாடு, ரஸம், गन्धं, இவை எப்போதும் இல்லாதவனும், ஆதி, அந்தம் இவை அற்றவனுமான கடவுளைத் தியானிப்பவர் யமனிடமிருந்து விடப்படுகின்றனர்" என்ற கடோபனிஷத் (1-3-15) தொடரும் 'अगन्धं, अरसस्पर्शो, अशब्दं, अपरिग्रहम्! अरूपं, अनभिज्ञेयं दृष्ट्वा आत्मानं विमुच्यते ॥' என்னும் மகாபாரதம் அசுவமேதபர்வம் 20-வது அத்யாயம் 10-வது சலோகமும் ஒப்பிடத்தக்கன.

6. பிறவிப் பெருங்கட னீந்துவர் நீந்தா
ரிறைவ னடிசேரா தார்.

இறைவனடி - கடவுளின் திருவடிகளை; (சேர்ந்தார் - இடைவிடாது தியானிப்பவர்), பிறவிப்பெருங்கடல் - பிறவியாகிய பெருங்கடலை, நீந்துவர் - தாண்டுவர், சேராதார் = தியானிக்காதவர், (அதனை) நீந்தார்=தாண்டமாட்டார்.

சேர்ந்தார் என்பது ப்ரகரணத்தால் கிடைக்கின்றது. "யாரைக்கண்டு யதிகள் பிறப்பு இறப்பு இவற்றுல் விடுபட்டவர்களாகி ஸம்ஸாரஸாகரத்தைத் தாண்டுகிறார்களோ" என்கிற பொருளுள்ள, "यं दृष्ट्वा यतयः तात न शोचन्ति गतज्वराः । जन्ममृत्युभयात् मुक्ताः तीर्णाः संसारसागरम् ॥" என்னும் மஹாபாரதம் அனுசாஸனபர்வம் 167 அத்யாயம் 42-வது சுலோகம் கூறும். அதனையே "संसारसागरं घोरं तरिष्यन्ति सुदुस्तरम् ।" என்னும் மகாபாரதம் அச்வமேதபர்வம் 19-வது அத்யாயம் 33-வது சுலோகமும் கூறும்.

7. வானின் றுலகம் வழங்கி வருதலான்
தானமிழ்த மென்றுணரற் பாற்று.

வானின்று=மழை காரணமாக, உலகம் = உலகத்துள்ள பொருள்கள், வழங்கி வருதலான்தான்=ஜீவித்து வருதலாலேயே, அமிழ்தம்=அம்ருதம், என்று, உணரற்பாற்று=உணரத்தகுந்தது.

நீரை வடமொழியில் அம்ருதம் என்ற சொல்லால் வழங்குகின்றனர். அச்சொல்லிற்கு மரணமற்றது என்பது காரணப்பொருள். மழை உலகத்துப்பொருளின் மரணமின்மைக்குக் காரணமாய் இருத்தலின், அதனை அச்சொல்லால் குறித்தனர் என இவ்வாசிரியர் கருதுகின்றனர். வடமொழி அம்ர்தம் என்ற சொல் தமிழில் அமிழ்தம், அமிழ்து, அமிர்தம், அமிர்து, அமுதம் அமுது என வழங்குகிறது.

வானின்று என்றவிடத்து நின்று என்பது ஏதுப்பொருளில் வந்த ஐந்தாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு எனக் கொள்ளல் தகும்.

8. சிறப்பொடு பூசனை செல்லாது வானம்
வறக்குமேல் வானோர்க்கு மீண்டு.

வானம் = மழை, வறக்குமேல் = பெய்யாவிடின் ஈண்டு = இப்பூவுலகிலிருந்து. வானோர்க்கு=தேவர்க்கு: சிறப்பொடு - சிறப்பாக, பூசனை - பூசனம், செல்லாது - நடவாது.

வானோர்க்குப் பூசனையாவது யாகம், ஹோமம் முதலியன. வானோர் என்பதிலுள்ள, 'வான்' என்பது ஸ்வர்க்கத்தைக் குறிக்கும்.

ஸ்ரீபகவத்கீதை 3-வது அத்தியாயத்தில்,

'देवान् भावयत अनेन ते देवाः भावयन्तु वः ।
परस्परं भावयन्तः श्रेयः परं अवाप्स्यथ ॥
इष्टान् भोगान् हि वो देवाः दास्यन्ते यज्ञभाविताः ।
अन्नात् भवन्ति भूतानि पर्जन्यात् अन्नसंभवः ।
यज्ञात् भवति पर्जन्यः यज्ञः कर्मसमुद्भवः ॥'

என்னும் 11, 12, 14வது ச்லோகங்களில் வானவர் மானிடரை மழையாலும், மானிடர் வானவரை யஜ்ஞத்தாலும் பரஸ்பரம் உபசரித்துக்கொள்ளுவதால் இருவரும் நிரந்தரமான நன்மையை அடைவார்கள் எனப் பொருள்படக் கூறியிருக்கிறது.

9. தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

வானம் - மழை, வழங்காது எனின் - பெய்யாவிடின், வியனுலகம் - அகன்ற உலகத்தின்கண் - தானம், தவம் - தபஸ், இரண்டும், தங்கா - உண்டாகா.

இக்குறளினின்று வெளியாகும் நாயனர் கருத்தாவது :—வானின்று பெய்யும் மழையின் உத்தேசம் மக்கள் அவரவர்கள் அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி தானமோ, தவமோ செய்யாரெனின் அவர்கள் பிழைத்திருப்பது வீணே. இக்கருத்தையே,

'द्वावंभासि निवेष्टव्यौ कण्ठे बध्वा दृढां शिलाम् ।
धनवन्तं अदातारं दरिद्रं च अतपस्विनम् ॥'

என்னும் மஹாபாரதம், உத்யோகபர்வம் 33-வது அத்யாயம் 67-வது சுலோகம் கூறுகிறது. அந்த சுலோ

கத்தில் இப்பொருள் சற்று கடுமையாகவே கூறப்பட்டிருக்கிறது. தானம் செய்யாத பணக்காரனையும் தவம் செய்யாத தரித்திரனையும் கழுத்தில் கல்லைக்கட்டி சமுத்திரத்தில் விட்டுவிடலாம் என்று கூறுகிறது. இதனால் ஈகை இல்லாத பணக்காரனும் தவம் செய்யாத ஏழையும் பூதேவிக்கு பாரமே என்னும் தத்துவம் குறிப்பிடப்படுகிறது. அவ்விதம் பாரமாயிருப்பவர்கள் உலகில் அதிகமாகும்பொழுது தான் யுத்தங்கள், கலகங்கள், கொள்ளைநோய்கள் முதலியவைகளின் மூலம் பூபாரம் குறைக்கப்படுகிறது. ஆகையால் அவைகளுக்கெல்லாம் மருந்து தானம் தவமுமே.

10. இருமை வகைதெரிந் தீண்டறம் பூண்டார்
பெருமை பிறங்கிற் றுலகு.

இருமை வகை - இம்மை, மறுமை இவ்விரண்டின் தன்மையை, தெரிந்து - ஆராய்ந்து பார்த்து, ஈண்டு - இவ்வுலகத்தில், அறம் பூண்டார் பெருமை - துறவறத்தைக் கொண்டவரின் பெருமை, உலகு - உலகத்தில், பிறங்கிற்று - சிறப்புள்ளது ஆகும்.

இவ்வதிகாரம் நீத்தாரைப்பற்றிக் கூறுதலான் ஈண்டு அறம் துறவறத்தைக் குறிக்கும். இருமை வகை என்பதற்கு 'பிறப்பு வீடு என்னும் இரண்டினது கூறுபாடுகளை' என்று பொருள் கூறுகிறார் பரிமேலழகர்.

11. உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து.

உரன் - மனத்திண்மை, என்னும் - என்ற, தோட்டியால் - சம்மட்டியால் ஓர் ஐந்தும் - ஒப்பற்ற ஐந்து இந்திரி

யங்களையும், காப்பான் - கெட்ட வழியிற் செல்லாது காப்பவன், வரன் - எல்லாவற்றிற்கும் மிகுந்தது,* என்னும் - எனச் சொல்லப்படும், வைப்பிற்கு - நிலக்கு, ஓர் வித்தாம் - ஒரு விதை ஆவான்.

இந்திரியங்கள் எவரையும் இழுத்துவிட ஆற்றல் உள்ளமையால் அவை ஒப்பற்றன எனக் கூறப்பட்டது.

"ஐந்து என்பது ஐந்து ஞானேந்திரியங்களை குறிக்கும். உரனைத் தோட்டிக்கு உவமித்தலான், இந்திரியங்களை ஐந்து யானைகளுக்கு உவமிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ள வேண்டும்." 'ப்ரம்மவித் பரத்தை அடைகிறான்' என்ற தைத்திரீய உபநிஷத் (2, 1) தொடரில் பரம் என்பது மோக்ஷத்தைக் குறித்தலின் 'வரன்' என்பதற்கு மோக்ஷம் என்ற பொருள் கூறப்பட்டது.

மனமானது இந்திரியங்களின் வழியாய் எப்போதும் வெளிமுகமாகவே சென்றுகொண்டிருப்பதனால் தான் தன்னுள்ளே ஜ்வலிக்கும் அகண்ட ஆனந்த ஆத்மப்ரகாசத்தைக் காணாது வீணாகின்றது. இப்பொருள் கடோபநிஷத்தில் (221–1) கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இக்குறளில் இந்திரியங்களை அடக்குவது வித்து என்று கூறப்படுவதால் இதற்கு அடுத்தபடியான ஸகுண ஈச்வரத்யானம் முளை எனவும், அவர் அருளால் ஏற்படும் ஆத்மஜ்ஞானம் புஷ்பம் எனவும், வரன் என்னும் மோக்ஷமானது பிறவி என்னும் விருக்ஷத்தின் பலனும் பழமாகவும் பெறப்படுகிறது.

---

* எல்லாவற்றிற்கும் மிகுந்தது என்பது மோக்ஷத்தைக் குறிக்கும்.

'இந்திரியங்களைத் தத்தம் விஷயத்திலிருந்து மனத்தால் ஒருவன் திருப்பினால் ஆத்மாவில் ஜ்வலிக்கும் ப்ரம்மத்தைப் பார்க்கிறான்.

इन्द्रियाणि इन्द्रियार्थेभ्यः मनसा विनिवर्तयेत् ।
ततः पश्यति तत् ब्रह्म ज्वलत् आत्मनि संस्थितम् ॥

என்னும் மகாபாரதம் அனுசாசனபர்வம் 167-வது அத்தியாயம் 31, 37-ம் சுலோகங்கள் கூறும்.

12. ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசும்பு ளார்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி.

ஐந்தவித்தான் - ஐந்து இந்திரியங்களையும் அடக்கிய துறவியின், ஆற்றல் - சக்திக்கு, அகல்விசும் புளார் கோமான் - அகன்ற சுவர்க்கத்தில் உள்ளோர்க்கு அரசனாகிய இந்திரனே, கரி - சாக்ஷி, சாலும் - பொருந்தும்.

ஈண்டு ஐந்தவித்தான் என்பது இந்திரனை ஆயிரங்கண்ணன் ஆக்கிய கௌதமரையும், இந்திரப்பட்டம் எய்திய நகுஷனைப் பாம்பாக்கிய அகஸ்தியரையும், ஸோமயாகத்தில் ஸோமத்தில் ஒரு பாகத்தை அச்வினிதேவதைகளுக்கு இந்திரனைக் கொடுக்கச் செய்த ச்யவனரையும், மருத்தன் யாகத்தில் இந்திரனை வரச்செய்த சம்வர்த்தரையும், பன்னிரு ஆண்டுகளில் தான் யாகம் செய்ய அப்போது மழை பெய்யாமல் தடுத்த இந்திரனை மழை பெய்யும்படி செய்வித்த அகஸ்தியரையும் குறிக்கும். இக்கதைகளை மகாபாரதம் அனுஸாஸனபர்வம், அச்வமேதபர்வம் முதலியவற்றில் காண்க.

மூவுலகையும் ஆளும் ஐசுவரிய முடையோனுடைய ஆற்றலைவிட பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கிய தவசியின் ஆற்றல் பெரிது என்னும் உண்மை இக்குறளினின்றும் பெறப்படுகிறது.

13. சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூங்கு
ஆக்க மெவனோ வுயிர்க்கு.

உயிர்க்கு - மனிதர்க்கு, சிறப்பு - மோக்ஷத்தை, ஈனும் - தருவதும், செல்வமும் - இம்மைச் செல்வம் மறுமைச் செல்வமாம் சுவர்க்காதி இன்பங்களையும், ஈனும் - தருவதுமான, அறத்தின் - தருமத்தைக் காட்டிலும், ஊங்கு - மேலான, ஆக்கம் - மேன்மையைத் தருவது, எவன் - யாது?

சிறப்பு, செல்வம் என்பன கடோபனிஷத்தில் கூறப்படும் ச்ரேயஸ், ப்ரேயஸ் (1 - 2 - 2) என்பவற்றைக் குறிக்கும்.

சுவர்க்காதி சுகத்தைத் தரும் ப்ரவ்ருத்தி தர்மமும் மோக்ஷ சுகத்தைக் கொடுக்கும் நிவ்ருத்தி தர்மமும் ஆக தர்ம மார்க்கம் இரண்டுவிதமென்று சொல்லப்படும் எனப் பொருள்கொண்ட

''सुखाभ्युदयिकं चैव नैश्रेयसिकमेव च ।
प्रवृत्तं च निवृत्तं च द्विविधं कर्मवैदिकम् ॥'

என்னும் மனுஸ்ம்ருதி 12-வது அத்யாயம் 88-வது சுலோகமும் ஈண்டு குறிப்பிடத் தகுந்தது.

14. அன்றறிவா மென்னாதறஞ் செய்க மற்றது
பொன்றுங்காற் பொன்றாத் துணை.

(உயிர் - மனிதர்), அன்று - கிழத்தனத்தில், அறம் - தர்மத்தை, அறிவாம் - செய்வோம், என்னாது - என்று நினையாமல், (தருமத்தை), செய்க - (இப்போதே) செய்தல் வேண்டும். அது - அத்தருமத்தின் பயன், பொன்றுங் கால் - சாகும்பொழுது, (அவர்க்கு) பொன்றாத்துணை - அழிவில்லாத துணை, (ஆகும்). மற்று என்பது அசைநிலை.

பரலோகத்தில் மனிதர்க்குச் சகாயமாயிருப்பது தர்மமே என

'धर्म एको मनुष्याणां सहायः पारलौकिकः ।'

என்னும் மகாபாரதம் அநுசாஸநிகபர்வம் 173-வது அத்யாயம் 16-வது சுலோகம் கூறும். ஸ்தூல சரீரத்தை விட்டு ஜீவன் செல்லும்போது அவனுடைய நற்செயல் தீச்செயல் இவற்றின் பயனே அவனுடன் செல்லுமாகையாலும், எப்போது தனக்கு மரணம் நேரிடும் என்று அறியப்படாமையாலும் அப்போதைக்கப்போதே ஒவ்வொருவரும் தர்மச் செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்பது கருத்து.

கல்வியையும் பொருளையும் சம்பாதிக்கும் விஷயத்தில் தான் சிரஞ்ஜீவி என்ற எண்ணத்தைக் கொண்டே அவ்விரண்டையும் சம்பாதித்துக் கொள்ளவேண்டும், தர்மம் செய்யும்போதோ யமன் தன்னைப் பிடித்துவிட்டான் என்று நினைத்துக்கொண்டு உடனே செய்யவேண்டும் எனக்கூறும்

'अजरामरवत् प्राज्ञः विद्यां अर्थं च साधयेत् ।
गृहीत इव केशेषु मृत्युना धर्मं आचरेत् ॥'

என்னும் ச்லோகம் இதன் பொருளையே கூறுகிறது.

'श्वकार्यं अद्य कुर्वीत पूर्वाह्णे च अपराह्णिकम् ।
न हि प्रतीक्षते मृत्युः कृतं वा अस्य न वा कृतम् ॥
अद्य एव कुरु यत् श्रेयः मा त्वां कालः अत्यगा महान् ।
कः हि जानाति कस्य अद्य मृत्युः काले भविष्यति ॥
अकृतेषु एव कार्येषु मृत्युः वै सम्प्रकर्षति ।
युवा एव धर्मशीलः स्यात् अनिमित्तं हि जीवितम् ॥
(शान्ति. 283–14–16.)

कौमारे आचरेत् प्राज्ञः धर्मान् भागवतान् इह ।
दुर्लभं मानुषं जन्म तत् अपि अध्रुवं अर्थदम् ॥'
ஸ்ரீமத் பாகவதம் - 7-வது ஸ்கந்தம்.

15. அறத்தா றிதுவென வேண்டா சிவிகை
பொறுத்தானோ டூர்ந்தா னிடை.

அறத்தாறு - தர்மத்தின் ப்ரயோஜனம், இதுவென வேண்டா - இது என்று கூறவேண்டாம், அது, சிவிகை - பல்லக்கை, பொறுத்தானோடு - தூக்குகின்றவனோடு, ஊர்ந்தானிடை - தூக்கப்படுகின்றவனிடத்தில் (காணப் படும்).

பல்லக்குக்குள் இருக்கின்றவன் தர்மத்தைச் செய்தவன் என்பதும் அதனைத் தூக்குகின்றவர்கள் தர்மத்தைச் செய்யாதவர் என்பதும் வெளிப்படையாக அறியப்படும். "சிலர் சிபிகையைத் தூக்குகின்றனர், சிலர் அதனுள் இருக்கின்றனர்" என

'वहन्ति शिबिकां अन्ये यान्ति अन्यं शिबिकागताः ।

என்று மகாபாரதம் சாந்தி பர்வம் 331-வது அத்யாயம் 42-வது சுலோகம் கூறும்: உலகத்தில் நல்வினை தீவினை

இருக்கும் வரை, அதாவது, உலகம் இருக்கும் வரை, மேல் கண்ட வினைகளின் பயனுக மேல் கீழ் நிலைகள் எம்முறையிலாவது இருந்தே தீரும். ஞானிக்கு இருவினைகளும் அழிந்த ஞான்று பொய்யான இவ்வுலகமும் அழியும். உண்மையான ஆன்மா வெளிப்படும்.

16. அறத்தான் வருவதே இன்பமற் றெல்லாம்
புறத்த புகழு மில.

அறத்தான் - தர்மத்தால், வருவதே - பெறப்படுவதே, இன்பம் - இன்பம் (ஆகும்). மற்றெல்லாம் - வேறெல்லாம், (அதன்) புறத்த - இன்பத்தைத் தருவனவல்ல, புகழும் - கீர்த்தியையும், இல - உடையனவல்ல. இன்பத்தையும் புகழையும் கொடுப்பது தர்மச்செயலே யன்றி வேறில்லை என்பது கருத்து.

"பாவத்தான் வரும் பிறனில் விழைவு முதலாயின அக்கணத்துள் இன்பமாய்த் தோன்றுமாயினும் . பின் துன்பமாய் விளைதலின் 'புறத்த' என்றார்" என்கிறார் பரிமேலழகர். பகவத்கீதையில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் "நான் மக்களிடை தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத இன்பமாக அமர்ந்திருக்கிறேன்

'धर्माविरुद्धो भूतेषु कामोऽस्मि भरतर्षभ ।'

7-11 என்றும்,

'ये हि संस्पर्शजा भोगाः दुःखयोनय एव ते ।'

என்றும் சொல்லியிருக்கிறார்.

17. இல்வாழ்வா னென்பா னியல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றி னின்ற துணை.

இல்வாழ்வான் - கிருஹஸ்தன் (இல்லறத்திலிருப்பவன்), என்பான் - என்று சொல்லப்படுபவன், இயல்பு - சாஸ்திர முறையை, உடைய - அனுசரிக்கிற, மூவர்க்கும் - பிரம்மசாரி, வானப்ரஸ்தன் சன்னியாசி என்கிற மூவர்க்கும், நல்லாற்றின் - தரும ஒழுக்கத்தின்கண், நின்ற - இருக்கின்ற, துணை - துணை (ஆவன்).

கிருஹஸ்தன் மற்ற மூவர்க்கும் உணவு, உடை, வசிக்குமிடம் இவற்றைக் கொடுக்கவேண்டுமென்பது கருத்து.

'கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை அண்டி ஏனைய ஆச்ரமங்களெல்லா மிருக்கின்றன' என்ற பொருளுள்ள

'एवं गार्हस्थ्यं आश्रित्य वर्तन्ते इतर आश्रमाः ।'

என்னும் மகாபாரதம் சாந்திபர்வம் 269-வது அத்யாயம் 6-வது சுலோகமும், 'தாயை அண்டி எல்லா ஜந்துக்களும் ஜீவிக்கின்றன போல கிருஹஸ்தாச்ரமத்தை அண்டி ஏனைய ஆச்ரமங்கள் ஜீவிக்கின்றன' என்னும் பொருளுள்ள

'यथा मातरं आश्रित्य सर्वे जीवन्ति जन्तवः ।
तथा गृहाश्रमं प्राप्य सर्वे जीवन्ति च आश्रमाः ॥'

என்னும் மகாபாரதம் - அநுசாசநிகபர்வம் 211-வது அத்யாயம் 49-வது சுலோகமும் கூறும். இக்கருத்தையே

'तथैव आश्रमिणः सर्वे गृहस्थे यान्ति संस्थितिम् ।'

என்னும் மநுஸ்ம்ருதி 6-வது அத்யாயம் 90-வது சுலோகமும் கூறுகிறது. இக்கருத்தைக்கொண்டே சாந்தோக்யோபநிஷத் கிருஹஸ்தனைக் கூறி முடிக்கின்றது என வ்யாஸருடைய ப்ரம்மசூத்ரம் 3-வது அத்யாயம், 4-வது பாதம் 48-வது சூத்ரம் கூறும்.

18. தென்புலத்தார் தெய்வம் விருந்தொக்கல் றானென்
ஐம்புலத்தா றோம்ப றலை. [ன்றாங்கு

தென்புலத்தார் - பித்ருதேவதைகள், தெய்வம் - தேவதைகள், விருந்து - விருந்தினர், ஒக்கல் - சுற்றத்தார்கள், தான் - தான், என்ற ஆங்கு - என்று சொல்லப்பட்ட, ஐம்புலத்து - ஐந்து இடத்திலும், ஆறு - தர்மத்தை, ஓம்பல் - தவறாமல் செய்தல், தலை - (இல் வாழ்வானுக்கு) சிறந்தது ஆகும்.

தேவதை, அதிதி, ப்ருத்யர், பிதிரர், தான் இவ்வைவர்க்கும் செலுத்தவேண்டிய கடனுடன் ஜீவன் பிறக்கிறான் என

'देवता अतिथिभृत्यानां पितॄणां आत्मनः तु यः ।
न निर्वपति पञ्चानां उच्छ्वसन् न स जीवति ॥'

என்னும் மகாபாரதம் வனபர்வம் 314-வது அத்யாயம் 60-வது சுலோகமும்

'देवता अतिथिभृत्येभ्यः पितृभ्यः च आत्मनः तथा ।
ऋणवान् जायते मर्त्यः तस्मात् अनृणतां व्रजेत् ॥'

என்னும் மகாபாரதம் சாந்திபர்வம் 292-வது அத்யாயம் 9-வது ச்லோகமும் கூறும்.

பித்ருதேவதைகள் தெற்குத் திக்கில் இருக்கின்றனர் என்பதை தைத்திரீயஸம்ஹிதை 6-வது காண்டம் முதல் ப்ரச்னம் - முதல் பஞ்சாதி கூறும். பித்ருதேவதைகளும் தேவதைகளுள் அடங்குவரேனும் ப்ராம்மண வஸிஷ்டந்யாயப்படி சிறப்பு நோக்கித் தனிமையாகக் கூறப்பட்டார்கள். யாது சிறப்பெனில் அவர்கள் எப்போதும் ப்ரஹ்ம

சாரிகளாகவும், சுத்தராகவும், கோபமற்றவர்களாகவும் இருக்கின்றனர்:

'अक्रोधनाः शौचपराः सततं ब्रह्मचारिणः ।
न्यस्तशस्त्राः महाभागाः पितरः पूर्वदेवताः ॥'

என்று மனுஸ்ம்ருதி 33-வது அத்யாயம், 192-வது சுலோகம் கூறும்.

பித்ருலோகத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற்கு தக்ஷிண மார்க்கம் (தெற்குவழி) என்றும், தேவலோகத்திற்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற்கு உத்தரமார்க்கம் (வடக்குவழி) என்றும் உபனிடதமும் கீதையும் கூறும். பித்ருகர்மங்கள் செய்யும் போது தென்தோளில் (வலதுதோளில்) பூணூலை யும், தேவகார்யம் செய்யும்போது வடதோளில் (இடது தோளில்) பூணூலையும் தரிக்கவேண்டுமென்று வேதமும் தர்ம சாஸ்த்ரங்களும் கூறுகின்றன. ஒருவன் கிழக்குத் திக்கை நோக்கி நிற்கும்போது வலது தோள் தென் தோளாகவும் இடதுதோள் வடதோளாகவும் ஆகிறது. அண்டத்தில் உள்ளது பிண்டத்தில் என்ற நியாயப்படி ஒவ்வொரு உடலிலும் வலது பாகம் தென்புறமாகையால் பித்ருக்ருத்யம் செய்யும்போது பூணூலை வலமாகத் தரிப்பது பித்ருக்களைத் தென்புலத்தார் என்று நாயனர் அழைப்பதற்குச் சான்றாகும். மூவர்ணத்தவர் அல்லாமல் நான்காம் வர்ணத்தவராகிய வேளாளரும் கூட பித்ருகார்யங்களில் வலது தோளில் பூணூல் தரிப்பது இன்றும் காணலாம். பித்ருகார்யங்களினின்றும் தெய்வகார்யங்களினின்றும் சாஸ்த்ர முறையில் விடுபட்ட துறவிக்கு இருவகைப் பூணூலும் இல்லை. உலகமானிடரிடமிருந்து மாத்திரமல்லாமல்

பித்ருக்கள், தேவர்கள், இவர்களிடமிருந்துகூட கிடைக்கும் பயன்களிலும் ஆசையற்றவனே உண்மைத்துறவியாவான்.

இக்குறளின்படி ஒருவன் நடந்து, தன் வருவாயில் ஆறில் ஒருபங்கைப் பகிர்ந்து தன்னை அண்டி வருவோருக்காக ஒதுக்கிவைத்து ஒவ்வொருநாளும் ஒருவருக்காவது விருந்தளித்துக் கொண்டுவந்தால் உலகில் உணவில்லாத் திண்டாட்டம் அறும். நாயனார் கூறுகிறபடி ஒவ்வொருவரும் தெய்வகர்மம் செய்து வந்தால் கெட்ட கார்யங்களும், அவைகளுக்குக் காரணமான கெட்ட எண்ணமும் குறையும். அரசாங்கத்திற்குக் கண்காணிப்புச்செலவும் சேனைச்செலவும் குறையும். அப்போது அரசாங்கத்திற்கு ஒவ்வொருவருடைய வருவாயிலும் ஆறில் ஒருபங்கு கொடுப்பதினாலேயே அரசாங்கச் செலவு கட்டிக்கொண்டுபோகும். அரசனுக்கு ஆறில் ஒரு பங்கு கொடுப்பது என்பது ஆன்றோர் வழக்கு.

'आददीत बलिं चापि प्रजाभ्यः कुरुनन्दन ।
षट् भागं अमितप्रज्ञः तासां एव अभिगुप्तये ॥'

என்னும் மகாபாரதம் சாந்திபர்வம் 26-வது அத்யாயம் 9-வது சுலோகமும்.

'तपष्षट्भागं अक्षय्यं ददति आरण्यकाः हि नः ।'

என்னும் சாகுந்தளம் 2-வது அங்கம் 13-வது ச்லோகமும் இவ்விடம் ஒப்பிடத்தக்கன.

'आददीत अथ षट्भागं द्रुमां स मधुसर्पिषाम् ।'

என்னும் மனுஸ்ம்ருதி 7-வது அத்யாயம் 130-வது ச்லோகமும் இந்த கருத்தைத்தான் கூறுகிறது.

மற்ற ஐந்து பங்குகளுக்கும் விநியோகத்தை இக்குறளில் நாயனுர் தெளிவுபடுத்தியிருக்கிருர்.

விருந்தோம்பல் என்பது நம்மை அண்டிவந்தவர்களை ஓம்பல். சுற்றத்தாரில் உபகாரத்திற்குத் தகுதியானவர்களை நாமே தேடி உபகரிக்கவேண்டுமென்பது கருத்து. "செல்வர்க்கழகு செழுங்கிளைதாங்குதல்" என்பது ஔவையார்வாக்கு

'रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्य च रक्षिता ।'

என்பது வால்மீகியினுடைய வாக்கு (ராமாயணம் பாலகாண்டம் 1-வது சர்க்கம் 13-14-வது ச்லோகங்கள்). இவ்வாக்கின்படி பொதுவாக உலகத்திலுள்ள ஜீவர்களை யெல்லாம் ரக்ஷிக்கும் பொறுப்போடுகூட தன் சுற்றத்தாரையும் ரக்ஷிக்கும் பொறுப்பு விசேஷித்து கூறப்படுகிறது. இவ்வெல்லா தர்மங்களையும் செய்வதற்கு தான் கேடில்லாமல் வாழவேண்டியது இன்றியமையாததாதலால் தன்னையும் ரக்ஷித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்னும் கருத்தை நாயனுர் தான் என்னும் பதத்தால் குறிப்பிடுகிருர். இதையே தைத்தரீய உபநிடதம், "குசலமாக இருக்கும் விஷயத்தில் (அதாவது தன் யோகக்ஷேமத்தில்) அலக்ஷியமாய் இராதே" என்று மிக்ஷாவல்லி 11-வது அனுவாகம் முதலாவது மந்த்ரத்தில் கூறுகிறது. இக்குறளின் தொடக்கத்திலுள்ள "தென்புலத்தார்" என்னும் சொல்லைக் கொண்டே வைதிக நூல்களில் நாயனுருக்கு எவ்வளவு ஆற்றல் இருக்கின்றது என்பது நன்ருகப் புலப்படுகிறது. இவ்வைந்திலும் தென் புலத்தாரை முதலில் சொன்னதால்

மற்ற இதர கடமைகளைவிடப் பித்ருகார்யத்தை முதலில் வைத்து செய்யவேண்டுமென்றேற்படுகிறது.

'देवकार्यादपि मुने पितृकार्यं विशिष्यते ।'

சாந்தி 347-59 339-58 எல்லா கர்மங்களையும் சிரத்தையுடன் செய்யவேண்டியது விதியாயினும் தென்புலத்தாருக்குச் செய்யும் கடமையே "சிராத்தம்" அதாவது சிரத்தை பூர்வகமான கர்மம் என்று வழங்கப்படுகிறது. 'अभ्यर्हितं पूर्वं' என்பது பாணினியின் இலக்கணசூத்ரம். விசேஷமாக ஆராதிக்கப்படுவதை முதலில் சொல்லவேண்டுமென்பது இச்சூத்திரத்தின் கருத்து. இதை அனுசரித்தே நாயனர் தென்புலத்தாரை முதலில் கூறினுர் போலும். நாயனருக்கு ஆழ்ந்த சாஸ்த்ரநுட்பங்களிலுள்ள ஆர்வமும் ஆற்றலும் இக்குறளைக் கொண்டே அறிந்து கொள்ளலாம்.

19. வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறை
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும். [யுந்

வையத்துள் - பூமியில், வாழ்வாங்கு - வாழவேண்டிய முறைப்படி, வாழ்பவன், வான் - வானின்கண், உறையும் - தங்கும், தெய்வத்துள் - தேவதைகளுள், வைக்கப்படும் - வைக்கப்படுவான்.

"தனக்கு விதிக்கப்பட்ட கர்மாக்களைச் செய்பவன் தேவர்களோடு ஒப்பாவான்" என

'प्रवृत्तं कर्म संसेव्य देवानां एति साम्यताम् ।'

என்னும் மனுஸ்ம்ருதி 12-வது அத்யாயம் 90-வது சுலோகம் கூறுகிறது.

॥ श्री गुरुभ्यो नमः ॥

॥ सुभाषितानि ॥

आपो नाराः इति प्रोक्ताः आपो वै नरसूनवः ।
ता यदस्यायनं पूर्वं तेन नारायणः स्मृतः ॥ १ ॥

आपः - ஜலம், नाराः इति - "நாரா, என்ற சப்தத்தினால், प्रोक्ताः - சொல்லப்படுகின்றன (ஏனெனில்), आपः - ஜலம், नरसूनवः- நரன் என்ற பரமாத்மாவின் குழந்தைகள், यत् - எக்காரணத்தால், ताः- அந்த ஜலம், पूर्वं-(சிருஷ்டிக்கு) முன்பு, अस्य - இந்த பரமாத்மாவிற்கு, अयनं - ஆச்ரயமோ, तेन - அதனால், नारायणः - நாராயணன் என்று, स्मृतः - சொல்லப்படுகிறார்.

निमेषा दश चाष्टौ च काष्ठा त्रिंशत्तु ताः कला ।
त्रिंशत्कला मुहूर्तः स्यादहोरात्रं तु तावतः ॥ २ ॥

दश च अष्टौ च - பதினெட்டு, निमेषाः - நிமிஷங்கள் (இயற்கையான கண் இமைகளின் கொட்டுதலுக்கு நிமிஷம் எனப்பெயர்), काष्ठा - "காஷ்டா" என்ற காலம் (அவ்விதம்), त्रिंशत् - முப்பது, ताः तु - அந்த காஷ்டைகள், कला - "கலா" எனப்படும், त्रिंशत् कला - முப்பது கலைகள், मुहूर्तः - "முகூர்தம்" स्यात् - என்பதாகும், तावतः - முப்பது முகூர்த்தங்களை, अहोरात्रं - ஓர் இரவு பகல் (அதாவது ஒரு நாள்) என, विद्यात् - அறிய வேண்டும்.

अध्यापनमध्ययनं यजनं याजनं तथा ।
दानं प्रतिग्रहं चैव ब्राह्मणानामकल्पयत् ॥ ३ ॥

अध्ययनं - வேதத்தைக் கற்றல், अध्यापनं - கற்பித்தல், यजनं - யாகம் செய்தல், याजनं - யாகம் செய்வித்தல், तथा - அவ்வாறு, दानं - தானம் செய்தல், प्रतिग्रहं - தானம் வாங்குதல் (ஆகிய 6 கர்மாக்களை), ब्राह्मणानां - ப்ராம்ஹணர்களுக்கு अकल्पयत् - ஏற்படுத்தியுள்ளார்.

वेदः स्मृतिः सदाचारः स्वस्य च प्रियमात्मनः ।
एतच्चतुर्विधं प्राहुः साक्षाद्धर्मस्य लक्षणम् ॥ ४ ॥

धर्मस्य - தர்மத்திற்கு, वेदः - வேதம், स्मृतिः - தர்ம சாஸ்திரம், सदाचारः - நல்லோர்களின் (சிஷ்டர்கள்) நடத்தை, स्वस्य आत्मनः प्रियं - தன் மனதின் சந்தோஷம் ஆகிய, एतच्चतुर्विधं - இந்த நான்கு விதமான, लक्षणं - ப்ரமாணத்தை, प्राहुः - சொல்கிறார்கள்.

स्वाध्यायेन व्रतैर्होमैस्त्रैविद्येनेज्यया सुतैः ।
महायज्ञैश्च यज्ञैश्च ब्राह्मीयं क्रियते तनुः ॥ ५ ॥

स्वाध्यायेन - வேதாப்யாஸத்தாலும், व्रतैः - மதுபானம், மாம்ஸம் உண்ணுதல் முதலியவற்றை விடுதலாலும், होमैः - ஔபாஸனம் முதலிய ஹோமங்களாலும், त्रैविद्येन - த்ரைவித்யம் என்ற வ்ரதத்தாலும், इज्यया - (ப்ரம்ஹசர்யாச்ரமத்தில்) தேவர், ரிஷி, பித்ருக்களுக்கு செய்யும் தர்ப்பணத்தாலும், सुतैः -(க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தில்) ஸந்ததிகளை விருத்தி செய்வதாலும், महायज्ञैः च - தேவயக்ஞம், ரிஷியக்ஞம், பித்ருயக்ஞம், பூதயக்ஞம், மனுஷ்யயக்ஞம், ஆகிய தினம்

செய்யவேண்டிய) ஐந்து வித யாகத்தாலும், यज्ञैः च - ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களாலும், इयं - இந்த, तनुः - சரீரத்தால் பிரிக்கப்பட்ட ஆத்மா, ब्राह्मी - பரமாத்மாவை அடையக்கூடிய யோக்யதையுள்ளதாக, क्रियते - செய்யப்படுகிறது.

पूजयेदशनं नित्यमद्याच्चैतदकुत्सयन् ।
दृष्ट्वा हृष्येत्प्रसीदेच्च प्रतिनन्देच्च सर्वशः ॥ ६ ॥

नित्यं - எப்பொழுதும், अशनं - அன்னத்தை, पूजयेत् - பூஜிக்கவேண்டும் (ப்ராணனைச் சேர்ந்ததென்று த்யானம் செய்ய வேண்டும்), एतत् - இந்த அன்னத்தை, अकुत्सयन् - நிந்தனை செய்யாதவராக, अद्यात् -ஸாப்பிட வேண்டும், दृष्ट्वा - (அன்னத்தை) பார்த்து, हृष्येत् - ஸந்தோஷமடைய வேண்டும், प्रसीदेत् च - (அன்னத்தைப் பார்த்ததினால் மனதிலுள்ள வருத்தத்தை விட்டு) தெளிவுள்ளவனாயிருக்க வேண்டும், सर्वशः च - எல்லா அன்னத்தையும், प्रतिनन्देत् - (எப்பொழுதும் எங்களுக்கு அன்னமிருக்கவேண்டுமென்று) வந்தனம் செய்யவேண்டும்,

पूजितं ह्यशनं नित्यं बलमूर्जं च यच्छति ।
अपूजितं तु तद्भुक्तमुभयं नाशयेदिदम् ॥ ७ ॥

हि - எக்காரணத்தால், पूजितं - பூஜிக்கப்பட்ட, अशनं- அன்னம், बलं - சாமர்த்யத்தையும், ऊर्जं च - வீர்யத்தையும், यच्छति - கொடுக்கின்றதோ (அதனால் பூஜிக்க வேண்டும்), अपूजितं - பூஜிக்கப்படாத, इदं तु - இந்த அன்னமோ, भुक्तं - ஸாப்பிடப்பட்டதாக, तद् उभयं - அந்த இரண்டையும், नाशयेत् - அழித்து விடும்.

न जातु कामः कामानामुपभोगेन शाम्यति ।
हविषा कृष्णवर्त्मेव भूय एवाभिवर्धते ॥ ८ ॥

कामः - ஆசையானது, जातु - ஒரு பொழுதும், कामानां - ஆசைப்படுகின்ற சப்தம், ரூபம், முதலிய விஷயங்களை, उपभोगेन - அனுபவிப்பதால், न शाम्यति - சாந்தியடையாது, हविषा - நெய் முதலிய ஹோமம் செய்யும் த்ரவ்யத்தால் कृष्णवर्त्मा इव - அக்னி போல, भूयः एव - மிகவும் அதிகமாகவே, अभिवर्धते - விருத்தியடைகிறது.

श्रुत्वा स्पृष्ट्वा च दृष्ट्वा च भुक्त्वा घ्रात्वा च यो नरः ।
न हृष्यति ग्लायति वा स विज्ञेयो जितेन्द्रियः ॥ ९ ॥

यः - எந்த, नरः - மனிதன், श्रुत्वा - (ஸ்துதி நிந்தை வாக்யங்களை) கேட்டும், स्पृष्ट्वा च - (மிருதுவான பட்டு முதலியவற்றையும், கடினமான வஸ்துக்களையும்) ஸ்பரிசித்தும், दृष्ट्वा च - (நல்ல ரூபத்தையோ, குரூபத்தையோ), பார்த்தும், भुक्त्वा च - (இனிய உணவையோ, சுவையற்ற உணவையோ) ஸாப்பிட்டும், घ्रात्वा च - (நல்லவாஸனையையோ தீய வாஸனையையோ) முகர்ந்தும், न हृष्यति - ஸந்தோஷமடையவில்லையோ, न ग्लायति वा - துக்கத்தை யடையவில்லையோ, सः - அந்த மனிதன், जितेन्द्रियः - இந்திரியங்களை ஜயித்தவனாக, विज्ञेयः - அறியப்பட வேண்டியவன்.

अभिवादनशीलस्य नित्यं वृद्धोपसेविनः ।
चत्वारि तस्य वर्धन्ते आयुर्विद्यायशोबलम् ॥ १० ॥

नित्यं - எப்பொழுதும், अभिवादन शीलस्य - (எழுந்து) நமஸ்கரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள, वृद्धोपसेविनः - பெரியோர்

களை ஸேவிப்பவனுை, तस्य - அப்புருஷனுக்கு, आयुः - வயது, विद्या - கல்வி, यशः - புகழ், बलं - பலம் (ஆகிய), चत्वारि - நான்கும், वर्धन्ते - விருத்தியடைகின்றன.

न तेन वृद्धो भवति येनास्य पलितं शिरः ।
यो वै युवाप्यधीयानस्तं देवाः स्थविरं विदुः ॥ ११ ॥

येन - எதனால், अस्य - இந்த புருஷனுடைய, शिरः - தலை, पलितं - வெளுத்திருக்கின்றதோ, तेन - அதனால், वृद्धः - பெரியவனாக, न भवति - ஆகமாட்டான், युवा अपि - யௌவனமுள்ளவனுகிலும், यः - எவன், अधीयानः - வேத சாஸ்திரங்களை அப்யஸித்திருக்கின்றானோ, तं - அப்புருஷனை, देवाः - தேவர்கள், स्थविरं - வயது முதிர்ந்தவனாக, विदुः - அறிகின்றார்கள்.

यथा काष्ठमयो हस्ती यथा चर्ममयो मृगः ।
यश्च विप्रोऽनधीयानः त्रयस्ते नाम बिभ्रति ॥ १२ ॥

काष्ठमयो हस्ती - கட்டையால் செய்யப்பட்ட யானை, यथा - எப்படியோ, चर्ममयः - தோலினால் செய்யப்பட்ட, मृगः यथा - மான் எப்படியோ, (तथा - அவ்வாறு), अनधीयानः - வேத சாஸ்திரங்களை கற்காத, यश्च विप्रः - யாதொரு பிராமணன் இருக்கிறானோ, ते त्रयः - அப்பேர்ப்பட்ட மூவரும், नाम - (யானை, மான், பிராமணன் என்ற) பெயரை மட்டும், बिभ्रति - வஹிக்கிறார்கள் (உண்மையான யானை முதலியவற்றாலேற்படும் பலன் கிடைப்பதில்லை).

नारुंतुदः स्यात् आर्तोऽपि न परद्रोहकर्मधीः ।
ययास्योद्विजते वाचा नालोक्यां तामुदीरयेत् ॥ १३ ॥

आर्तः अपि - கஷ்டங்களால் பீடிக்கப்பட்டவனுகிலும், अरुन्तुदः - (பிறர்) மனதிற்கு துக்கம் கொடுப்பவனுக, न स्यात्-இருக்கக்கூடாது, परद्रोहकर्मधीः-பிறருக்கு த்ரோஹம் செய்யும் கார்யத்தையும் புத்தியையும் உள்ளவனுக, न स्यात्-இருக்கக்கூடாது, अस्य - இந்த புருஷனுடைய, यया वाचा-எந்த வாக்கியத்தால் (परः - பிறர்), उद्विजते - நடுங்குகின்றுரோ, अलोक्यां - நற்கதியடைய இடையூறுன, तां - அப்பேர்ப்பட்ட வாக்யத்தை, न उदीरयेत् - சொல்லக்கூடாது.

चोदितो गुरुणा नित्यं अप्रचोदित एव वा ।
कुर्यादध्ययने यत्नं आचार्यस्य हितेषु च ॥ १४ ॥

गुरुणा - ஆசாரியரால், चोदितः - தூண்டப்பட்டவனுகவோ, वा - அல்லது, अप्रचोदित एव - தூண்டப்படாதவனுகவோ, नित्यं - எப்பொழுதும், अध्ययने - வேதம் முதலிய வித்யையைக் கற்பதிலும், आचार्यस्य-குருவினுடைய, हितेषु च - நன்மைகளிலும், यत्नं - முயற்சியை, कुर्यात् - செய்ய வேண்டும்.

शरीरं चैव वाचं च बुद्धीन्द्रियमनांसि च ।
नियम्य प्राञ्जलिस्तिष्ठेत् वीक्षमाणो गुरोर्मुखम् ॥ १५ ॥

शरीरं च एव-உடலையும், वाचं च-வாக்கையும், बुद्धीन्द्रिय मानांसि च - புத்தி, கண் முதலிய இந்திரியங்கள், மனது களையும், नियम्य - அடக்கி, प्राञ्जलिः - கை கூப்பியவனுக,

गुरोः - ஆசாரியருடைய, मुखं-முகத்தை, वीक्षमानः - பார்க்கின்றவனாக, तिष्ठेत् - இருக்க வேண்டும்.

आचार्यश्च पिता चैव माता भ्राता च पूर्वजः ।
नार्तेनाप्यवमन्तव्याः ब्राह्मणेन विशेषतः ॥ १६ ॥

आचार्यः च - குருவும், पिता च एव - தந்தையும், माता- தாயும், पूर्वजः भ्राता - மூத்த ஸஹோதரனும், आर्तेन अपि - கஷ்டப்படுகின்றவனாகிலும் புருஷனால், न अवमन्तव्याः- அவமதிக்கப்படத் தக்கவர்களல்ல. विशेषतः - விசேஷமாக, ब्राह्मणेन - பிருமணனால், नावमन्तव्याः - அவமதிக்கத்தக்கவர்களல்ல.

इमं लोकं मातृभक्त्या पितृभक्त्या तु मध्यमं ।
गुरु शुश्रूषया त्वेवं ब्रह्मलोकं समश्नुते ॥ १७ ॥

मातृभक्त्या - தாய் பக்தியால், इमं लोकं - இந்த பூலோகத்தையும், पितृभक्त्या तु - தந்தை பக்தியாலோ, मध्यमं - அந்தரிக்ஷ லோகத்தையும், एवं - இவ்வாறு, गुरुश्रूषया तु - குருவிற்கு செய்யும் பணிவிடையாலோ, ब्रह्मलोकं - ப்ரஹ்ம லோகத்தையும், (அதாவது அந்தந்த லோகத்திலுள்ள சுகத்தை), समश्नुते - அனுபவிக்கிறான்.

यत्र नार्यस्तु पूज्यन्ते रमन्ते तत्र देवताः ।
यत्रैतास्तु न पूज्यन्ते सर्वास्तत्राफलाः क्रियाः ॥ १८ ॥

यत्र - எந்த வம்சத்தில், नार्यः - ஸ்திரீகள், पूज्यन्ते - கௌரவிக்கப்படுகின்றார்களோ, तत्र - அந்த வம்சத்தில், देवताः - தேவர்கள், प्रसीदन्ति - அனுக்ரஹம் செய்கிறார்கள்.

यत्र तु - எந்த குலத்திலோ, एताः - ஸ்திரீகள், न पूज्यन्ते - பூஜிக்கப்படவில்லையோ, तत्र - அந்த குலத்தில் (செய்யப்படும்), सर्वाः - எல்லா, क्रियाः - கர்மாக்களும், अफलाः - பிரயோஜனமற்றவைகள்.

संप्राप्ताय त्वतिथये प्रदद्यादासनोदके ।
अन्नं चैव यथाशक्ति सत्कृत्य विधिपूर्वकम् ॥ १९ ॥

संप्राप्ताय-(தம் வீட்டிற்குத்தானகவே) வந்த, अतिथये- அதிதிக்கு, आसनोदके - ஆசனம், கால் சுத்தி செய்தல் முதலியவற்றிற்குரிய ஜலத்தையும், अन्नं च एव - அன்னத்தையும், सत्कृत्य - பூஜித்து, विधिपूर्वकं - சாஸ்திர முறைப்படி, यथाशक्ति-தன் சக்திக்குத்தக்கபடி, प्रदद्यात्-கொடுக்க வேண்டும்.

वयसः कर्मणोऽर्थस्य श्रुतस्याभिजनस्य च ।
वेषवाग्बुद्धिसारूप्यं आचरन्विचरेदिह ॥ २० ॥

वयसः - தன் வயதிற்கும், कर्मणः - (தன் வர்ணம், ஆச்ரமம் இவைகளின்) கர்மாவிற்கும், अर्थस्य - செல்வத்திற்கும், श्रुतस्य - (தன்) சாஸ்திராப்யாஸத்திற்கும், अभिजनस्य च - குலத்திற்கும், वेषवाग्बुद्धिसारूप्यं - வேஷம், வாக், புத்திகளைத் தகுந்ததாயிருக்கும்படி, आचरन् - செய்து கொண்டு, लोके - உலகில், विचरेत् - பிரவிர்த்தி செய்ய வேண்டும்.

बुद्धिवृद्धिकराण्याशु धान्यानि च हितानि च ।
नित्यं शास्त्राण्यवेक्षेत निगमांश्चैव वैदिकान् ॥ २१ ॥

आशु - சீக்கிரத்தில், बुद्धिवृद्धिकराणि - (சாஸ்த்ரவிரோதமற்ற) புத்தியை விருத்தி செய்யக் கூடியவைகளும் (வ்யாகரணம், மீமாம்ஸை முதலியவைகள்), धान्यानि च - தனத்தை விருத்தி செய்யக் கூடியவைகளும் (சுக்ர நீதி முதலிய அர்த்த சாஸ்திரங்கள்), हितानि - நன்மை செய்யக்கூடிய வைத்ய சாஸ்திரம் முதலியவைகளுமான, शास्त्राणि - சாஸ்திரங்களையும், वैदिकान्-வேதார்த்தத்தை போதிக்கக்கூடிய, निगमान् च एव - நிகமம் என்ற கிரந்தங்களையும், नित्यं - எப்பொழுதும், अवेक्षेत - ஆராய்ந்தறிய வேண்டும்.

ऋषियज्ञं देवयज्ञं भूतयज्ञं च सर्वदा ।
नृयज्ञं पितृयज्ञं च यथाशक्ति न हापयेत् ॥ २२ ॥

ऋषियज्ञ-வேதாத்யயனம் செய்தலாகிய முனிவர்களுக்கு செய்யக்கூடிய யாகம், देवयज्ञ - தேவர்களைக் குறித்த ஔபாஸனம், அக்னி ஹோத்ரம் முதலிய யாகம், भूतयज्ञ - பூதங்களுக்கு பலியிடுதல், नृयज्ञ - அதிதி பூஜை முதலிய மனிதர்களுக்குறித்த யாகம், पितृयज्ञं च - பித்ருக்களுக் குறித்த சிராத்தம் முதலிய யாகத்தையும், सर्वदा-எப்பொழுதும், यथाशक्ति·தன் சக்திக்கேற்றவாறு, न हापयेत् - விடக்கூடாது.

न लङ्घयेद्वत्सतन्त्रीं न प्रधावेच्च वर्षति ।
न चोदके निरीक्षेत स्वं रूपमिति धारणा ॥ २३ ॥

वत्सतन्त्रीं - கன்றின் கயிற்றை, न लङ्घयेत् - தாண்டக் கூடாது. वर्षति च - மழை பெய்யும்பொழுது, न प्रधावेत्-

ஓடக்கூடாது. उदके - ஜலத்தில், स्वं रूपं च - தன் ப்ரதி பிம்பத்தையும், न निरीक्षेत - பார்க்கக்கூடாது, इति - என்று, धारणा - சாஸ்திர ஸித்தாந்தம்.

नाश्नीयादेकवासाः न नग्नः स्नानमाचरेत् ।
न मूत्रं पथि कुर्वीत न भस्मनि च गोव्रजे ॥ २४ ॥

एकवासाः - ஒரு வஸ்திரமணிந்தவனாக, अन्नं - (அன்னத்தை) ஆகாரத்தை, न अद्यात् - ஸாப்பிடக்கூடாது. नग्नः - இடுப்பில் வஸ்திரமில்லாதவனாக, स्नानं न आचरेत् - ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது, पथि - வழியில், मूत्रं - சிறுநீர் முதலியவற்றை, न कुर्वीत - கழிக்கக்கூடாது; भस्मनि - சாம்பலிலும், न कुर्वीत - கழிக்கக்கூடாது, गोव्रजे - பசு கட்டுமிடத்திலும், न कुर्वीत - கழிக்கக்கூடாது.

न फालकृष्टे न जले न चित्यां न च पर्वते ।
न जीर्णदेवायतने न वल्मीके कदाचन ॥ २५ ॥

कदाचन - ஒரு பொழுதும், फालकृष्टे न - உழப்பட்ட வயலிலும் கழிக்கக்கூடாது, जले न - ஜலத்திலும் கூடாது. पर्वते च न - மலையிலும் கூடாது, जीर्णदेवायतने - பழமையான கோவிலிலும் கூடாது, वल्मीके - புற்றிலும், न - கழிக்கக்கூடாது.

नाप्सु मूत्रं पुरीषं वा ष्ठीवनं वा समुत्सृजेत् ।
अमेध्यलिप्तमन्यद्वा लोहितं वा विषाणि वा ॥ २६ ॥

अप्सु - ஜலத்தில், मूत्रं - சிறுநீரையோ, पुरीषं वा - மலத்தையோ, ष्ठीवनं - (உமிழ்வதையோ) கபத்தையோ, अमेध्यलिप्तं - சிறுநீர் முதலியவற்றால் அசுத்தமான வஸ்த்ரம் முத

லியவற்றையோ, अन्यत् वा - சாப்பிட்டு மீதியான வஸ்துவையோ, लोहितं - ரத்தத்தையோ, विषाणि वा - விஷங்களையோ, न समुत्सृजेत् - போடக்கூடாது.

न कुर्वीत वृथाचेष्टां न वार्यञ्जलिना पिबेत् ।
नोत्सङ्गे भक्षयेत् भक्ष्यान् न जातु स्यात्कुतूहली ॥२७॥

जातु - ஒரு பொழுதும் (இப்பதம் எல்லா இடத்திலும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும்.) वृथा चेष्टां-ஒரு வித ப்ரயோஜனமுமில்லாத செய்கையை, न कुर्वीत - செய்யக் கூடாது, वारि - ஜலத்தை, अञ्जलिना - அஞ்சலி (குவிக்கப் பட்டகை)யினால், न पिबेत् - குடிக்காதே, उत्सङ्गे - மடியில், भक्ष्यान्-உணவுகளை (வைத்துக்கொண்டு), न भक्षयेत् - சாப் பிடக்கூடாது, कुतूहली - (ப்ரயோஜனமின்றி "இது என்ன வென்று") அறிய ஆவலுள்ளவனாக, न स्यात् - இருக்காதே.

उपानहौ च वासश्च धृतमन्यैर्न धारयेत् ।
उपवीतमलङ्कारं स्रजं करकमेव च ॥ २८ ॥

उपानहौ च - செருப்புகளையும், वासश्च - வஸ்த்ரத்தையும், उपवीतं - பூணூலையும், अलङ्कारं - அலங்காரத்திற்குரிய வஸ்துவையும், स्रजं - பூமாலையையும், करकमेव च - கமண்டலுவும் ஆகியவற்றை, अन्यैः - மற்றவர்களால், धृतं - உப யோகிக்கப்பட்டதை, न धारयेत् - உபயோகிக்கக்கூடாது.

बालातपः प्रेतधूमो वर्ज्यं भिन्नं तथासनम् ।
न छिन्द्यान्नखलोमानि दन्तैर्नोत्पाटयेन्नखान् ॥ २९ ॥

बालातपः - இளம் சூரியனின் வெய்யில், वर्ज्यः - தள் ளத் தக்கது, प्रेतमः - சவத்தின் புகை, वर्ज्यः - தள்ளத்-

தக்கது, तथा - அவ்வாறு, भिन्नं - முறிந்த, आसनं - ஆசன மும், वर्ज्यं - தள்ளத்தக்கது, नखलोमानि - நகம், ரோமங் களை, न छिन्द्यात् - துண்டிக்காதே, नखान् - நகங்களை, दन्तैः - பற்களால், न उत्पाटयेत् - கடிக்காதே.

आर्द्रपादस्तु भुञ्जीत नार्द्रपादस्तु संविशेत् ।
आर्द्रपादस्तु भुञ्जानो दीर्घमायुरवाप्नुयात् ॥ ३० ॥

आर्द्रपादः - நனைந்த கால்களை உடையவனாக, भुञ्जीत - சாப்பிட வேண்டும், नार्द्रपादः तु - நனையாத கால்களை உடையவனாக, संविशेत् - சயனம் செய்யவேண்டும், आर्द्र-पादः - நனைந்த கால்களுடையவனாக, भुञ्जानस्तु - சாப்பிடு கின்றவனே, दीर्घम् आयुः - நீண்ட ஆயுளை, अवाप्नुयात् - அடைவான்.

सत्यं ब्रूयात् प्रियं ब्रूयान्न ब्रूयात् सत्यमप्रियम् ।
प्रियं च नानृतं ब्रूयात् एष धर्मः सनातनः ॥ ३१ ॥

सत्यं - உண்மையை, ब्रूयात् - சொல்ல வேண்டும், प्रियं - ப்ரீதியுண்டுபண்ணுகின்றவற்றை, ब्रूयात् - சொல்ல வேண் டும், सत्यं - உண்மையாயினும், अप्रियं - ப்ரியமற்றதை, न ब्रूयात् - சொல்லக் கூடாது, प्रियं - ப்ரியமுள்ளதாகினும், अनृतं - பொய்யை, न ब्रूयात् - சொல்லக்கூடாது, एषः - இது, सनातनः - (வேத மூலமாக) தொன்று தொட்டுவந்த, धर्मः - தர்மம்.

आचाराल्लभते ह्यायुराचारादीप्सिताः प्रजाः ।
आचाराद्धनमक्षय्यमाचारो हन्त्यलक्षणम् ॥ ३२ ॥

आचारात् - (வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட) ஆசாரத்

தால், आयुः - ஆயுளை, लभते - அடைகின்றான், आचारात् - ஆசாரத்தால், ईप्सिताः - விரும்பப்பட்ட, प्रजाः - புத்ரன் முதலிய ப்ரஜைகளை, लभते - அடைகிறான். आचारात् - ஆசாரத்தால், अक्षय्यं - குறைவற்ற, धनं - தனத்தையும், लभते - அடைகின்றான். आचारः - ஆசாரமானது, अलक्षणं - பலவித அவலக்ஷணங்களால் தெரிவிக்கப்பட்ட கெடுதிகளை हन्ति - போக்குகிறது

धर्मं शनैः संचिनुयाद्वल्मीकमिव पुत्तिकाः ।
परलोकसहायार्थं सर्वभूतान्यपीडयन् ॥ ३३ ॥

सर्वभूतानि - எல்லாபிராணிகளையும், अपीडयन् - ஹிம்ஸை செய்யாதவனாக, परलोकसहायार्थं - மறு ஜன்மத்தில் (லோகத்திற்கு) உதவியாக, पुत्तिकाः - (எறும்புபோன்ற பூச்சிகள்) கரையான் பூச்சிகள், वल्मीकं इव - புற்றைப்போல், शनैः - சிறிது சிறிதாக, धर्मं - தர்மத்தை, सञ्चिनुयात् - சம்பாதிக்க வேண்டும்.

अनभ्यासेन वेदानामाचारस्य च वर्जनात् ।
आलस्यादन्नदोषाच्च मृत्युर्विप्राञ्जिघांसति ॥ ३४ ॥

वेदानां - வேதங்களை, अनभ्यासेन - அப்யாஸம் செய்யாததாலும், आचारस्य - (தன்) ஆசாரத்தை, वर्जनात् - விட்டதாலும், आलस्यात् च - சோம்பலாலும் (சக்தியிருக்கையில் அவச்யம் செய்யவேண்டிய கார்யத்தில் உத்ஸாகமின்மை) अन्नदोषात् च - உணவிலுள்ள தோஷத்தாலும், विप्रान् - பிருமணர்களை, मृत्युः - யமன், जिघांसति - அழிக்க விரும்புகிறான்.

लशुनं गृञ्जनं चैव पलाण्डुं कवकानि च ।
अभक्ष्यानि द्विजातीनाममेध्यप्रभवाणि च ॥ ३५ ॥

लशुनं - வெள்ளைப்பூண்டு, गृञ्जनं - வெள்ளுள்ளி, पलाण्डुं - வெங்காயம், कवकानि च - நாய்க் குடைகளும், अमेध्यप्रभवानि - மலம் முதலிய எருக்களால், உண்டாகின்றவைகளும், द्विजातीनां - ப்ராஹ்மணர்களுக்கு, अभक्ष्याणि - ஸாப்பிடத்தகாதவைகள்.

बालया वा युवत्या वा वृद्धया वापि योषिता ।
न स्वातन्त्र्येण कर्तव्यं किञ्चित्कार्यं गृहेष्वपि ॥ ३६ ॥

बालया वा - பால்யப் பருவமுள்ளவளாகிலும், युवत्या वा - யௌவனமுள்ளவளாகிலும், वृद्धया वा अपि - வயது முதிர்ந்தவளாகிலும், योषिता - ஸ்திரீயினுல், गृहेषु अपि - தன் வீடுகளிலும், स्वातन्त्र्येण - தன் இஷ்டப்படி, किञ्चित्कार्यं - எக்காரியமும், न कर्तव्यं - செய்யத்தக்கதல்ல.

बाल्ये पितुर्वशे तिष्ठेत् पाणिग्राहस्य यौवने ।
पुत्राणां भर्तरि प्रेते न भजेत्स्त्री स्वतन्त्रताम् ॥ ३७ ॥

बाल्ये - பால்யத்தில், पितुः - தந்தைக்கு, वशे - அதீனமாகவும், यौवने - யௌவனப் பருவத்தில், पाणिग्राहस्य - கணவனுக்கு (அதீனமாகவும்) भर्तरि प्रेते - கணவன் இறந்தபொழுது, पुत्राणां वशे - புத்ரர்களுக்கு அதீனமாகவும், तिष्ठेत् - இருக்கவேண்டும். स्त्री - ஸ்திரீயானவள், स्वतन्त्रतां - தன் இஷ்டப்படியான நிலைமை, न भजेत् - அடையக்கூடாது.

दृष्टिपूतं न्यसेत्पादं वस्त्रपूतं जलं पिबेत् ।
सत्यपूतां वदेद्वाचं मनः पूतं समाचरेत् ॥ ३८ ॥

दृष्टिपूतं - கண் பார்வையால் பரிசுத்தமான (அதாவது கேசம், எலும்புகள் முதலியவைகளில்லாத பூமியில்), पादं - காலே, न्यसेत् - வைக்கவேண்டும், वस्त्रपूतं - வஸ்திரத்தினல் பரிசுத்தமான (வடிக் கட்டிய), जलं - ஜலத்தை, पिबेत् - குடிக்க வேண்டும், सत्यपूतां - உண்மையால் பரிசுத்தமான, वाचं - வார்த்தையை, वदेत् - சொல்ல வேண்டும், मनः पूतं - மனதிற்கு திருப்தியானவற்றையே (தன் மனதிற்கு தோஷமுள்ளதாகக் கருதப்படாதவற்றையே), समाचरेत् - செய்ய வேண்டும்.

वृद्धांश्च नित्यं सेवेत विप्रान्वेदविदः शुचीन् ।
वृद्धसेवी हि सततं रक्षोभिरपि पूज्यते ॥ ३९ ॥

नित्यं - தினந்தோறும் (காலேயில் எழுந்து), वृद्धान् - வயது, தபஸ் முதலியவற்றுல் முதிர்ந்தவர்களும், वेदविदः - அர்த்தத்துடன் வேதத்தை அறிந்தவர்களும், शुचीन् - பரிசுத்தமானவர்களுமான (சாஸ்திரமுறைப்படியாக), विप्रान् - பிருமணர்களே, सेवेत - ஸேவிக்க வேண்டும். हि - ஏனெனில், वृद्धसेवी - பெரியோர்களே ஸேவிப்பவன், सततं - எப்பொழுதும், रक्षोभिरपि - கொடிய அரக்கர்களாலும், पूज्यते - பூஜிக்கப்படுகிருன்.

आपदर्थं धनं रक्षेत् दारान् रक्षेद्धनैरपि ।
आत्मानं सततं रक्षेद्दारैरपि धनैरपि ॥ ४० ॥

आपदर्थं - தன் ஆபத்தை நிவர்த்திசெய்வதற்காக, धनं -

செல்வத்தை, रक्षेत् - காப்பாற்ற வேண்டும், दारान् - மனைவியை, धनैरपि - தனத்தை செலவழித்தாவது, रक्षेत् - ரக்ஷிக்க வேண்டும், आत्मानं - தன்னையோ, सततं - எப்பொழுதும், दारैः अपि - மனைவியை விட்டாவது, धनैः अपि- தனத்தை செலவழித்தாவது, रक्षेत् - ரக்ஷிக்க வேண்டும்.

यत्र धर्मो ह्यधर्मेण सत्यं यत्रानृतेन च ।
हन्यते प्रेक्षमाणानां हताः तत्र सभासदः ॥ ४१ ॥

यत्र - எந்த சபையில், प्रेक्षमाणानां - சபையோர்கள் கவனித்துக் கொண்டிருக்கையில், धर्मः - தர்மமானது, अधर्मेण - அதர்மத்தால், हन्यते - அழிக்கப்படுகிறதோ, यत्र- எந்த சபையில், सत्यं - உண்மை, अनृतेन - பொய்யால், हन्यते च - அழிக்கப்படுகிறதோ, तत्र - அந்த ஸபையில், सभासदः - ஸபையோர்கள், हताः - அழிக்கப்படுகிறார்கள்.

धर्म एव हतो हन्ति धर्मो रक्षति रक्षितः ।
तस्माद्धर्मो न हन्तव्यः मा नो धर्मो हतोऽवधीत् ॥४२॥

हतः - அழிக்கப்பட்ட, धर्मः एव - தர்மமே, हन्ति - (தர்மதை அழித்தவனை) அழிக்கிறது. धर्मः - தர்மமானது, रक्षितः - காப்பாற்றப்பட்டதாக, रक्षति - ரக்ஷிக்கிறது. तस्मात् - ஆகையால், धर्मः - தர்மமானது, न हन्तव्यः- அழிக்கப்படத்தக்கதல்ல. हतः- அழிக்கப்பட்ட, धर्मः - தர்மமானது, नः - நம்மை, मा अवधीत् - அழிக்க வேண்டாம்.

वृषो हि भगवान्धर्मः तस्य यः कुरुते ह्यलम् ।
वृषलं तं विदुर्देवास्तस्माद्धर्मं न लोपयेत् ॥ ४३ ॥

भगवान् -பகவானுகிய, धर्मः -தர்மம், वृषः हि- (कामान् वर्षयतीति वृषः) - விரும்பிய வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறதல்லவா ? तस्य - அந்த தர்மத்திற்கு, यः - எவன், अलंकुरुते - தடங்கல் செய்கின்றுனே, तं - அப்புருஷனை, देवाः -தேவர்கள், वृषलं-விருஷளனுக, विदुः-அறிகின்றார்கள். (விருஷள ஜாதியைப் போன்றவனுக அறிகிறார்கள்) तस्मात् - ஆகையால், धर्मं - தர்மத்தை, न लोपयेत् - கெடுக்கக்கூடாது.

एक एव सुहृद्धर्मो निधनेऽप्यनुयाति यः ।
शरीरेण समं नाशं सर्वमन्यद्धि गच्छति ॥ ४४ ॥

यः - எந்த தர்மமானது, निधने अपि - மரணத்திலும் (விரும்பப்பட்ட பலனளிப்பதற்கு) अनुयाति - (புருஷனை) தொடர்ந்து செல்கின்றதோ, (सः -அப்பேர்ப்பட்ட) धर्मः - एक एव - தர்மம் ஒன்றுதான், सुहृत् - சிறந்த நண்பன், अन्यत् सर्वं - மற்றதெல்லாம், शरीरेण समं-சரீரத்துடனேயே, नाशं - அழிவை, गच्छति हि - அடைகின்றதல்லவா.

सत्येन पूयते साक्षी धर्मः सत्येन वर्धते ।
तस्मात्सत्यं हि वक्तव्यं सर्ववर्णेषु साक्षिभिः ॥ ४५ ॥

हि-எக்காரணத்தால், साक्षी - சாக்ஷியானவன், सत्येन- சத்யத்தால், पूयते - பரிசுத்தி செய்யப்படுகிறுனே, धर्मः - தர்மம், सत्येन-உண்மையால், वर्धते-விருத்தியடைகின்றதோ,

तस्मात् - ஆகையால், **सर्ववर्णेषु** - ப்ராம்ஹணர் முதலிய எல்லா வர்ணங்களிலுமுள்ள, **साक्षिभिः**-சாக்ஷிகளால், **सत्यं**- உண்மை, **वक्तव्यं** - சொல்லப்படவேண்டும்.

अकुर्वन्विहितं कर्म निन्दितं च समाचरन् ।
प्रसक्तश्चेन्द्रियार्थेषु प्रायश्चित्तीयते नरः ॥ ४६ ॥

विहितं - சாஸ்திரங்களில் அவச்யம் செய்யவேண்டு மென்று கூறப்பட்ட, **कर्म**-கர்மாவை, **अकुर्वन्** - செய்யாத வனும், **निन्दितं च**-செய்யக்கூடாதென்று கூறப்பட்ட கர்மா வை, **समाचरन्** - செய்கின்றவனும், **इन्द्रियार्थेषु** - கண் முதலிய புலன்களுக்கு திருப்தி கொடுக்கும் விஷயங்களில், **प्रसक्तः**-ஈடுபட்டவனுமான, **नरः** - புருஷன், **प्रायश्चित्तीयते** - பாப பரிஹாரம் செய்துகொள்ளத் தக்கவனாகின்றான்.

ओषध्यः फलपाकान्ताः बहुपुष्पफलोपगाः ॥ ४७ ॥

ओषध्यः - ஔஷதிகள் (நெல், யவை முதலியவைகள்) **फलपाकान्ताः** - பலங்களின் உற்பத்தியையே முடிவாக உடையவைகளாகவும், **बहुपुष्पफलोपगाः** - பல புஷ்பங்கள் பழங்களை உடையவைகளாகவும் (**भवन्ति** - இருக்கின்றன)

अपुष्पाः फलवन्तो ये ते वनस्पतयः स्मृताः ।
पुष्पिणः फलिनश्चैव वृक्षास्तूभयतः स्मृताः ॥ ४८ ॥

ये - எவைகள், **अपुष्पा** - புஷ்பங்களில்லாதவைகளாக வும், **फलवन्तः** - பழங்களுள்ளவைகளுமாக இருக்கின் றனவோ, **ते** - அவைகள், **वनस्पतयः** - வனஸ்பதிகள் என்று

स्मृताः - கூறப்பட்டுள்ளன. (பூக்களில்லாமலே பழுக்கக் கூடியவைகள்) वृक्षाःतु - மரங்களோ, पुष्पिणः - பூக்களுடையவைகளாகவும், फलिनःच एव - பழங்களுள்ளவைகளாகவும், उभयतः - இரண்டு விதமாக, स्मृताः - கூறப்பட்டுள்ளன.

उपनीय तु यः शिष्यं वेदमध्यापयेद्द्विजः ।
सकल्पं सरहस्यं च तमाचार्यं प्रचक्षते ॥ ४९ ॥

यः - எவர், शिष्यं - சிஷ்யனை, उपनीय - உபநயனம் செய்வித்து, सकल्पं - யக்ஞவித்யையோடு கூடியதும், सरहस्यं - உபநிஷத்தோடு கூடியதுமான, वेदं - வேதத்தை, अध्यापयेत् - அத்யயனம் செய்விக்கின்றாரோ, तं - அவரை, आचार्यं - ஆசார்யர் என்று प्रचक्षते - கூறுகிறார்கள்.

(உபநிஷத், என்பது வேதம் என்ற பதத்தாலேயே கூறப்பட்டதாயினும், அதை முக்யமாகக் கற்க வேண்டுமென்பதற்காகத் தனியாகக் கூறப்பட்டுள்ளது).

नित्यमुद्धृतपाणिः स्यात्साध्वाचारः सुसंयतः ।
आस्यतामिति चोक्तः सन्नासीताभिमुखं गुरोः ॥ ५० ॥

नित्यं - எப்பொழுதும், उद्धृतपाणिः - உத்தரீயத்திற்கு வெளியில் வைக்கப்பட்ட வலது கையை உடையவனாகவும், साध्वाचारः - நல்ல ஆசாரத்தை உடையவனாகவும், आस्यतां इति - உட்காரலாம் என்று, उक्तःच - (குருவினால்) சொல்லப்பட்டவனாகவும், गुरोः - குருவினுடைய, अभिमुखं - எதிராக இருக்கும்படி, आसीत - உட்காரவேண்டும்.

हीनान्नवस्त्रवेषः स्यात्सर्वदा गुरुसन्निधौ ।
उत्तिष्ठेत्प्रथमं चास्य चरमंचैव संविशेत् ॥ ५१ ॥

सर्वदा - எப்பொழுதும், गुरुसन्निधौ - குருவின் சமீபத்தில், हीनान्नवस्त्रवेषः - (குருவைக் காட்டிலும்) மட்டமான அன்னம், வஸ்திரம், அலங்காரத்தையுடையவனாக, स्यात् - இருக்கவேண்டும். अस्य - இந்த குருவிற்கு, चरमं - பின்னால், (குரு படுத்துக்கொண்ட பிறகு) संविशेत् - படுத்துக் கொள்ளவேண்டும். प्रथमं - முன்னால், उत्तिष्ठेत् - எழுந்திருக்கவேண்டும்.

गुरोर्यत्र परीवादो निन्दा वापि प्रवर्तते ।
कर्णौ तत्रपिधातव्यौ गन्तव्यं वा ततोऽन्यतः ॥ ५२ ॥

यत्र-எந்த இடத்தில் गुरोः - குருவினுடைய, परीवादः - இருக்கின்ற தோஷங்களைச் சொல்வதோ, निन्दावापि - இல்லாத தோஷங்களைச் சொல்வதோ, प्रवर्तते - ஏற்படுகின்றதோ, तत्र - அந்த இடத்தில், कर्णौ - காதுகள், पिधातव्यौ - (சிஷ்யனால்) மூடிக்கொள்ளப்பட வேண்டியவைகள். वा - அல்லது, ततः - அந்த இடத்திலிருந்து, अन्यतः - வேறிடத்திற்கு, गन्तव्यं - செல்லவேண்டும்.

यं मातापितरौ क्लेशं सहेते संभवे नृणां ।
न तस्य निष्कृतिः शक्या कर्तुं वर्षशतैरपि ॥ ५३ ॥

नृणां - (மனிதர்களுடைய) குழந்தைகளுடைய, संभवे - உற்பத்தியில், मातापितरौ - தாய் தந்தைகள், यं क्लेशं - எவ்வித கஷ்டத்தை, सहेते - பொறுக்கின்றார்களோ, तस्य - அவ்வித கஷ்டத்திற்கு, वर्षशतैःअपि - பலவருஷங்களிலும்,

निष्कृतिः - ப்ரத்யுபகாரம், (பரிஹாரம்) कर्तुं - செய்வதற்கு, न शक्या - முடியாது.

तयोर्नित्यं प्रियं कुर्यादाचार्यस्य च सर्वदा ।
तेष्वेवत्रिषु तुष्टेषु तपः सर्वं समाप्यते ॥ ५४ ॥

तयोः - அந்த தாய் தந்தைகளுக்கு, नित्यं - எப்பொழுதும், प्रियं - ப்ரியத்தை, कुर्यात् - உண்டுபண்ணவேண்டும், त्रिषु तेषु - அந்த மூவர்களும், तुष्टेषु एव - ஸந்தோஷமடைந்தவர்களாயிருக்கும்பொழுதே, सर्वं तपः - சாந்திராயணம் முதலிய எல்லாத்தவமும் (அதாவது எல்லாவித தவத்தின் பயனும்) समाप्यते - நன்கு அடையப்படுகிறது.

तेषां त्रयाणां शुश्रूषा परमं तप उच्यते ।
न तैरभ्यननुज्ञातः धर्ममन्यं समाचरेत् ॥ ५५ ॥

तेषां त्रयाणां - அம்மூவர்களின், शुश्रूषा - பணிவிடை, परमं तपः - சிறந்த தவமென்று, उच्यते - சொல்லப்படுகிறது, तैः - அவர்களால், अभ्यननुज्ञातः - அனுமதிக்கப்படாதவனாக, अन्यं धर्मं - வேறு தர்மத்தை, न समाचरेत् - செய்யக் கூடாது.

अध्यापनं ब्रह्मयज्ञः पितृयज्ञस्तु तर्पणम् ।
होमो दैवो बलिर्भौतो नृयज्ञोऽतिथिपूजनम् ॥ ५६ ॥

अध्यापनं - வேதத்தைக் கற்பித்தல், அத்யயனம் செய்தல், (இரண்டும்) ब्रह्मयज्ञः - ப்ரம்ஹயக்ஞம், (எனப்படும்) तर्पणम् - (அன்னம், எள்ளு முதலியவற்றாலோ, தீர்த்தத்தாலோ) தர்பணம் செய்தல், पितृयज्ञः - பித்ருயக்ஞம்,

होमः - அக்னியில் ஹோமம் செய்தல், **दैवः** - தேவயக்ஞம், **बलिः** -பலியிடுதல், **भौतः** - பூதயக்ஞம், **अतिथिपूजनं** -அதிதிகளைப் பூஜித்தல், **नृयज्ञः** - மனுஷ்யயக்ஞம்.

लोष्ठमर्दी तृणच्छेदी नखखादी चयो नरः ।
स विनाशं व्रजत्याशु सूचकोऽशुचिरेव च ॥ ५७ ॥

यः नरः - எந்த மனிதன், **लोष्ठमर्दी** - (பிரயோஜனமின்றி) மண் கட்டிகளை பொடி செய்கின்றானோ, **तृणच्छेदी**- புற்களைக்கிள்ளுகின்றானோ, **नखखादी च** - நகங்களைக் கடிக்கின்றானோ, **सूचकः** - (பிறர்களிடம் இருப்பவைகளும், இல்லாதவைகளுமான) தோஷங்களைப்ரகடனம்செய்கின்றானோ, **अशुचिःएव च** - உள்ளும், வெளியும் (சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டபடி) பரிசுத்தியற்றவனோ, **सः** - அம்மனிதன், **आशु** - சீக்கிரத்தில், **विनाशं** - அழிவை, **व्रजति** - அடைகின்றான்.

लोभः स्वप्नोऽधृतिः क्रौर्यं नास्तिक्यं भिन्नवृत्तिता ।
याचिष्णुता प्रमादश्च तामसं गुणलक्षणम् ॥ ५८ ॥

लोभः - பேராசை, **स्वप्नः** - எப்பொழுதும் தூங்குதல், **अधृतिः** - கார்பண்யம், **क्रौर्यं** - குரூரத்தன்மை, (கோள் சொல்வது) **नास्तिक्यं** - பரலோகமில்லையென்ற புத்தி, **भिन्नवृत्तिता** - ஸதாசாரத்தை விடுவது, **याचिष्णुता** - யாஜிக்கும் ஸ்வபாவம், **प्रमादः च** - தர்மம் முதலியவற்றில் கவனமின்மை ஆகியவை, **तामसं गुणलक्षणं** - தமோ குணத்தின் கார்யம். (இதனால் தமோகுணமுள்ளவனெனக் கருத வேண்டும்)

तमसो लक्षणं कामः रजसस्त्वर्थ उच्यते ।
सत्वस्य लक्षणं धर्मः श्रैष्ठ्यमेषां यथोत्तरम् ॥ ५९ ॥

कामः - காமமே முக்யமாயிருத்தல், **तमसः** - தமஸ் என்ற குணத்திற்கு, **लक्षणं** - லக்ஷணமாகவும், **रजसः तु** - ரஜஸ் என்ற குணத்திற்கோ, **अर्थः** - செல்வத்தை முக்ய மாகக் கொள்ளுதல், **लक्षणं** - லக்ஷணமாகவும், **सत्वस्य** - ஸத்வ குணத்திற்கு, **धर्मः** - தர்மத்தை முக்கியமாகக் கொள்ளுதல், **लक्षणं** - லக்ஷணமாகவும், **उच्यते** - சொல்லப் படுகிறது. **एषां** - இம்மூன்று குணங்களுக்குள், **यथोत्तरं** - (தமஸைக் காட்டிலும், ரஜஸ் என்று) மேல் மேல் சொல்லப் 'பட்டது, **श्रैष्ठ्यं** - மிகச்சிறந்தது.

पितृदेव मनुष्याणां वेदश्चक्षुः सनातनम् ।
अशक्यं चाप्रमेयं च वेदशास्त्रमिति स्थितिः ॥ ६० ॥

पितृदेव मनुष्याणां - பித்ருக்கள், தேவதைகள், மனிதர் களுக்கு, **वेदः** - வேதம், **सनातनं** - அழிவற்ற, **चक्षुः** - கண், **वेदशास्त्रं** - வேதரூப சாஸ்த்ரம், **अशक्यं च** - செய்வதற்கு முடியாதது, (இதனால் அபௌருஷேயம் என்று கிடைக் கிறது) **अप्रमेयं च** - (மீமாம்ஸை முதலிய சாஸ்த்ர உதவி யின்றி) அறிய முடியாதது, **इति स्थितिः** - என்ற வ்ய வஸ்தை (தீர்மானம்) உள்ளது.

चातुर्वर्ण्यं त्रयो लोकाश्चत्वारश्चाश्रमाः पृथक् ।
भूतं भव्यं भविष्यं च सर्वं वेदात्प्रसिध्यति ॥ ६१ ॥

चातुर्वर्ण्यं - (ப்ராம்ஹணன், க்ஷத்திரியன், வைச்யன், சூத்ரன் என்ற) நான்கு வர்ணங்களும், **त्रयो लोकाः च** -

ஸ்வர்கம் முதலிய மூன்று உலகங்களும், चत्वारः आश्रमाःच- (ப்ரம்ஹசர்ய, க்ருஹஸ்த, வானப்ரஸ்த, ஸந்யாஸமென்ற) நான்கு ஆச்ரமங்களும், पृथक् - தனித்தனியே, वेदात् - வேதத்தினின்று, प्रसिद्ध्यन्ति - நிலைபெற்றிருக்கின்றன, भूतं - சென்றதும், भव्यं - இருக்கின்றதும், भविष्यं च - வரப்போகின்றதுமான, सर्वं - எல்லாம், वेदात् - வேதத்தினின்றே, प्रसिद्ध्यति - சித்தி பெறுகின்றது.

॥ सूक्तसुभाषितानि ॥

तृतीयश्शीष्टागमः ॥ १ ॥

வேதத்தில் கூறப்பட்ட தர்மம் முதல் பக்ஷமானது, தர்ம சாஸ்திரங்களில் கூறப்பட்டது இரண்டாவது பக்ஷமானது என்று கூறி அடுத்தபடியாக :—

तृतीयः - மூன்றாவது பக்ஷமான தர்மம், शिष्टागमः - சிஷ்டாசாரத்தால் அறியப்படுவது.

சிஷ்டர்களின் லக்ஷணம்.

शिष्टाः खलु विगतमत्सराः निरहङ्काराः कुम्भीधान्याःकुलोलुपाः दम्भदर्भलोभ मोह क्रोध विवर्जिताः ॥ २ ॥

शिष्टाः खलु - சிஷ்டர்களோவெனில், विगतमत्सराः - பொறாமை யில்லாதவர்களும், निरहङ्काराः - கர்வமற்றவர்களும், कुम्भीधान्याः - பத்து தினங்களுக்கு வேண்டிய

அளவு தான்யங்களுடையவர்களும், कुलोलुपाः - ஆசையற்றவர்களும், दम्भ, दर्प, लोभ, मोह, क्रोध, विवर्जिताः - டம்பம், கொழுப்பு, பேராசை, மோஹம், கோபம், இவைகளில்லாதவர்களுமாக இருப்பவர்கள்.

धर्मेणाधिगतो येषां वेदस्सपरिबृंहणः ।
शिष्टास्तदनुमानज्ञाः श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः इति ॥ ३ ॥

येषां - எவர்களால், सपरिबृंहणः - புராணம், மீமாம்ஸை முதலிய அங்கங்களுடன் கூடிய, वेदः - வேதம், धर्मेण - தர்ம சாஸ்திர விதிப்படி, अधिगतः - அத்யயனம் செய்யப்பட்டதோ, (ते शिष्टाः - அவர்கள் சிஷ்டர்கள்,) शिष्टाः - அப்பேர்ப்பட்ட சிஷ்டர்கள், श्रुतिप्रत्यक्षहेतवः - வேதத்தையே தர்மத்திற்கு ப்ரத்யக்ஷ காரணமாக உடையவர்கள, तदनुमानज्ञाः - (ப்ரத்ய ச்ருதி தெரியாத விஷயங்களில்) வேதத்தை அனுமான ப்ரமாணத்தால் அறிகின்றவர்கள்.

धर्मशास्त्ररथारूढाः वेदखड्गधरा द्विजाः ।
क्रीडार्थमपि यद्ब्रूयुः स धर्मः परमः स्मृतः ॥ ४ ॥

धर्मशास्त्ररथारूढाः - தர்ம சாஸ்திரமாகிய ரதத்தில் ஏறியவர்களும், वेदखड्गधराः - வேதமாகிய கத்தியை தரித்தவர்களுமாகிய, द्विजाः - ப்ராம்ஹணர்கள், क्रीडार्थमपि - விளையாட்டிற்காகவாவது, यत् - எதை, ब्रूयुः - சொல்வார்களோ, सः - அது, परमः - சிறந்த, धर्मः - தர்மமாக, स्मृतः - கூறப்படுகிறது.

दक्षिणं दक्षिणेन सव्यं सव्येन चोपसङ्गृह्णीयात् ।
दीर्घमायुः स्वर्गं चेच्छन् ॥ ५ ॥

சிஷ்யன், दक्षिणं - (குருவின்) வலது பாதத்தை,

ஓடுகின்றவைகளும், **अनिरुद्धासु** - அடைக்கப்பட்டுத் தேங்காமலிருப்பவைகளுமான (தீர்த்தங்களில்), **देवर्षिपितृ-तर्पणम्** - தேவ, ருஷி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை, **कुर्वीरन्** - செய்ய வேண்டும்.

सायं प्रातर्यदशनीयं स्यात्तेनाऽन्नेन वैश्वदेवं बलिमुपहृत्य ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्रानभ्यागतान् यथाशक्ति पूजयेत् ॥ ९ ॥

க்ருஹஸ்தன், **सायं प्रातः** - மாலை (இரவு), **प्रातः** - காலை வேலைகளில், **यत्** - யாதொரு அன்னம், **अशनीयं** - ஸாப்பிடுவதற்குத் தக்கதாக, **स्यात्** - ஏற்படுகின்றதோ, **तेन अन्नेन** - அந்த அன்னத்தால், **वैश्वदेवं (कृत्वा)** - வைச்வ தேவத்தைச் செய்து, **बलिं च** - பலி ஹரணத்தையும், **उपहृत्य** - செய்துவிட்டு, **अभ्यागतान्** - (நம் வீட்டிற்கு) வந்தவர்களான, **ब्राह्मण क्षत्रिय विट्शूद्रान्** - ப்ராம்ஹணர், முதலான வர்ணத்தார்களை, **यथाशक्ति** - தன் சக்திக்கேற்றபடி, **पूजयेत्** - பூஜிக்க வேண்டும்.

அன்னத்தைப் பிறருக்கு கொடுக்காமல் ஸாப்பிடுகின்றவர்களுக்கு தோஷமேற்படுமென்பதைத் தெரிவிக்கும் அன்ன கீதம் :—

यो मामदत्त्वा पितृदेवताभ्यो भृत्यातिथीनां च सुहृज्जनस्य ।
संपन्नमश्नन्विषमत्ति मोहात्तमद्म्यहं तस्य च मृत्युरस्मि ॥

ஓடுகின்றவைகளும், **अनिरुद्धासु** - அடைக்கப்பட்டுத் தேங்காமலிருப்பவைகளுமான (தீர்த்தங்களில்), **देवर्षिपितृतर्पणम्** - தேவ, ருஷி, பித்ருக்களுக்குத் தர்ப்பணத்தை, **कुर्वीरन्** - செய்ய வேண்டும்.

सायं प्रातर्यदशनीयं स्यात्तेनाऽन्नेन वैश्वदेवं बलिमुपहृत्य ब्राह्मणक्षत्रियविट्शूद्रानभ्यागतान् यथाशक्ति पूजयेत् ॥ ९ ॥

க்ருஹஸ்தன், **सायं प्रातः** - மாலை (இரவு), **प्रातः** - காலை வேலைகளில், **यत्** - யாதொரு அன்னம், **अशनीयं** - ஸாப்பிடுவதற்குத் தக்கதாக, **स्यात्** - ஏற்படுகின்றதோ, **तेन अन्नेन** - அந்த அன்னத்தால், **वैश्वदेवं (कृत्वा)** - வைச்வதேவத்தைச் செய்து, **बलिं च** - பலி ஹரணத்தையும், **उपहृत्य** - செய்துவிட்டு, **अभ्यागतान्** - (நம் வீட்டிற்கு) வந்தவர்களான, **ब्राह्मण क्षत्रिय विट्शूद्रान्** - ப்ராம்ஹணர், முதலான வர்ணத்தார்களை, **यथाशक्ति** - தன் சக்திக்கேற்றபடி, **पूजयेत्** - பூஜிக்க வேண்டும்.

அன்னத்தைப் பிறருக்கு கொடுக்காமல் ஸாப்பிடுகின்றவர்களுக்கு தோஷமேற்படுமென்பதைத் தெரிவிக்கும் அன்ன கீதம் :—

यो मामदत्त्वा पितृदेवताभ्यो भृत्यातिथीनां च सुहृज्जनस्य ।
संपन्नमश्नन्विषमत्ति मोहात्तमद्म्यहं तस्य च मृत्युरस्मि ॥

हुताग्निहोत्रः कृतवैश्वदेवः पूज्यातिथीन् भृत्यजनावशिष्टम् ।
तुष्टश्शुचिश्श्रद्दधदत्ति यो मां तस्यामृतं स्यां
स च मां भुनक्ति ॥ १० ॥

यः - எவன், मां - என்னை (அன்னத்தை), पितृदेवताभ्यः- பித்ருக்கள் தேவர்களுக்கும், भृत्यातिथीनां -வேலைக்காரர்கள் அதிதிகளுக்கும், सुहृज्जनस्य च - நண்பருக்கும், अदत्वा - கொடுக்காமல், मोहात् - அறியாமையால், संपन्नं - ஸமிருத்தமாக, अश्नन् - ஸாப்பிடுகின்றானோ, (सः - அவன்), विषं - விஷத்தை, अत्ति - ஸாப்பிடுகிறான். अहं - நான், तं - அவனை, अद्मि - ஸாப்பிடுகிறேன். तस्य - அவனுக்கு, मृत्युः च - யமனாகவும், अस्मि - இருக்கிறேன்.

हुताग्निहोत्रः - செய்யப்பட்ட அக்னி ஹோத்ரமுடையவனாகவும், कृतवैश्वदेवः - வைச்வதேவம் செய்தவனாகவும், अतिथीन् - அதிதிகளை, पूज्य - பூஜித்து, भृत्यजनावशिष्टं - சுச்ரூஷை செய்யும் பரிசாரகர்களுக்கு கொடுத்து மிகுதியான मां - என்னை, (அன்னத்தை), तुष्टः - சந்தோஷமுடையவனாகவும், शुचिः - பரிசுத்தனாகவும், श्रद्दधत् - ச்ரத்தையுள்ளவனாகவும், यः-எவன், अत्ति-சாப்பிடுகிறானோ, तस्य - அவனுக்கு, अमृतं - அமிர்தமாக, स्यां -இருப்பேன். स च - அவனும், मां - அமிருதமான என்னை, भुनक्ति - ஸாப்பிடுகிறான்.

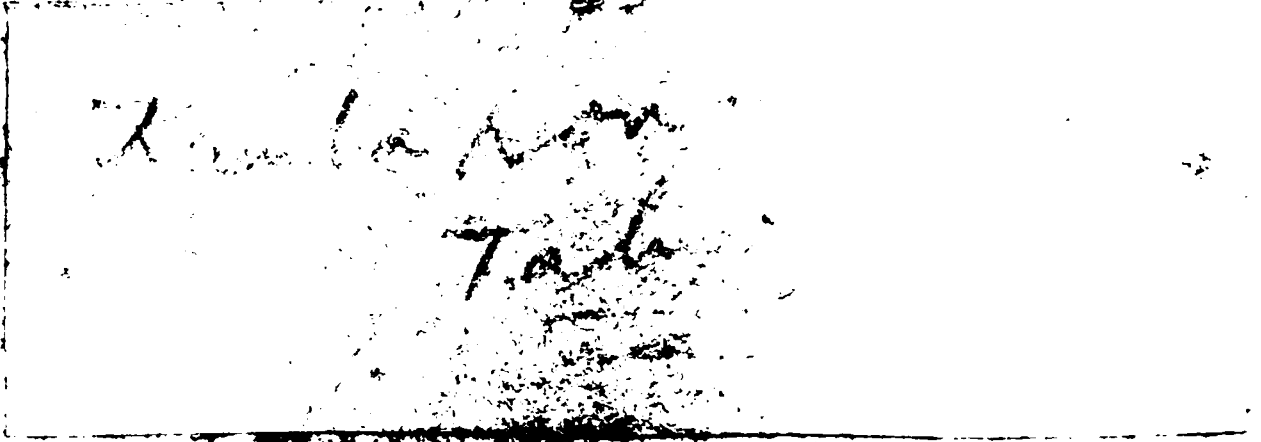
शुक्ता रूक्षाः परुषा वाचो नब्रूयात् ॥ ११ ॥

शुक्ताः - வருத்தத்தைக் கொடுப்பவைகளும், रूक्षाः -

இருக்கும் தோஷத்தைக் கபடமாக குணமாகக் கற்பித்துக் கூறுபவைகளும் (அதாவது உண்மையாகக் குருடானவர்களை நல்ல கண் உள்ளவரென்று கூறுவது), परुषाः - கடுமையானவைகளுமான, वाचः - வார்த்தைகளை, न ब्रूयात् - சொல்லக்கூடாது

नैकोऽध्वानं व्रजेत् ॥ १२ ॥

एकः - ஒருவனாக, अध्वानं - மார்கத்தில், न व्रजेत् - செல்லக்கூடாது,

न प्रतिसायं व्रजेत् ॥ १४ ॥

प्रतिसायं - ஸாயங்காலத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு, न व्रजेत् - செல்லக்கூடாது.

न नग्नः स्नायात् ॥ १५ ॥

இடுப்பில் வஸ்திரமில்லாதவனாக ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

न नक्तं स्नायात् ॥ १६ ॥

நடு இரவில் ஸ்நானம் செய்யக்கூடாது.

Kundakonam

न नदीं बाहुकस्तरेत् ॥ १७ ॥

नदीं - நதியை, बाहुकः - கைகளால் நீந்துகின்றவனாக, न तरेत् - தாண்டக்கூடாது.

न कूपमवेक्षेत ॥ १८ ॥

கிணற்றில் தன் ப்ரதிபிம்பத்தை பார்க்கக்கூடாது.

न गर्तमवेक्षेत ॥ १९ ॥

பள்ளத்தைப் பார்க்கக் கூடாது.

पन्थादेयो ब्राह्मणाय गवे राज्ञे ह्यचक्षुषे ।
वृद्धाय भारतप्ताय गर्भिण्यै दुर्बलाय च ॥ २० ॥

ब्राह्मणाय - ப்ராம்ஹணனுக்கும், गवे - பசுவிற்கும், राज्ञे - அரசனுக்கும், अचक्षुषे - கண்ணில்லாதவனுக்கும், वृद्धाय - கிழவருக்கும், भारतप्ताय - பாரத்தால் கஷ்டப்படுகின்றவனுக்கும், गर्भिण्यै - கர்ப்பிணிக்கும், दुर्बलाय च - பலமில்லாதவனுக்கும், पन्थाः - வழியானது, देयः - விடப்படவேண்டும் (நெருக்கடியான வழியில் மூன் கூறியவர்களுக்கு முதலில் வழிவிட்டு பின் நாம் செல்லவேண்டும்.)

रथाश्वगजधान्यानां गवां चैव रजश्शुभम् ।
अप्रशस्तं समूहन्याः श्वाजाविखरवाससाम् ॥ २१ ॥

रथाश्वगजधान्यानां - தேர், குதிரை, யானை, தான்யங்களுடையவும், गवां च एव - பசுக்களுடையவுமான, रजः - புழுதி, शुभं - நன்மையானது, समूहन्याः - துடைப்பத்

தினுடையதும், श्वाजाविखरवासससाम् - நாய், 'வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, கழுதை, வஸ்த்ரங்களுடையதுமான, रजः - புழுதி, अप्रशस्तं - கெடுதலானது.

पूज्यान् पूजयेत् । २२ ॥

பூஜிக்கத்தக்க பெரியோர்களை, பூஜிக்கவேண்டும்.

हवनं भोजनं दानमुपहारः प्रतिग्रहः ।
बहिर्जानु न कार्याणि तद्वदाचमनं स्मृतम् ॥ २३ ॥

हवनं - ஹோமம், भोजनं - சாப்பாடு, दानं - தானம், उपहारः - தேவகுரு பூஜை, प्रतिग्रहः - தானம் வாங்குதல் ஆகியவைகள், बहिर्जानु-முழங்காலுக்கு வெளியில் கையை வைத்துக்கொண்டு, न कार्याणि-செய்யக்கூடாது. (முழங்கால்களுக்கு நடுவில் வைத்துக்கொண்டு செய்யவேண்டும்.) तद्वत् - அது போல், आचमनं - ஆசமனமும், स्मृतं - கூறப்பட்டுள்ளது.

अन्ने श्रितानि भूतानि अन्नं प्राणमिति श्रुतिः ।
तस्मादन्नं प्रदातव्यं अन्नं हि परमं हविः ॥ २४ ॥

भूतानि - ஜீவராசிகள், अन्ने - அன்னத்தை, श्रितानि - ஆதாரமாகக்கொண்டுள்ளன अन्नं - அன்னமானது, प्राणम् इति - பிராணன் என்று, श्रुतिः - வேதம் (கூறுகிறது.) तस्मात् - ஆகையால், अन्नं - அன்னம், प्रदातव्यं - கொடுக்கப்பட வேண்டும். हि - ஏனெனில், अन्नं - அன்னமானது, परमं - சிறந்த, हविः - ஹவிஸ்.

त्वक्केश नख कीटाखुपुरीषाणि दृष्ट्वा तद्देशपिण्डमुद्धृत्याद्भिरभ्युक्ष्य भस्मावकीर्य पुनरद्भिः प्रोक्ष्य वाचा च प्रशस्तमुपयुञ्जीत ॥ २५ ॥

त्वक्केश - பிராணியின் தோல், கேசம், नख - நகம், कीट - புழு, आखुपुरीषाणि - எலிப் புழுக்கைகளை, दृष्ट्वा - (அன்னத்தில்) பார்த்து, तद्देशापिण्डं - அவைகள் உள்ள பாகத்தை, उद्धृत्य - எடுத்துவிட்டு, अद्भिः - தீர்த்தத்தால், अभ्युक्ष्य -ப்ரோக்ஷணம் செய்து. भस्म -விபூதியை, अवकीर्य- தூவி, पुनः - மறுபடியும், अद्भिः प्रोक्ष्म -தீர்த்தத்தால் ப்ரோக்ஷித்து, वाचा च प्रशस्तं - (பிறர்) வாக்கினால் சுத்தமானது என்று சொல்லப்பட்டதாகக் கொண்டு, उपयुञ्जीत - சாப்பிட வேண்டும்.

अग्रे भोजयेदतिथीनन्तर्वर्त्नीरनन्तरम् ।
बालवृद्धांस्तथा दीनान् व्याधितांश्च विशेषतः ॥ २६ ॥

अग्रे - முதலில், अतिथीन् - அதிதிகளையும், अनन्तरं - பிறகு, अन्तर्वर्त्नी-கர்ப்பிணிகளையும், बालवृद्धान् - பாலர்கள் கிழவர்களையும், तथा - அவ்வாறே, दीनान् - எளியவர்களையும், (பசித்தவர்களையும்) विशेषतः-முக்யமாக, व्याधितांश्च- வியாதிஸ்தர்களையும், भोजयेत् - சாப்பிடச் செய்யவேண்டும்.

अदत्त्वा तु य एतेभ्यः पूर्वं भुङ्क्ते यथाविधि ।
भुज्यमानो न जानाति न स भुङ्क्ते स भुज्यते ॥ २७ ॥

यः - எவன், एतेभ्यः - (முன் கூறியவர்களுக்கு) இவர்களுக்கு, यथाविधि - விதிப்படி, अदत्वा - அன்னத்தைக்

கொடுக்காமல், पूर्वं - முதலில், भुङ्क्ते - ஸாப்பிடுகிறானோ, (सः- அவன்) भुज्यमानः - அதனால் அழிக்கப்படுகின்றவனாக, न जानाति - (தன் அழிவை) அறியவில்லை. सः - அவன், न भुङ्क्ते - ஸாப்பிடுகிறவனில்லை. ஆனால், सः - அவன், भुज्यते - (பிறரால்) ஸாப்பிடப் படுகின்றான்.

योगेनावाप्यते ज्ञानं योगो धर्मस्य लक्षणम् ।
योगमूला गुणास्सर्वे तस्माद्युक्तस्सदा भवेत् ॥ २९ ॥

(யோகம் என்பது மனதை அடக்குதல்)

योगेन - யோகத்தால், ज्ञानं - ஞானம், अवाप्यते - அடையப்படுகிறது, योगः - யோகமானது, धर्मस्य - தர்மத்திற்கு, लक्षणं - காரணம், सर्वे गुणाः - எல்லா குணங்களும், योगमूलाः-யோகத்தை காரணமாக உடையவைகள், तस्मात्- ஆகையால், सदा - எப்பொழுதும், युक्तः - யோகத்தோடு கூடியவனாகவே, भवेत् - இருக்கவேண்டும்.

इति शुभाषितानि ।

॥ श्रीगुरुचरणारविन्दाभ्यां नमः ॥

श्रीमन्महाभारते शान्तिपर्वसंग्रहः

नारायणं नमस्कृत्य नरञ्चैव नरोत्तमम् ।
देवीं सरस्वतीं व्यासं ततो जयमुदीरयेत् ॥

नारायणं - நாராயணனையும், नरोत्तमं - புருஷர்களில் சிறந்த, नरं च एव - நரனையும் (அர்ஜுனனையும்), सरस्वतीं - ஸரஸ்வதி தேவியையும், व्यासं - வ்யாஸ மஹரிஷியையும்.

नमस्कृत्य - நமஸ்கரித்து விட்டு, ततः - பிறகு, जयं - பாரதத்தை, उदीरयेत् - சொல்ல வேண்டும்.

अथाऽऽसादितविजयं कृतोदकं ज्ञात्यादिमरणाशौचवत्तया नगराद्बहिरेव तिष्ठन्तं धर्मात्मानं युधिष्ठिरं व्यास नारदादि महर्षयः अन्ये द्विजातयश्च द्रष्टुमभिजग्मुः। तदा तेन यथाविधि कृतातिथ्याः सर्वेऽपि यथार्हं आसनेषु उपविष्टाः। ततः नारदः "युधिष्ठिर! दिष्ट्या निष्कण्टकं राज्यं प्राप्तोऽसि इत्य"ब्रवीत्। तच्छ्रुत्वा धर्मपुत्रः "भगवन्! सत्यमेव श्रीकृष्णस्य प्रसादेन भवादृशाना-माशिषा भीमार्जुनयोः पराक्रमेण च मया राज्यं प्राप्तम्। परन्तु कुलतन्तुभूतान् सौभद्रं द्रौपदेयांश्चान्यान् प्रियबन्धुसुहृदश्च घातयित्वा प्राप्तोऽजयाकारोऽयं जयः कथमभिनन्द्योऽस्तु। किञ्च, योऽयं राधेयः मम मातृचरण सच्छायत्वेन संशयविषय-भूतः प्रयत्नेनास्माभिः कथाशेषीकृतः, सोऽयमद्य निवापोदकान्तरे कौन्तेयत्वेन ज्ञातः पूर्वं शत्रुत्वेन तापकारणीभूतः पुनश्च गलित-शत्रुभावोऽपि तापायैव संवृत्तः। यदि वयं पूर्वमेवैतदवेदिष्याम कथमेवं भ्रातृद्रोहपातकमगयिष्याम। ननु स्वामिन्! सर्वज्ञ! महाप्रभावस्य तस्य रथचक्रं सङ्गरे पृथिवी कथमग्रसत्। एतन् ममाचक्ष्व" इत्यवदत्॥

अथ - பிறகு, आसादितविजयं - அடையப்பட்ட வெற்றியையுடையவரும், कृतोदकं - செய்யப்பட்ட தர்ப்பணத்தையுடையவரும், ज्ञात्यादि मरणाशौचवत्तया - பங்காளி முதலியவர்களின் மரணத்தால் பரிசுத்தியில்லாததால்,

नगरात् बहिः एव - நகரத்தின் வெளியிலேயே, तिष्ठन्तं - இருப்பவரும், धर्मात्मानं - தர்மத்தில் மனமுள்ளவருமான, युधिष्ठिरं - யுதிஷ்டிரரை, व्यास नारदादि महर्षयः - வ்யாஸர், நாரதர் முதலிய மஹரிஷிகளும், अन्ये - மற்ற, द्विजातयः च - ப்ராஹ்மணர்களும், द्रष्टुं - பார்ப்பதற்கு, अभिजग्मुः - வந்தார்கள். तदा - அப்பொழுது, तेन - அவரால், यथा-विधि - சாஸ்திர முறைப்படி, कृतातिथ्याः - செய்யப்பட்ட அதிதி பூஜையை உடையவர்களான, सर्वे अपि - எல்லோரும், यथार्हं - அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி, आसनेषु - ஆஸனங்களில், उपविष्टाः - அமர்ந்தார்கள். ततः - பிறகு, नारदः - நாரதர், "युधिष्ठिर - யுதிஷ்டிரரே! दिष्ट्या - அதிர்ஷ்டத்தால், निष्कण्टकं - சத்ருக்களற்ற, राज्यं - ராஜ்யத்தை, प्राप्तः असि - அடைந்திருக்கின்றீர்," इति - என்று अब्रवीत् - கூறினார். तच्छ्रुत्वा - அதைக் கேட்டு, धर्मपुत्रः - தர்மபுத்திரர், भगवन् - பகவானே! सत्यमेव - உண்மையே, श्रीकृष्णस्य - ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய, प्रसादेन - அனுக்ரஹத்தாலும், भवादृशानां - தங்கள் போன்றவர்களுடைய, आशिषा - ஆசிர்வாதத்தாலும், भीमार्जुनयोः - பீமன், அர்ஜுனனுடைய, विक्रमेण च - பராக்ரமத்தாலும், मया - என்னால், राज्यं - ராஜ்யமானது, प्राप्तं - அடையப்பட்டது. परन्तु - ஆனால், कुलतन्तु भूतान् - குலத்திற்கு நூல் போல் தொடர்ச்சிக்குக் காரணமாக, सौभद्रं - சுபத்ரையின் குமாரனை (அபிமன்யுவை) யும், द्रौपदेयान् च - த்ரௌபதியின் புதல்வர்களையும், अन्यान् - மற்ற, प्रियबन्धु सुहृदश्च - பிரியமான, பந்து மித்ரர்களையும், घातयित्वा - அழியும்படி செய்து, अजयाकारः - தோல்வி போன்றதான, अयं - இந்த, जयः - வெற்றி, कथं - எவ்வாறு, अभिनन्द्यः - கொண்டாடத்

தக்கதாக, अस्तु - ஆகும். किञ्च - மேலும், यः अयं - யாதொரு இந்த, मम - என்னுடைய, मातृचरणसच्छायत्वेन - தாயின் பாதம் போன்ற பாதத்தை அடைந்திருந்தலால், संशयविषयभूतः - ஸந்தேகத்திற்கு விஷயமான, राधेयः - கர்ணன், अस्माभिः - எங்களால், प्रयत्नेन - மிகுந்த முயற்சியால், कथाशेषीकृतः-கதையை மிகுதியுள்ளவனுகச் செய்யப்பட்டானே, सः अयं - அப்பேர்ப்பட்ட கர்ணன், अद्य - இப்பொழுது, निवापोदकान्तरे - தர்ப்பணம் செய்யுங்காலத்தில், कौन्तेयत्वेन - குந்தியின் புதல்வனுக, ज्ञातः - அறியப்பட்டவனுக, पूर्वं - முன்பு, शत्रुत्वेन - பகைமையால், ताप-कारणभूत -வருத்தத்திற்குக் காரணமாக இருந்தவனுகயிருந்து, पुनश्च गलितशत्रुभावः अपि - சென்ற பகைமையையுடையவனுகிலும், तापाय एव - துக்கத்தின் பொருட்டே, संवृत्तः - ஆகிவிட்டான், वयं - நாங்கள், पूर्वमेव - முன்பே, एतत्-இதை, अवेदिष्याम यदि - அறிந்திருப்போமாகில், कथं- எவ்வாறு, एवं - இவ்விதம், भ्रातृद्रोहपातकं-ஸஹோதரனின் த்ரோகத்தாலேற்பட்ட பாபத்தை, अगमिष्याम - அடைந்திருப்போம். ननु स्वामिन्! - ஏ ஸ்வாமியே, सर्वज्ञ - எல்லாமறிந்தவரே, महाप्रभावस्य - மிகவும் மஹிமை வாய்ந்த, तस्य - அவனுடைய, रथ चक्रं - தேர்ச்சக்ரத்தை, सङ्गरे- யுத்தத்தில, पृथिवी-பூமியானது, कथं-ஏன், अग्रसत्-விழுங்கியது? एतत् - இதை, मम - எனக்கு, आचक्ष्व - சொல்லும்" इति - என்று, अवदत् - கூறினர்.

नारदोऽपि तथेति तं प्रत्यूचे " श्रूयतां राजन् धर्मपुत्र ! योऽसौ कर्णः सः स्वभावत एव युष्मासु बद्धवैरः, तत्र बुद्धिबलं, भीमस्य पराक्रमं, अर्जुनस्य हस्तलाघवं, नकुलसहदेवयोर्विनयं,

कृष्णास्यार्जुने परमां प्रीतिञ्च समालक्ष्य तत्सर्वमपि असहिष्णुः, पार्थजिगीषया द्रोणाद्धनुर्वेदमधीयानः तं मिथः एत्योवाच " आचार्य ! धनञ्जयेन समं योद्धुमाशंसे । ततो मे ब्रह्मास्त्रं देहि, इति । भोः सूतपुत्र ! ब्राह्मणेन क्षत्रियेण वा तपस्विना ग्राह्यं, इति तस्यास्त्रस्य निर्बन्धः । अतः किं करोमि ? त्वदर्थसंपादनाक्षमता मामतीवपीडयति, इति सव्याजं तेन पार्थपक्षपातिना प्रत्याख्यातः तमामन्त्र्य ततः प्रस्थितः । ततः भार्गवं राममुपसद्य भगवन् ! ब्राह्मणो भार्गवो विद्यार्थी चास्मि, इति सविनयं प्रार्थयामास । तेन चानुमतः श्रद्धया तं शुश्रूषमाणो नातिचिरेणैवकालेन तस्मात् काङ्क्षितमस्त्रमाददे । अथैकदा वनेषु रथेन सञ्चरमाणस्य तस्य रथचक्रे यदृच्छया कस्यचिदृषेर्होमधेनोः वत्सः निपत्य ममार । तद्दृष्ट्वा व्याकुलीभूतः सः तत्स्वामिना विप्रेण-रे मदान्ध ! मम होमधेनुंविवत्सितवतः तव रथचक्रं महति संगरे पृथिवी ग्रसतां इति शप्तः । तदनु तेन प्रसादितः स ऋषिः सानुक्रोशस्तमाह— "ननु भोः ! न खलु मादृशामुक्तिषु विपर्यासः । तस्मादवश्य-मेवेदं व्यसनं तव भविष्यति ; किन्तु अनेन शापफलेनैव गोहत्याया अपि कृतप्रायश्चित्तः परलोकायाप्रतिबन्धो भूयाः " इति ।

नारदः अपि - நாரதரும், तथेति - அவ்வாறே என்று, तं-அவரை (நோக்கி) राजन् ! - அரசே ! धर्मपुत्र-தர்மபுத்ரரே श्रूयतां - கேட்கப்படட்டும், यः असौकर्णः - யாதொரு கர்ண னுண்டோ, सः - அவன், स्वभावत एव - இயற்கையிலேயே, युष्मासु - உங்களிடத்தில், बद्धवैरः - விரோதமுடையவனு

கவும், तव - உன்னுடைய बुद्धिबलं -புத்தி சாதுர்யத்தையும், भीमस्य - பீமனுடைய, पराक्रमं - பராக்ரமத்தையும், अर्जुनस्य - அர்ஜுனனுடைய, हस्तलाघवं - கையிலுள்ள தேர்ச்சியையும், नकुलसहदेवयोः-நகுலஸஹதேவர்களுடைய, विनयं - வணக்கத்தையும், अर्जुने - அர்ஜுனனிடத்தில், कृष्णस्य - கிருஷ்ணனுடைய, परमां - மேலான, प्रीतिं च - அன்பையும், समालक्ष्य - பார்த்து, तत्सर्वं अपि - அவை யெல்லாவற்றையும், असहिष्णुः - பொறுக்காதவனாகவும், पार्थजिगीषया - அர்ஜுனனை ஜயிக்கவேண்டுமென்ற விருப்பத்தால், द्रोणात् - துரோணரிடமிருந்து, धनुर्वेदं - வில்வித்தையை, अधीयानः - கற்கின்றவனாக, तं - அவரை, मिथः - ரகசியத்தில், एत्य -அடைந்து, आचार्य - குருவே ! धनञ्जयेन समं - அர்ஜுனனோடு கூட, योद्धुं - சண்டை செய்ய, आशंसे - விரும்புகிறேன், ततः - ஆகையால், मे - எனக்கு ब्रह्मास्त्रं - பிர்மாஸ்த்ரத்தை, देहि - கொடும், इति - என்று, उवाच - கூறினான், भो सूतपुत्र - ஏ தேர்ப்பாகன் மகனே! ब्राह्मणेन - ப்ராஹ்மணனோ, तपस्विना - நியமமுடைய, क्षत्रियेण वा - க்ஷத்ரியனோ, ग्राह्यं - கற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும், इति - என்று, तस्य अस्त्रस्य - அந்த அஸ்த்ரத்திற்கு, निर्बन्धः - நியமம். अतः - ஆகையால், किं करोमि - என்ன செய்வேன்? त्वदर्थसंपादनाक्षमता - உன் விருப்பத்தை செய்ய முடியாமலிருத்தல், मां - என்னை, अतीव पीडयति - மிகவும் வருத்துகிறது, इति - என்று, पार्थपक्ष-पातिना - அர்ஜுனனிடத்தில் அன்புள்ள, तेन - அவரால், सव्याजं - கபடமாக, प्रत्याख्यातः - மறுக்கப் பட்டவனாக, तं - அவரிடம், आमन्त्र्य - விடைபெற்று, ततः -அங்கிருந்து प्रस्थितः - கிளம்பினான். ततः - பிறகு, भार्गवं -ப்ருகு குலத்

திலுண்டான, रामं - பரசுராமரை, उपसद्य - அடைந்து, “भगवन् - பகவானே! भार्गवः-ப்ருகு குலத்தில் உண்டான, ब्राह्मणः - ப்ரும்ஹணனாகவும், विद्यार्थी च - வித்யை யாசிப்பவனாகவும், अस्मि - இருக்கிறேன், इति - என்று, सविनयं - வணக்கத்துடன்; प्रार्थयामास - வேண்டிக் கொண்டான். तेन - அவரால், अनुमतः च - அனுமதிக்கப்பட்டவனாகவும், श्रद्धया - ச்ரத்தையுடன், तं - அவருக்கு, शुश्रूषमाणः - பணிவிடை செய்கின்றவனாகவும், नातिचिरेणकालेन एव - வெகு சீக்கிரத்திலேயே, तस्मात् - அவரிடமிருந்து, काङ्क्षितं -விரும்பப்பட்ட, अस्त्रं - அஸ்த்ரத்தை, आददे - கற்றுக் கொண்டான். अथ - பிறகு, एकदा - ஒரு ஸமயம், वनेषु - காட்டில், रथेन - ரதத்தினால், सञ्चरमाणस्य - சஞ்சரிக்கின்ற, तस्य - அந்த கர்ணனுடைய, रथचक्रे - தேர்ச் சக்ரத்தில், यदृच्छया - எதிர்பாராமல், कस्यचित् - ஒரு, ऋषेः - முனிவருடைய, होमधनोः - ஹோமத்திற்குரிய பசுவினுடைய, वत्सः - கன்று, निपत्य - விழுந்து, ममार - இறந்தது. तद्दृष्ट्वा - அதைப் பார்த்து, व्याकुलीभूतः - வருத்தங்கொண்ட, सः - அந்த கர்ணன், तत्स्वामिना - அதன் சொந்தக்காரரான, विप्रेण - ப்ருஹ்மணரால், रे मदान्ध - அடே கொழுப்பினால் குருடனே! मम - என்னுடைய, होम धेनुं - ஹோமத்தின் பசுவை, विवत्सितवतः - கன்றில்லாமல் செய்தவனான, तव - உன்னுடைய, रथचक्रं - தேர் சக்ரத்தை, पृथिवी - பூமியானது, महति - பெரிய, सङ्गरे - யுத்தத்தில், ग्रसतां - விழுங்கட்டும், इति - என்று, शप्तः - சபிக்கப்பட்டான். तदनु - பிறகு, तेन - அவனால், प्रसादितः - வேண்டிக் கொள்ளப்பட்ட, सः ऋषिः - அந்த முனிவர், सानुक्रोशः - கருணை கொண்டவராக, ननु भोः -

அடே, मादृशां - என்போன்றவர்களுடைய, उक्तिषु - வார்த்தைகளில், न खलु विपर्यासः - மாறுதலில்லை, तस्मात् - ஆகையால், इदं व्यसनं - இந்தக் கஷ்டம், अवश्यं एव - கட்டாயமாகவே, तव - உனக்கு, भविष्यति - ஏற்படப் போகிறது, किन्तु - ஆனால், अनेन - இந்த, शापफलेन एव- சாபத்தின் பலனிலேயே, गोहत्यायाः अपि - பசுவின் வதத்திற்கும், कृत प्रायश्चित्तः - செய்யப்பட்ட பரிஹாரமுடையவனாக, परलोकाय - மறுலோகத்திற்கு, अप्रतिबन्धः - இடையூறில்லாதவனாக, भूयाः - ஆவாயாக, इति - என்று, तं - அவனை நோக்கி, आह - கூறினார்.

अथैकदा नातिप्रीतस्य गुरुकुले वसतः तस्योत्सङ्गमुपधानी-.कृत्य मुनौ निद्राणे कश्चित् कीटः तस्योरुं निर्बिभेद । तेनोत्पन्नां व्यथामपि गुरुस्वापभङ्गभयात्तितिक्षते स्म । सद्य एव सुखप्रबुद्धः स गुरुः तस्य सक्थ्नि रक्तस्रुतिं, उडुयमानं रुधिरसिक्तमुखचरणं सूकरार्भकाकारं द्रोणकीटञ्च सममपश्यत् । तद्दर्शनमात्रेण सः कीटभावमुत्सृज्य राक्षसो भूत्वा दिविष्ठः जामदग्न्यं सविनयमाबभाषे—"भगवन् भार्गव ! दंशनामाऽसुरोऽहं तव कुलगुरोर्भृगोः प्रियां अपहरन् कुपितेन तेन शप्तश्चेमां गतिं प्राप्तः । ततः प्रसाद्यमानः सः तस्य शापस्य त्वद्दर्शनमेवावधिं चकार । सोऽहमिदानीं भवतस्तेजसा शापान्मुक्तोऽस्मि । अनुमन्यस्व माम्" इत्यामन्त्र्य जगाम । अथ रामः कर्णं रुधिरस्रुतिहेतुं पृच्छन् तेन कथिततत्वः क्रुद्धः पप्रच्छ - अयि मूर्ख ! न त्वं ब्राह्मणः । अधृष्टा हि सा जातिः । अतस्तत्वेनात्मानं ब्रूहि । अलं गोपनेन" इति ।

ततस्तन्मुखाद्विदितवृत्तान्तः सः मुनिः तं शशाप "रे रे चोर! कथमात्मतिरोधानेन मयि ब्रह्मचर्यमकरोः। गुरुभक्त्यनुरूपा हि सिद्धिः। तस्मात् आत्मतिरोधानेनाभ्यस्तेयं विद्यापि आवश्यकेऽवसरे तिरोधत्तां" इति। एवं ब्राह्मणशापात् रथचक्रं भूमौ मग्नम्। आपदि च न प्रतिभाति स्म ब्रह्मास्त्रम्॥

अथ - பிறகு, एकदा - ஒரு ஸமயம், नातिप्रीतस्य - மிகவும் சந்தோஷமற்றவனும், गुरु कुले-குருகுலத்தில்வசிப்பவனுமான, तस्य - அவனுடைய, उत्सङ्गं - மடியை, उपधानीकृत्य - தலையணையாகக் கொண்டு, मुनौ - முனிவர், निद्राणे - தூங்கும் பொழுது, कश्चित् - ஒரு, कीटः - வண்டு, तस्य - அவனுடைய, ऊरुं - தொடையை, निर्बिभेद - துளைத்தது. तेन - அதனால், उत्पन्नां - உண்டான, व्यथां अपि - கஷ்டத்தையும், गुरुस्वापभङ्गभयात् - குருவின் தூக்கம் கலையுமென்ற பயத்தால், तितिक्षते स्म - பொறுத்துக்கொண்டான். सद्य एव - உடனேயே, सुखप्रबुद्धः - சுகமாக தூங்கி எழுந்த, सः - அந்த, गुरुः - குருவானவர், तस्य - அவனுடைய, सक्थ्नि - தொடையில், रक्तस्रुतिं - ரத்தப் பெருக்கையும், उड्डयमानं - பறக்கின்றதும், रुधिरसिक्तमुखचरणं - ரத்தத்தால் நனைந்த முகம் கால்களையுடையதும், सूकरार्भकाकारं - பன்றிக் குட்டியின் வடிவமுள்ளதுமான, द्रोणकीटं च - த்ரோணம் என்ற பூச்சியையும், समं - ஒரே சமயத்தில், अपश्यत् - பார்த்தார். तद्दर्शनमात्रेण - அவர் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே, सः - அந்த வண்டானது, कीटभावं - வண்டுத் தன்மையை, उत्सृज्य - விட்டு, राक्षसो भूत्वा - ராக்ஷஸனாக ஆகி, दिविष्ठः - ஆகாசத்திலிருப்

பவனாக, जामदग्न्यं - பரசுராமனை (நோக்கி), सविनयं - வணக்கத்துடன், आबभाषे-கூறினான். "भगवन्-பகவானே! भार्गव - ப்ருகு வம்சத்தில் பிறந்தவரே! दंशनामा - தம்சன் என்ற பெயருள்ள, असुरः - அசுரனை, अहं - நான், तव - உம்முடைய, कुलगुरोः - குலத்தில் பெரியவரான, भृगोः - ப்ருகுவினுடைய, प्रियां - மனைவியை, अपहरन् - அபஹரிக்கின்றவனாக, कुपितेन - கோபம் கொண்ட, तेन - அவரால், शप्तः - சபிக்கப்பட்டவனாக, इमां गतिं-இந்த நிலையை, प्राप्तः- அடைந்தேன், ततः - பிறகு, प्रसाद्यमानः - வேண்டிக்கொள்ளப்படுகின்ற, सः - அவர், तस्य - அந்த, शापस्य -சாபத்திற்கு, त्वद्दर्शनमेव - உம்முடைய தர்சனத்தையே, अवधिं- முடிவாக, चकार-ஏற்படுத்தினார். मां-எனக்கு, अनुमन्यस्व - அனுமதி கொடும்", इति - என்று, आमन्त्र्य - சொல்லிக்கொண்டு, जगाम - சென்றான். अथ - பிறகு, रामः - பரசுராமர், कर्णं - கர்ணனை, रुधिरस्रुति हेतुं - ரத்தப் பெருக்கின் காரணத்தை, पृच्छन् - கேட்கின்றவராகவும், तेन-அவனால், कथित तत्वः - தெரிவிக்கப்பட்ட உண்மையையுடையவராகவும், क्रुद्धः - கோபம் கொண்டவராகவும், "अयि मूर्ख - அடே, துஷ்டனே! त्वं - நீ, न ब्राह्मणः - ப்ருஹ்மணனல்ல, सा जातिः - அந்த ஜாதி, अधृष्टा हि - தைரியமற்றதல்லவா? अतः - ஆகையால், आत्मानं - தன் ரூபத்தை, तत्वेन - உண்மையாக, ब्रूहि-சொல். गोपनेन अलं-மறைப்பது போதும்" इति - என்று, पप्रच्छ-கேட்டார். ततः - பிறகு, तन्मुखात्- அவன் வாயிலாக, विदितवृत्तान्तः - அறியப்பட்ட ஸமாசாரத்தையுடைய, सः - அந்த, मुनिः - முனிவர், तं - அவனை, "रे रे चोर - அடே திருடனே! आत्मतिरोधानेन- தன் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து, मयि - என்னிடத்தில்,

ब्रह्मचर्यं - பிரம்மசர்யத்தை (வித்யாப்யாஸத்தை), कथं - எவ்வாறு, अकरोः - செய்தாய். सिद्धिः - (உபதேசத்தின்) பலன், गुरुभक्त्यनुरूपा हि - குருவிடத்திலுள்ள பக்திக்குத் தகுந்தபடி யுள்ளதல்லவா! तस्मात् - ஆகையால், आत्मतिरोधानेन - தன் ஸ்வரூபத்தை மறைத்து, अभ्यस्ता - அப்யஸிக்கப்பட்ட, इयं विद्यापि - இந்த வித்தையும், आवश्यके अवसरे - முக்யமான ஸமயத்தில், तिरोधत्तां - மறைபட்டும்'' इति - என்று, शशाप - சபித்தார். एवं - இவ்வாறு, ब्राह्मण-शापात् - ப்ரும்ஹணரின் சாபத்தால், रथचक्रं - தேரின் சக்ரம், भूमौ - பூமியில், मग्नं - மூழ்கியது. आपदि - ஆபத் காலத்தில், ब्रह्मास्त्रं च - ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமும், न प्रतिभाति स्म - தோன்றவில்லை.

अधुना तस्य पौरुषमपि किञ्चिद्वदामि। कदाचित्कलिङ्गेषु राजपुरनाम्नि नगरे चित्राङ्गदस्य राज्ञः गृहे प्रवृत्ते स्वयंवरे वरणस्रजा तां सभां प्रविष्टा श्रीरिव रूपिणी सा कन्या आत्मनोऽनुरूपं भर्तारं तत्रस्थेषु राजसु मध्ये निभालयन्ती एकैकमप्यतियन्ती क्रमेण दुर्योधनमपि अतिचक्राम। तदा दुर्योधनः तथाऽतियन्तीं तां सुन्दरीं हठादपहृत्य स्वीयं रथं निनाय। ततः क्रुद्धेषु राजसु, तन्निमित्तं समुत्पन्ने च महति संग्रामे कर्णः स्वयमेकरथ एव सर्वांस्तान् विद्रावयामास सर्वतोदिशम्। तद्विक्रमेण सन्तुष्टः जरासन्धस्तस्मै मालिनीं नाम पुरीं पारितोषिकं ददौ। अर्जुनसंघर्षतुष्टेन च दुर्योधनेन चम्पा नाम नगरी प्रदत्तेति त्वया विदितपूर्वमेव। किञ्च, अहो कर्णस्यौदार्यं!

यत्सहजान्यपि दिव्यानि कवचकुण्डलानि शत्रुपक्षपातिने याचमानायेन्द्राय पित्रा निषिद्धोऽपि जानन्नेवानासङ्गेन प्रायच्छत् । एवं ब्राह्मणशापः इति, कुन्तीवर इति, शक्रमायेति, संख्याया-मर्धरथत्वेनगणनादिना कृतभीष्मावमान इति शल्यतेजोवध इति कृष्णोपाय इति, रुद्रवासवयमादिप्राप्तपार्थदिव्यास्त्राणीति बहूनि निमित्तानि भवितव्यतानुरूपं तस्य निपातने समव-यन्तिस्म । तदलमत्र शोकेनेत्युक्त्वा नारदो विरराम ।

अधुना -இப்பொழுது, तस्य-அவனுடைய, पौरुषमपि - பராக்ரமத்தையும், किञ्चिद् - கொஞ்சம், वदामि - சொல் கிறேன், कदाचित् - ஒரு ஸமயம், कलिङ्गेषु - களிங்கராஜ்யத் தில், राजपुरनाम्नि - ராஜபுரம் என்று பெயருள்ள, नगरे - நகரத்தில், राज्ञः - அரசனுடைய, चित्राङ्गदस्य - சித்ராங்க தனுடைய, गृहे - வீட்டில், प्रवृत्ते - நடந்த, स्वयंवरे - ஸ்வ யம் வரத்தில், वरणस्रजा - வரிக்கும் மாலையோடு, तां सभां - அந்த ஸபையில், प्रविष्टा - ப்ரவேசித்த, श्रीः इव - லக்ஷ்மி போல், रूपिणी-ரூபம் வாய்ந்த, सा कन्या-அந்த கன்னிகை, तत्रस्थेषु - அங்குள்ள, राजसुमध्ये - அரசர்களுக்குள், आत्मनः - தனக்கு, अनुरूपं - தகுந்த, भर्तारं - கணவனை, निभालयन्ती-தேடுகின்றவளாகவும், एकैकम् अपि-ஒவ்வொரு வரையும், अतियन्ती-கடந்து செல்கின்றவளாகவும், क्रमेण - முறையே, दुर्योधनं अपि - துர்யோதனனையும், अतिचक्राम - கடந்து சென்றாள். तदा-அப்பொழுது, दुर्योधनः-துர்யோ தனன், तथा - அவ்வாறு, अतियन्तीं - கடந்து செல்கின்ற, तां सुन्दरीं-அந்த சுந்தரியை, हठात्-பலாத்காரமாக, अपहृत्य-அபகரித்து, स्वीयं-தன்னுடையதான,रथं-ரதத்திற்கு,निनाय-

எடுத்துச்சென்றான், ततः- பிறகு, राजसु-அரசர்கள், क्रुद्धेषु सत्सु-கோபம்கொண்டவர்களாயிருக்கும்பொழுது, तन्निमित्तं-அதன் காரணமாக, महति - பெரிய, संग्रामे-யுத்தமானது, समुत्पन्ने च-ஏற்பட்டபொழுதும், कर्णः-கர்ணன், स्वयं-தான், एकरथ एव सन् - ஒரே ரத்தத்தை உடையவனுகவே, तान् सर्वान्-அவர்கள் எல்லோரையும், सर्वतोदिशं-எல்லா திசைகளிலும், विद्रावयामास - ஓடும்படி செய்தான். तद्विक्रमेण-அவன் பராக்ரமத்தால், सन्तुष्टः - சந்தோஷங்கொண்ட, जरासन्धः - ஜராஸந்தன், तस्मै - அந்த கர்ணனுக்கு, मालिनीं नाम - "மாலினி" என்ற, पुरीं - நகரத்தை, पारितोषिकं - பரிசாக, ददौ - கொடுத்தான். अर्जुनसंघर्षतुष्टेन - அர்ஜுனனோடு போட்டி யிடுதலில் ஸந்தோஷங் கொண்ட, दुर्योधनेन च - துர்யோதனனுலும், चम्पा नाम नगरी - "சம்பா" என்ற நகரம், प्रदत्ता-கொடுக்கப்பட்டது इति - என்று, त्वया - உன்னுல், विदित पूर्वमेव - முன்பே அறியப்பட்டது தான். किं च - மேலும், कर्णस्य - கர்ணனுடைய, औदार्यं - கொடை, (अहो! - ஆச்சரியம்!) यत् - ஏன் எனில், सहजान्यपि - கூடப் பிறந்தவைகளாயினும், दिव्यानि - தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த, कवच कुण्डलानि - கவசம் குண்டலங்களை, शत्रुपक्षपातिने - சத்ருக்களிடம் அன்புள்ளவனும், याचमानाय - யாசிப்பவனுமான, इन्द्राय - இந்திரனுக்கு, पित्रा - தந்தையால், निषिद्धः अपि - தடுக்கப் பட்டவனுயினும், जानन्नेव - (அதனுல் வரும் வினைகளை) அறிந்தவனுக, अनासङ्गेन - பற்றில்லாமல், प्रायच्छत् - கொடுத்தான். एवं - இவ்வாறு, ब्राह्मणशापः इति - ப்ராஹ்மண சாபமென்றும், कुन्ती वर इति - குந்தியின் வரன் என்றும், शक्रमाया इति-இந்திரன் மாயையென்றும், सङ्ख्यायां-

யுத்தத்தில், अर्धरथत्वेन - அர்த்த ரதனுக, गणनादिना - சேர்த்தல் முதலியவற்ருல், कृत भीष्मावमान इति - செய்யப் பட்ட பீஷ்மரின் அவமான மென்றும், शल्यतेजोवध इति - சல்யரின் பராக்ரம கிந்தனை என்பதும், कृष्णोपाय इति - கிருஷ்ணரின் சூழ்ச்சி யென்பதும், रुद्र वासव यमादि प्राप्त पार्थदिव्यास्त्रं इति - சிவன், இந்திரன், யமன் முதலியவர் களிடமிருந்து அடையப்பட்ட அர்ஜுனனுடைய தெய்வத் தன்மை வாய்ந்த அஸ்த்ரம் என்றும், बहूनि - பல, निमित्तानि - காரணங்கள், भवितव्यतानुरूपं - அவச்யம் ஏற் படவேண்டியதற்குத் தக்கபடி, तस्य - அவனுடைய, निपातने - அழிவில், समवयन्तिस्म - ஒன்று சேர்ந்தன. तत् - ஆகையால், अत्र - இவன் விஷயத்தில், शोकेन अलं - வருத்தம் போதும், इत्युक्त्वा - என்று கூறி, नारदः - நாரதர், विरराम - பேசாமலிருந்தார்.

तथा नारदेन परिसान्त्वितं शोकपरिप्लुतं पर्यश्रुनयनं युधिष्ठिरं कुन्ती साश्वासमाह "वत्स युधिष्ठिर! वध्यस्य तस्य कृते कृतं शोकेन। यन्मया तत्पित्रा विकर्तनेन च भवत्पक्ष-स्वीकाराय पुनः पुनः बोध्यमानोऽपि पथ्यं न जग्राह स दुष्टात्मा। न हि कालपरीतानां हिततममप्याप्तवाक्यं श्रुतिपथमवतरति। तस्मादस्य कृते शोकं मा कार्षीः" इति। तच्छ्रुत्वा क्रोधशोक परिभूतः युधिष्ठिरः मातरमब्रवीत्—अयि मातः! भवत्या गूढ-मन्त्रेण वयं वञ्चिताः। तस्मात्स्त्रियः इतः परं न गुह्यं धारयिष्य न्तीति शशाप।

तथा - அவ்வாறு, नारदेन - நாரதரால், परिसान्त्वितं - ஸமாதானம் செய்யப்பட்டவரும், शोक परिप्लुतं - துக்கம் நிறம்பியவரும், पर्यश्रुनयनं - கண்ணீர் நிறம்பிய கண்களுடையவருமான, युधिष्ठिरं - யுதிஷ்டிரரை, कुन्ती - குந்தியானவள், साश्वासं - சமாதானத்துடன், वत्स युधिष्ठिर-குழந்தாய் யுதிஷ்டிரனே ! वध्यस्य - கொல்லத் தக்க, तस्य कृते - அவன் பொருட்டு, शोकेन कृतं - வருத்தம் போதும். यत्-ஏனெனில், मया - என்னால், तत्पित्रा - அவன் தந்தையான, विकर्तनेन च - சூரியனாலும், भवत्पक्षस्वीकाराय - உங்கள் கக்ஷியில் சேர்வதற்காக, पुनः पुनः - அடிக்கடி, बोध्यमानः अपि - போதிக்கப் பட்டவனாகிலும், दुष्टात्मा - துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ள, सः-அவன், पथ्यं-நன்மையை, न जग्राह-ஏற்கவில்லை. कालपरीतानां - காலத்தால் (யமனால்) பிடிக்கப் பட்டவர்களுக்கு, हिततमं अपि - மிக நன்மையாயிருந்தாலும், आप्तवाक्यं - நண்பர்களின் வாக்யமானது, श्रुतिपथं - காதில், न अवतरति - விழுவதில்லை. तस्मात् - ஆகையால், अस्यकृते - இவன் பொருட்டு, शोकं-துக்கத்தை, मा कार्षीः-அடையாதே, इति - என்று, आह - கூறினாள். तच्छ्रुत्वा - அதைக் கேட்டு, क्रोध शोक परिभूतः - கோபம் வருத்தத்தால் ஆக்ரமிக்கப்பட்ட, युधिष्ठिरः - யுதிஷ்டிரர், मातरं - தாயை (நோக்கி), अब्रवीत्-கூறினான். अयि मातः -ஏ தாயே ! भवत्याः - உன்னுடைய, गूढमन्त्रेण-ரகசியமான மந்திரத்தால், वयं सर्वे-நாங்கள் எல்லோரும், वञ्चिताः-ஏமாற்றப்பட்டோம். तस्मात् - ஆகையால், इतः परं - இனி மேல், स्त्रियः - ஸ்திரீகள், गुह्यं - ரகசியத்தை, न धारयिष्यन्ति - தரித்திருக்க மாட்டார்கள், इति - என்று, शशाप - சபித்தார்.

अथऽपि धर्मात्मा युधिष्ठिरः पुत्रपौत्राणां संबन्धिसुहृदां विनाशं, विशेषतः महारथस्य कर्णस्य च निधनं स्मृत्वा शोक परीतात्मा, राज्ये निर्वेदं प्राप्तः। निःश्वसंश्चार्जुनं दृष्ट्वोवाच–"यथापूर्वं वयं वृष्ण्यन्धकपुरे यद्भैक्ष्यमचरिष्याम ; तर्हि ज्ञातिवधजात दुर्गतिं नागमिष्याम। धिक् क्षात्रमाचारम्। धिगस्तु चार्थं, येनेमां आपदं गमिता वयम्। वनचारिणां शमदमतपश्शौचादिरेव साधुः। श्रुतिरपि त्यागवान् जन्ममरणे नाप्नोतीति, आह। नहि गृहस्थेन सता कृत्स्नतमो धर्मः प्राप्तुं शक्यः। तस्मादहं वः सर्वानामन्त्र्य वनं गमिष्यामि। हे कुरुनन्दन! मम राज्येन भोगैर्वा नार्थोऽस्ति। यूयमेवेमां निष्कण्टकां महीं प्रशासध्वमित्युक्त्वोपारमत्।

अथ अपि - இவ்வாறு ஸமாதானம் செய்யப்பட்ட போதிலும், धर्मात्मा - தர்மத்தில் மனப்பற்றுள்ள, युधिष्ठिरः - தர்மபுத்ரர், पुत्रपौत्राणां - பிள்ளை பேரன்களுடையதும், संबन्धिसुहृदां - சம்பந்திகள், ஸ்நேகிதர்களுடையதுமான, विनाशं அழிவையும், विशेषतः - விசேஷமாக, महारथस्य - மஹாரதனை, कर्णस्य கர்ணனுடைய, निधनं च - மரணத்தையும், स्मृत्वा - நினைத்து, शोकपरीतात्मा - துக்கம் நிரம்பிய மனமுடையவராகவும், राज्ये - ராஜ்யத்தில், निर्वेदं - வைராக்யத்தையும், प्राप्तः - அடைந்தவராகவும், निश्वसन् - பெருமூச்சு விடுகின்றவராகவும் கொண்டு, अर्जुनं - அர்ஜுனனை, दृष्ट्वा - பார்த்து, उवाच - கூறினார். यथापूर्वं - முன் போல், वयं - நாம், वृष्ण्यन्धकपुरे -வ்ருஷ்ண்யந்தக ராஜ்யத்

தில், भैक्ष्यं - பிக்ஷை யெடுத்து ஜீவிக்கும் நிலைமை (ஸந்யாஸி யாயிருக்கும் நிலைமை), यदि अचरिष्याम - செய்து கொண் டிருப்போமேயாகில், तर्हि - அப்பொழுது, ज्ञातिवध जात दुर्गतिं - ஞாதிகளை வதம் செய்ததாலேற்பட்ட துர்கதியை, न अगमिष्याम - அடைந்திருக்கமாட்டோம். क्षात्रं - க்ஷத் ரிய ஜாதிக்குரிய, आचारं धिक् -ஆசாரத்தை நிந்திக்கவேண் டும், येन - எந்த செல்வத்தால், वयं - நாம், इमां - இந்த आपदं - கஷ்டத்தை, गमिताः -அடைவிக்கப் பட்டோமோ, (तं - அப்பேர்பட்ட), अर्थं - செல்வத்தை, धिगस्तु - நிந் திக்க வேண்டும், वनचारिणां - காட்டில் வசித்து வருகின்ற முனிவர்களுடைய, क्षमादमतपश्शौचादिः एव - பொறுமை, புலன்களை அடக்குதல், மண் ஜலம் முதலியவற்றால் செய்து கொள்ளும் பரிசுத்தி முதலியவைகளே, साधुः - சிறந்தது, श्रुतिरपि - வேதமும், त्यागवान् - எல்லா விஷயங்களையும் (பற்று எல்லாம்)விட்ட புருஷன், जन्ममरणे-பிறப்பு,இறப்பை नाप्नोति - அடையமாட்டான்,गृहस्थेन सता - க்ருஹஸ்தாச்ர மத்திலிருக்கும், புருஷனால், कृत्स्नतमः - முழுமையான, धर्मः - தர்மமானது, न प्राप्तुं शक्यःहि - அடையமுடியா தல்லவா, तस्मात् - ஆகையால், अहं - நான், वः सर्वान् - உங்கள் எல்லோரிடமும், आमन्त्र्य-விடைபெற்றுக்கொண்டு वनं - காட்டிற்கு, गमिष्यामि - செல்லப்போகிறேன், हे कुरुनन्दन - ஏ குருவம்சத்தை ஸந்தோஷிக்கச் செய்ப வனே! मम - எனக்கு, राज्येन - ராஜ்யத்தாலோ, भोगैः वा- சுகங்களை அனுபவிப்பதாலோ, न अर्थः -பிரயோஜனமில்லை, यूयं - एव - நீங்களே, निष्कण्टकां -சத்ருகளற்ற, इमां -இந்த, महीं -பூமியை, प्रशासध्वं -ஆளுங்கள், इति - என்று, उक्त्वा - கூறி, उपारमत् - பேசாமலிருந்தார்.

एव मुक्तवतस्तस्य वचनं श्रुत्वाऐन्द्रिः किञ्चित्स्मयमानस्त-मावभाषे—आर्य । कस्मात्प्राकृतवद्भैक्षं चर्तुं आशंससे कुतश्च राजकुलेजातः कृत्स्नां वसुन्धरां जित्वाऽपि मौढ्यात् एवं प्रलपसि । सन्यासिनां खलु भैक्षाचरणं धर्मः, नतु राजन्यानां । विवृद्धेभ्यो-अर्थेभ्यः खलु पर्वतेभ्य इवापगाः सर्वाः क्रियाः प्रवर्तन्ते । अर्थादेव धर्मश्चकामश्च स्वर्गश्च प्रवर्तन्ते । अर्थेनैव लोकयात्रापि प्रसिद्ध्यति । पुरुषोत्तम! अधनस्यायं लोकोनास्ति, न परश्च । कविभिरपि एतावानेव निश्चयः कृतः यत् , त्रयी नित्यमध्ये-तव्या सर्वथा धनमाहार्यं, यष्टव्यश्चापि यत्नतः, इति । शक्रोऽपि शकुनिर्भूत्वा विघसाशिनां तापसानां " सिद्धिक्षेत्रमिदं पुण्यमय-मेवाश्रमो महान् । अथ ये कर्म निन्दन्तो मनुष्याः कापथं गताः । मूढानामर्थहीनानां तेषामेनस्तु विद्यते " । इत्यादिना इतिहासेन गृहस्थाश्रमस्यैव श्रैष्ठ्यमुपदिष्टवान् । पूर्वे च राजानः जनक प्रभृतयोऽनेनैव मार्गेण परमां सिद्धिं गताः । तस्मात् अयमेव शाश्वतः भूतिपथः । राजन्! महाजनपथं गन्ता! मा कुपथं गमः, शाश्वतं धैर्यमालम्ब्य कृत्स्नां वसुन्धरां प्रशाधि, इति । एव मेव, भीमादयः, द्रौपदी, श्रीकृष्णः, नारदादयश्च गृहस्था-श्रमस्य श्रैष्ठ्यं, क्षत्रियस्य युद्धकरणावश्यकतां ततः पापसंब-न्धाभावं चोक्त्वा तमजातशत्रुं सान्त्वयामासुः ।

एवं - இவ்வாறு, उक्तवतः - சொல்லுகின்ற, तस्य - அந்த தர்ம புத்ரருடைய, वचनं - வார்த்தையை, श्रुत्वा -

கேட்டு, पैन्द्रिः - அர்ஜுனன், किञ्चित् - சிறிது, स्मयमानः - புன்சிரிப்புடையவனாக, तं - அந்த யுதிர்டிரனை நோக்கி, आर्य - அண்ணா, कस्मात् - என், प्राकृतवत् - பாமர ஜனம் போல், भैक्षं चर्तुं - பிக்ஷையெடுப்பதற்கு, आशंससे - விரும்புகிறீர், राजकुले - அரச வம்சத்தில், जात (सन्) - பிறந்தவராய்க் கொண்டு, कृत्स्नां वसुन्धरां - முழு பூமியை, जित्वा अपि - ஜயித்தும், मौढ्यात् - அறிவில்லாமல், एवं - இவ்வாறு, कुतः च - எக்காரணத்தால், प्रलपसि - பிதற்றுகிறீர், सन्यासिनां खलु - ஸந்யாசிகளுக்கல்லவா, भैक्षाचरणं - பிக்ஷையெடுப்பது, धर्मः - தர்மம், न तु राजन्यानां - க்ஷத்ரியர்களுக்கல்ல, विवृद्धेभ्यः - மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த, अर्थेभ्यः खलु - செல்வங்களிலிருந்தல்லவா, पर्वतेभ्यः - மலைகளிலிருந்து, आपगाः इव - நதிகள்போல், सर्वाः - எல்லா, क्रियाः - யாகம் முதலிய கர்மாக்கள், प्रवर्तन्ते - உண்டாகின்றன, अर्थादेव - செல்வத்திலிருந்தே, धर्मश्च - தர்மமும், कामश्च - இம்மையிலுள்ள சுகமும், स्वर्गश्च - ஸ்வர்க்கமும், प्रवर्तन्ते - உண்டாகின்றன, अर्थेनैव - அர்த்தத்திலுல்தான், लोकयात्रा - லோக, பரலோக யாத்திரையானது, प्रसिद्ध्यति - சித்தியடைகிறது, पुरुषोत्तम - புருஷர்களில் சிறந்தவரே ! अधनस्य - செல்வமற்றவனுக்கு, अयं लोकः - இப்பூலோகமும், नास्ति - இல்லை, परश्च - மறுலோகமும், न - இல்லை, कविभिः अपि - சிறந்த அறிவாளிகளாலும், एता वानेव - இந்த விதமாகத்தான், निश्चयः - தீர்மானமானது, कृतः - செய்யப்பட்டுள்ளது, यत् - என்னவெனில், नित्यं - எப்பொழுதும், त्रयी - மூன்று வேதங்களும், अध्येतव्या - அத்யயனம் செய்யப்படவேண்டும், सर्वथा - எவ்விதத்திலும், धनं : செல்வமானது, आहार्यं - ஸம்பாதிக்கப்படவேண்டும், यततः च - முயற்சி

யோடும், यष्टव्यम् - யாகம் செயபப்படவேண்டும், इति - என்றும்.

शक्रः अपि - இந்திரனும், शकुनिः भूत्वा - பறவையா யிருந்து, विघसाशिनां - காய்ந்து உதிர்ந்த புல், இலை முத லியவற்றை புசிக்கின்ற, तापसानां - மஹரிஷிகளுக்கு, इदं - இந்த க்ருஹஸ்தாச்ரமம், सिद्धिक्षेत्रं - பலன் கொடுக்கும் பூமி, अयं - இந்த, आश्रम एव - ஆச்ரமம் தான், महान् - சிறந்தது, अथ - ஆகையால், ये - எந்த, मनुष्याः - மனிதர் கள், कर्म - யாகம் முதலிய கர்மாவை, निन्दन्तः - நிந்தனை செய்கின்றவர்களாக, कापथं - நீச மார்க்கத்தை, गताः - பின் பற்றுகிறார்களோ, तेषां - அப்பேர்பட்ட, अर्थहीनानां - செல்வமற்ற, मूढानां तु - மூடர்களுக்கோ, एनः-பாபமானது, विद्यते - ஏற்படுகிறது, इत्यादिना - இது முதலான, इति हासेन - இதி ஹாஸத்தால், गृहस्थाश्रमस्यैव -க்ருஹஸ்தாச்ர மத்திற்குத்தான். श्रैष्ठ्यं - மேன்மையை, उपदिष्टवान् - உப தேசித்தான், पूर्वे-முன்னோர்களான, राजानः-அரசர்களான, जनकप्रभृतयः च - ஜனகர் முதலியவர்களும், अनेनैव मार्गेण - இந்த க்ருஹஸ்தாச்ரமத்தின் வாயிலாகவே, परमां-மேலான, सिद्धिं - பலனை, गताः - அடைந்துள்ளார்கள், तस्मात् - ஆகையால், अयमेव - இதுதான், शाश्वतः - அழிவற்ற, भूतिपथः - ச்ரேயோமார்க்கம், राजन्! -அரசே! महाजनपथं- பெரியோர்களின் வழியில், गन्ता - செல்லுகின்ற (நீர்), कुपथं - நீசமார்க்கத்தை, मा गमः - செல்லாதீர், शाश्वतं - நிலையுள்ள, धैर्यं - தைர்யத்தை, आलम्ब्य - அவலம்பித்து, कृत्स्नां वसुन्धरां - முழு பூமியை, प्रशाधि - பரிபாலனம் செய்யும், इति - என்று, आबभाषे - கூறினான், एवमेव - இவ்வாறே, भीमादयः - பீமன் முதலியவர்களும், द्रौपदी -

த்ரௌபதியும், श्रीकृष्णः - ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், नारदादयश्च - நாரதர் முதலியவர்களும், गृहस्थाश्रमस्य - க்ருஹஸ்தாச்ரமத்திற்கு, श्रैष्ठ्यं - மேன்மையையும், क्षत्रियस्य - க்ஷத்ரியனுக்கு, युद्धकरणावश्यकतां - யுத்தம் செய்வது அவச்யமென்பதையும், ततः - அந்த யுத்தத்தால், पापसंबन्धाभावं च - பாப ஸம்பந்த மின்மையையும், उक्त्वा - கூறி, तं अजातशत्रुं - அந்த தர்ம புத்ரரை, सान्त्वयामासुः - ஸமாதானம் செய்தார்கள்.

एवं सान्त्वितः युधिष्ठिरः धृतराष्ट्रं पुरस्कृत्य कृष्णेन, द्वैपायनेन, सहितः, गजाश्वरथपादातेन चानुगम्यमानः वैतालिकैश्च स्तूयमानः नगरं प्रविवेश । प्रविशंश्च स तत्र तत्र पौरैः नानाविध मङ्गलोपचारैरभिपूजितः, द्विजैः प्रयुक्तानि आशीर्वचनानि प्रतिगृह्य राजसभामलङ्चकार । तत्र धौम्यं गुरुं पुरस्कृत्य, ब्राह्मणांश्च विविधैः गोरत्नवस्त्रादिभिरभिपूजित वान् । ततश्च निःशब्दे जाते लब्धावसरः कश्चिद्राजानमुपेत्योवाच—राजन् ! इमे हि द्विजाः मन्मुखेन प्राहुः " धिग्भवन्तं ज्ञातिघातिनं गुरुद्रोहिणं, किमस्य कुनृपतेः भाषणेनेति "! एवंभूतं तस्य वचः श्रुत्वा लज्जया तस्मिन् राजनि अवाङ्मुखे सति, भृशं व्याकुलीभूताः ब्राह्मणाः सर्वे उच्चैरवदन् , धर्मात्मन् ! एष दुर्योधनसखश्चार्वाको नाम राक्षसःस्वमित्रस्य कथमपि प्रियं चिकीर्षुः तापसवेषेणेत्येत्थंवदति । न वयमित्थं ब्रूमः, व्येतु ते भयमीदृशं । भवन्तं कल्याणमुपतिष्ठतु, इत्युक्त्वा तञ्चराक्षसंहुंकारेणैव भस्मसाच्चक्रुः । अथ तेनराज्ञा पूजिताः विप्राः राजानमभिनन्द्य ययुः ।

एवं - இவ்வாறு, सान्त्वितः - ஸமாதானம் செய்யப்பட்ட, युधिष्ठिरः-தர்ம புத்திரர், धृतराष्ट्रं - த்ருதராஷ்டிரரை पुरस्कृत्य - முன்னிட்டு, कृष्णेन-கிருஷ்ணரோடும், द्वैपायनेन-, வ்யாஸரோடும், सहितः - கூடியவராகவும், गजाश्वरथपादातेन - யானை, குதிரை, தேர் காலாட்படைகளால், अनुगम्यमानः च - பின் தொடரப்பட்டவராகவும், वैतालिकैः - ஸ்துதி பாடகர்களால், स्तूयमानः च - ஸ்தோத்திரம் செய்யப்படுகின்றவராகவும், नगरं - பட்டிணத்திற்குள், प्रविवेश - ப்ரவேசித்தார், प्रविशन् - ப்ரவேசிக்கின்ற, सः - அவர், तत्र तत्र - ஆங்காங்கு, पौरैः - பட்டிணத்து ஜனங்களால், नानाविधमङ्गलोपचारैः - பலவிதமங்கள உபசாரங்களால், अभिपूजितः - பூஜிக்கப்பட்டவராக, द्विजैः - ப்ருஹ்மணர்களால், प्रयुक्तानि - செய்யப்பட்ட, आशीर्वचनानि - ஆசீர்வாதங்களை प्रतिगृह्य च - ஏற்றுக்கொண்டும், राजसभां - ராஜ ஸபையை, अलञ्चकार - அலங்கரித்தார், तत्र - அங்கு, गुरुं धौम्यं - குருவான தௌம்யரை, पुरस्कृत्य - பூஜித்து, ब्राह्मणान् च - ப்ருஹ்மணர்களையும், विविधैः - பலவிதமான, गोरत्नवस्त्रादिभिः - பசு, ரத்னம, வஸ்த்ரம முதலியவைகளால், अभिपूजितवान्- பூஜித்தார், ततः च - பிறகு, निः शब्दे जाते - சப்தமில்லாமலிருக்குப்பொழுது, लब्धावसरः - அடையப்பட்ட சந்தர்ப்பத்தையுடைய, कश्चित् - ஒருவன், राजानं - அரசனை, उपेत्य - அடைந்து, राजन् - அரசே! इमे -இந்த, द्विजाः हि- ப்ருஹ்மணர்களோ, मन्मुखेन -என் மூலமாக, प्राहुः - சொல்கிறார்கள், "ज्ञातिघातिनं - ஞாதிகளை கொன்றவனும், गुरुद्रोहिणं - குருவிற்குத்ரோகம் புரிந்தவனுமான, भवन्तं - உமமை, धिक् - நிந்திக்கவேண்டும், कुनृपतेः - நீசராஜனின், अस्य - இவனுடைய, भाषणेन - பேச்சினுல், किं - என்ன

பயன், इति - என்று, ऊचाच - கூறினன், एवं भूतं - இப்பேர் பட்ட, तस्य - அவனுடைய, वचः - வார்த்தையை, श्रुत्वा - கேட்டு, लज्जया - வெட்கத்தால், तस्मिन् राजनि - அந்த அரசன், अवाङ्मुखेसति - குனிந்த முகத்தையுடையவனாயிருக்கும்பொழுது, भृशं - மிகவும், व्याकुलीभूताः - கலங்கியவர்களான, सर्वे ब्राह्मणाः - எல்லா ப்ராம்ஹணர்களும், उच्चैः - உரக்க, अवदन् - கூறினார்கள், धर्मात्मन्! - தர்மரூபியே! एषः - இந்த, दुर्योधनसखः - துர்யோதனனுக்கு சிநேகிதனை, चार्वाको नाम - சார்வாகன் என்ற, राक्षसः - ராக்ஷஸன், स्वमित्रस्य - தன் சிநேகிதனுக்கு, कथमपि - எவ்விதமாவது, प्रियं - ப்ரியத்தை, चिकीर्षुः - செய்ய விருப்பமுள்ளவனாக, तापसवेषेण - தபஸ்வி வேஷத்தோடு, एत्य - வந்து, इत्थं - இவ்வாறு, वदति - சொல்கிறான், इति - என்று, उक्त्वा - கூறி, तं - அந்த, राक्षसं च - ராக்ஷஸனையும், हुंकारेण एव - ஹூம் என்ற சப்தத்தாலேயே, भस्मसाच्चक्रुः - சாம்பலாகச் செய்தார்கள். अथ - பிறகு, तेन राज्ञा - அந்த அரசனால், पूजिताः - பூஜிக்கப்பட்ட, विप्राः - ப்ராம்ஹணர்கள், राजानं - அரசனை, अभिनन्द्य - கொண்டாடிக்கொண்டு ययुः - சென்றார்கள்.

अथ तद्वधदुःखेन दुःखितं धर्मपुत्रं श्रीकृष्णः तात पूर्वं बदर्यां बहुवार्षिकं तपस्तप्त्वा ब्रह्मणः सकाशात् " विप्रावमानं विना तवमरणस्य नान्यन्निमित्तं भवेदिति लब्धवरोऽसौ देवान् तापयामास । ते च देवाः धातारमुपगम्यास्मात् रक्षसः समुत्पन्नां पीडां निवेदयामासुः । वेधाश्च " अस्याचिरेणैव मृत्युः भविता । असौ च दुर्योधनसखो भूत्वा ब्राह्मणानवमंस्यते । तदा क्रोध-

परवशाः विप्राः वाग्बलाः पापमेनं धक्ष्यन्तीति देवान् प्रत्युवाच । तदनुसारेणैवासौ राक्षसः ब्राह्मतेजसा दिष्ट्या दग्धः । तस्मान्मा शुचः । इति तद्वधनिमित्तबोधनेन सान्त्वयामास ।

अथः - பிறகு, तद्वधदुःखेन - அந்த ராக்ஷஸனுடைய மரண துக்கத்தால், दुःखितं - வருத்தம் கொண்ட, धर्मपुत्रं - தர்மபுத்திரரை, श्रीकृष्णः - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், तात ! - ஐயனே!, पूर्वं - முன்பு, बदर्यां - பதரிகாச்ரமத்தில், बहुवार्षिकं - பல வர்ஷங்கள் செய்யக்கூடிய, तपः - தவத்தை; तप्त्वा - செய்து, ब्रह्मणः सकाशात् - பிர்மாவிடமிருந்து, विप्रावमानं विना - ப்ரும்ஹண நிந்தனையைத் தவிர, तव - உன்னுடைய, मरणस्य - மரணத்திற்கு, अन्यत् - வேறு, निमित्तं - காரணம், न भवेत् - இல்லை, इति - என்று, लब्धवरः - அடையப்பட்ட வரத்தையுடைய, असौ - இந்த ராக்ஷஸன், देवान् - தேவர்களை, तापयामास - துன்புறுத்தினன். ते देवाः च - அத்தேவர்களும், धातारं - ப்ரம்ஹதேவனை, उपगम्य - அடைந்து, अस्मात् रक्षसः - இந்த ராக்ஷஸனிடமிருந்து, समुत्पन्नां - உண்டான, पीडां - ஹிம்ஸையை, निवेदयामासुः - தெரிவித்தார்கள், वेधाः च - பிர்மாவும், अस्य - இவனுக்கு, अचिरेणैव சீக்கிரத்திலேயே, मृत्युः - மரணம், भविता - ஏற்படப் போகிறது, असौ च - இவனும், दुर्योधनसखः - துர்யோதனனுக்கு சிநேகிதனாய், भूत्वा - இருந்து, ब्राह्मणान् - ப்ரும்ஹணர்களை, अवमंस्यते - அவமதிக்கப் போகிறான், तदा - அப்பொழுது, क्रोधपरवशाः - கோபம் கொண்டவர்களும், वाग्बलाः - வாக் பலமுள்ளவர்களான, विप्राः - ப்ரும்ஹணர்கள், पापं - பாபியான, एनं - இவனை, धक्ष्यन्ति - எரிக்கப் போகிறார்கள், इति - என்று, देवान् - தேவர்களுக்கு प्रत्यु-

चाच - பதில் சொன்னார், तदनुसारेण एव - அதன்படியே, असौ राक्षसः - இந்த ராக்ஷஸன், दिष्ट्या - பாக்யவசத்தால், ब्राह्मतेजसा - ப்ராஹ்மணர்களுடைய தேஜஸால், दग्धः - எரிக்கப்பட்டார், तस्मात् - ஆகையால், माशुचः - வருத்த மடையாதே, इति - என்று, तद्वधनिमित्तबोधनेन - அவன் மரண காரணத்தைத் தெரிவிப்பதால், सान्त्वयामास - ஸமா தானம் செய்தார்

अनन्तरञ्च भगवान् वासुदेवः व्यासादिभिः धृतराष्ट्रेण च समेतस्तं सम्राजं धर्मपुत्रं राज्येऽभ्यषिञ्चत् । तेन च प्रमोदभरितेषु पौरेषु सः राजा, यौवराज्येभीममभिषिच्य, दुष्टनिग्रहे जिष्णुं, बलाध्यक्ष्ये नकुलं, बुद्धिसंपन्नंविदुरं साचिव्ये, आयव्यय चिन्तने सञ्जयं च नियुज्य सहदेवं नित्यं समीपवर्तिनं च चकार । ततश्चयुधिष्ठिरः श्रीभगवन्तं वासुदेवं बहुधा स्तुत्वा धृतराष्ट्रानुमत्या, दुर्योधनादीनां गृहाणि यथाक्रमं स्व भ्रातृभ्यो ददौ । कुरुवंशपुरोधसं धौम्यसहितं सुशर्माणं देवादिकार्येषु समादिश्य स्वयं राज्यं परिपालयामास ।

अनन्तरं च - பிறகு, भगवान् - பகவானை, वासुदेवः - ஸ்ரீ க்ருஷ்ணர், व्यासादिभिः - வ்யாஸர் முதலியவர்களோடும், धृतराष्ट्रेण च - த்ருதராஷ்டிரரோடும், समेतः - கூடியவராக, तं - அந்த, धर्मपुत्रं - தர்ம புத்திரரை, राज्ये - ராஜ்யத்தில் सम्राजं - சக்ரவர்த்தியாக, अभ्यषिञ्चत् - பட்டாபிஷேகம் செய்தார், तेन च - அதனால், पौरेषु - ஜனங்கள், प्रमोदभरितेषु - ஸந்தோஷம் நிறம்பியவர்களாயிருக்கும்பொழுது, स राजा - அந்த அரசன், यौवराज्ये - யுவராஜ்ய பதவியில், भीमं -

பிமனை, **अभिषिच्य** - அபிஷேகம் செய்து, **दुष्टनिग्रहे** - துஷ்டர்களை நிக்ரஹிப்பதில், **जिष्णुं** - அர்ஜுனனையும், **बलाध्यक्ष्ये** - சேனைப் பதவியில், **नकुलं** - நகுலனையும், **बुद्धिसंपन्नं**- புத்தி நிரம்பிய, **विदुरं** - விதுரனை, **साचिव्ये** - மந்திரிப் பதவியிலும், **आयव्ययचिन्तने** - வரவு செலவு பரிசீலனையில், **सञ्जयं च** - ஸஞ்சயனையும், **नियुज्य** - அமர்த்தி, **सहदेवं** - ஸஹதேவனை, **नित्यं** - எப்பொழுதும், **समीपवर्तिनं** - ஸமீபத்திலிருப்பவனாக, **चकार** - செய்தார், **ततः च** - பிறகு **युधिष्ठिरः** -யுதிஷ்டிரர், **श्रीभगवन्तं**-ஸ்ரீ பகவானை, **वासुदेवं**- கிருஷ்ணனை, **बहुधा** - பலவாறாக, **स्तुत्वा** - ஸ்துதி செய்துவிட்டு, **धृतराष्ट्रानुमत्या** - த்ருதராஷ்டிரருடைய அனுமதியால், **सुयोधनादीनां** -துர்யோதனன் முதலியவர்களுடைய, **गृहाणि** - வீடுகளை, **यथाक्रमं** - முறைப்படி, **स्वभ्रातृभ्यः** - தன் ஸகோதரர்களுக்கு, **ददौ**-கொடுத்தார், **कुरुवंशपुरोधसं**- குரு வம்சத்தின் புரோஹிதரும், **धौम्यसहितं** - தௌம்யருடன் கூடிய, **सुशर्माणं** - ஸுசர்மாவை, **देवादिकार्येषु** - தேவர்கள் முதலியவர்களுடைய காரியங்களில், **समादिश्य** - அமர்த்தி, **स्वयं** - தான், **राज्यं** - ராஜ்யத்தை, **परिपालयामास** - ஆண்டு வந்தான்.

तदनु श्रीकृष्णः, धर्मपुत्रश्चत्वारो भ्रातरः कृपादयश्च सर्वे पताकाध्वजशोभितैः शीघ्रगामिभिर्वाजिभिश्चयुक्तैः रथैः कुरुक्षेत्रं प्रति ययुः। तत्र गत्वा च तत्कुरुक्षेत्रं पश्यन्तस्ते ततः प्रस्थिताः। तदानीं यादवनन्दनः युधिष्ठिराय "येन त्रिःसप्तकृत्वः पृथिवी निःक्षत्रिया कृता, तेन जामदग्न्येन क्षत्रियशोणितैर्पितृणां तर्पणं येषुहृदेषु कृतं, अमी ते पञ्चरामहृदाः दूरतः दृश्यन्ते, इति

भार्गवस्य विक्रमं कथयामास। ततश्च धर्मजेन पृष्टो वासुदेवः भार्गवस्य चरितं कथयन्नेव महर्षिमण्डलेन परिवृतं शरतल्पस्थमुत्तरायण प्रतीक्षं भीष्मं आससाद। तमासाद्य च सर्वेऽपि तं प्रणम्य समन्ततः निषेदुः। अनन्तरं हृषीकेशः भीष्मं यथाविधि कुशलादिकं पृष्ट्वा पाण्डवेयस्य मनसि समुत्थितस्य शोकस्य शान्तये प्रोवाच "ननुभोः धर्मनिधे! शान्तनव! भगवति सूर्ये उदीचीं गते, त्वयि चामुं लोकं प्राप्ते तत्र ज्ञानानि सर्वाणि पराभविष्यन्। अतस्तु सर्वे वयं धर्मविवेचनाय तव सन्निकर्षं समागताः। यद्वचोऽस्य ज्ञातिशोकोपहतश्रुतस्य शोकमपनुदेत्, तत्सत्यं धर्मार्थयुक्तं वचोऽस्मै तत्राहत्तमाय पौत्राय उपदिश। वयमपि तमेव मुखं कृत्वा त्वत्तः सर्वं श्रोतुकामास्मः इति।

तदनु - அதன் பிறகு, श्री कृष्णः - ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும், धर्म पुत्रः - தர்ம புத்ரரும், चत्वारः - நான்கு, भ्रातरः - (பீமன் முதலிய) ஸஹோதரர்களும், कृपादयः - கிருபர் முதலிய, सर्वे च - யாவரும், पताकाध्वजशोभितैः - கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவைகளும், शीघ्रगामिभिः - வேகமாகச் செல்லுகின்ற, वाजिभिः - குதிரைகளோடு, युक्तैश्च - கூடியவைகளுமான, रथैः - ரதங்களால், कुरुक्षेत्रं प्रति - குருக்ஷேத்ரத்தை நோக்கி, ययुः - சென்றார்கள், तत्र - அங்கு, गत्वा च - சென்று, तत् - அந்த, कुरु क्षेत्रं - குருக்ஷேத்ரத்தை, पश्यन्तः - பார்க்கின்றவர்களான, ते - அவர்கள், ततः - அங்கிருந்து, प्रस्थिताः - கிளம்பினார்கள், तदानीं - அப்பொழுது, यादवनन्दनः - யாதவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கின்ற கிருஷ்ணர், युधिष्ठिराय - யுதிஷ்டிரருக்கு.

யேன - யாரால், त्रिः सप्तकृत्वः - 21 தடவை, पृथिवी - பூமி யானது, निः क्षत्रिया - க்ஷத்ரியர்களற்றதாக, कृता - செய்யப்பட்டதோ, तेन - அப்பேர்ப்பட, जामदग्न्येन - ஜமதக்னியின் குமாரனை) பரசுராமரால், येषु ह्रदेषु - எந்த மடுக்களில், क्षत्रियशोणितैः-க்ஷத்ரியர்களின் ரத்தத்தால், पितॄणां- பித்ருக்களுக்கு, तर्पणं - தர்ப்பணமானது, कृतं - செய்யப்பட்டதோ, ते - அப்பேர்ப்பட்ட, अमी - இந்த, पञ्च - ஐந்து, रामह्रदाः -பரசுராமரின் மடுக்கள், दूरतः -தூரத்தில், दृश्यन्ते - காணப்படுகின்றன, इति - என்று, भार्गवस्य - பரசுராமருடைய, विक्रमं - பராக்ரமத்தை, कथयामास - சொன்னார், ततश्च - பிறகு, धर्मजेन - தர்ம புத்திரரால், पृष्टः - கேட்கப்பட்ட, वासुदेवः -ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், भार्गवस्य - பரசுராமனுடைய, चरितं - சரித்திரத்தை, कथयन्नेव - சொல்லிக்கொண்டே, महर्षिमण्डलेन - மஹரிஷி ஸமூஹத்தால், परिवृतं - சூழப்பட்டவரும், शरतल्पस्थं - மாணப்படுக்கையிலிருப்பவரும், उत्तरायण प्रतीक्षं - உத்தராயண காலத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவருமான, भीष्मं - பீஷ்மரை, आससाद - அடைந்தார், तं - அவரை, प्रणम्य - நமஸ்கரித்து, समन्ततः - சுற்றிலும், निषेदुः - அமர்ந்தார்கள், अनन्तरं - பிறகு, हृषीकेशः - கிருஷ்ணர், भीष्मं - பீஷ்மரை, यथाविधि - முறைப்படி, कुशलादिकं -க்ஷேமம் முதலிய வற்றை, पृष्ट्वा - கேட்டு, पाण्डवेयस्य - தர்ம புத்திருடைய, मनसि-மனதில், समुत्थितस्य-உண்டான, शोकस्य - துக்கத்தின், शान्तये - சாந்தியின் பொருட்டு, धर्मस्वरूप- कथनाय - தர்மங்களின் ஸ்வரூபங்களைச் சொல்வதற்காக, एवं - இவ்வாறு, प्रोवाच - கூறினார், "ननुभोः धर्मनिधे! - ஏ! தர்மநிதியே! शान्तनव - சந்தனுவின் குமாரரே!,

भगवति - பகவனுகிய, सूर्ये - சூரியன், उदीचीं गते - வடக்கு திசைக்கு சென்றபொழுது, त्वयि च - நீரும், अमुं लोकं - ஸ்வர்க்க லோகத்தை, प्राप्ते - அடைந்தபொழுது, तव - உம்முடைய, ज्ञानानि सर्वाणि - எல்லாவிதமான அறிவுகளும், पराभविष्यन् - மறைந்து போகும், अतः - ஆகையால், सर्वे वयं - நாங்கள் எல்லோரும், धर्मविवेचनाय - தர்மத்தை நன்கு தெரிந்து கொள்வதற்காக, तव - உம்முடைய, सन्निकर्षे - ஸமீபத்தை, समागताः - அடைந்துள்ளோம், ज्ञातिशोकोपहत श्रुतस्य - ஞாதிகளின் மரணத்தால் உண்டான துக்கத்தால், கெடுக்கப்பட்ட அறிவையுடைய, अस्य - இந்த தர்ம புத்ரருக்கு, यत् - யாதொரு, वचः - வார்த்தையானது, शोकं - துக்கத்தை, अपनुदेत् - அழிக்குமோ, तत् - அப்பேர்ப்பட்ட, सत्यं - ஸத்யமான, धर्मार्थयुक्तं - தர்மம் அர்த்தத்துடன் கூடிய, वचः - வார்த்தையை, असौ - இந்த, अर्हत्तमाय - மிகவும் தகுதியுள்ள, तव - உம்முடைய, पौत्राय - பேரனுகிய தர்ம புத்ரருக்கு, उपदिश - உபதேசம் செய்யும், वयं अपि - நாங்களும், तमेव - அவரையே, मुखं - कृत्वा - த்வாரமாகக் கொண்டு, त्वत्तः - உம்மிடமிருந்து, सर्वं - எல்லாவற்றையும், श्रोतुकामाः - கேட்க ஆவலுள்ளவர்களாக, स्मः - இருக்கிறோம், इति - என்று, (प्रोवाच - கூறினர்)

गाङ्गेयश्च कृष्णस्य हितं तद्वाक्यं श्रुत्वा कृताञ्जलिः " हे लोकनाथ, नारायण! तव वाक्यमुपश्रुत्य हर्षेण परिप्लुतः अस्मि। भगवन्! हृषीकेश। शराभितापात् मे मनः व्यथितं, गात्राणि चावसीदन्ति, बुद्धिश्च न प्रसीदति प्राणाश्च मां सन्त्वरयन्ति। दौर्बल्यात्सज्जते च वाक्। अतः कथं वक्तुमुत्सहे!

तत्क्षमस्व । किञ्च, त्वत्सन्निधौ ब्रुवन् वाचस्पतिरपि सीदेद्धि । अहं तु केवलं तववीर्येण तिष्ठामि । भवान् स्वयमेव तस्य हितं ब्रवीतु । सर्वेषां आगमानां त्वमगमः खलु । कथं त्वयि लोककर्तरि स्थिते मद्विधः कश्चित् गुरौ शिष्य इव स्थिते प्रब्रूयात् , इति प्रत्युवाच ।

गाङ्गेयः च - கங்கையின் புதல்வரான பீஷ்மரும், कृष्णस्य - கிருஷ்ணருடைய, हितं - நன்மையான, तद्वाक्यं - அந்த வாக்யத்தை, श्रुत्वा - கேட்டு, हे लोकनाथ - ஏ! உலகத்தை ரக்ஷிப்பவரே, भगवन् - பகவானே! हृषीकेश - இந்திரியங்களுக்கு ஈசனே! शराभितापात् - பாணங்களினு லேற்பட்டதாபத்தால், मे - என்னுடைய, मनः - மனது, व्यथितं - கலங்கியது. गात्राणि च - தேஹத்தின் அவயவங்களும், अवसीदन्ति - தளர்கின்றன, बुद्धिः च - அறிவும், न प्रसीदति - தெளிவாக இல்லை, प्राणाः च - பிராண வாயுக்களும், मां - என்னை, सन्त्वरयन्ति - துரிதப்படுத்துகின்றன, दौर्बल्यात् - பலமின்மையால், वाक् - வாக்கும், सज्जते - தடங்குகின்றது, अतः - ஆகையால், वक्तुं - சொல்வதற்கு, कथं - उत्सहे - எவ்வாறு சக்தியுள்ளவனாவேன், तत् - ஆகையால், क्षमस्व - பொறுத்துக்கொள்ளும், किञ्च - மேலும், त्वत्सन्निधौ - உம் முன்னிலையில், ब्रुवन् - நன்கு பேசக்கூடிய, बृहस्पतिः अपि - பிருஹஸ்பதியும், सीदेत् हि - தடங்குவாரல்லவா, अहं तु - நானோ, तव - உம்முடைய, वीर्येण - வீர்யத்தால்தான், तिष्ठामि - இருக்கிறேன், भवान् - தாங்கள், तस्य - அந்த தர்ம புத்ரனுக்கு, हितं - நன்மையை, स्वयमेव - தானே, ब्रवीतु - சொல்லுங்கள், सर्वेषां - எல்லா,

आगमानां - சாஸ்திரங்களுக்கும், **त्वं** - நீர், **अगमः खलु** - காரணமல்லவா, **लोककर्तरि** - உலகத்தை சிருஷ்டித்த, **त्वयि** - நீர், **स्थिते (सति)** - இருக்கும்பொழுது, **गुरौ** - குருவானவர், **स्थिते** - இருக்கும்பொழுது, **शिष्यः इव** - சிஷ்யன் போல், **मद्विधः** - என் போன்ற, **कश्चित्** - ஒருவன், **कथं** - எவ்வாறு, **प्रब्रूयात्** - பேசுவான், **इति** - என்று, **प्रत्युवाच** - பதில் கூறினார்.

तच्छ्रुत्वा मधुसूदनः सर्वार्थदर्शिनि कौरवधुरंधरे त्वयि सर्वमिदं वाक्यमुपपन्नमेव अथापि यच्चात्थ बाणघातरुजं. प्रति, अत्रमत्प्रसाद कृतं वरंगृहाण । न ते ग्लानिः, न वा गात्रावसादः नापि बुद्धिसंमोहः, क्षुत्पिपासे वा न भविष्यतः । तवाद्य्या बुद्धिश्च भविष्यति अतः धर्ममुपदिश, इति वदतिस्म । ततश्चव्यासादि महर्षयः भगवन्तं वासुदेवं स्तुत्वा तमामन्त्र्य यथागतं जग्मुः । तदनु श्रीकृष्णादयश्च भीष्ममामन्त्र्य श्वः समेष्यामः, इत्युक्त्वा नगरं समाविशन् ।

तच्छ्रुत्वा - அதைக்கேட்டு, **मधुसूदनः** - "மது" என்ற அரக்கனை அழித்த கிருஷ்ண பகவான், **सर्वार्थदर्शिनि** - எல்லா விஷயங்களையும் அறிந்தவரும், **कौरवधुरंधरे** - கௌரவ வம்சத்தை வஹித்தவருமான, **त्वयि** - உம்மிடத்தில், **इदं सर्वं** - இந்த எல்லா, **वाक्यमपि** - வார்த்தையும், **उपपन्नं एव** - பொருத்தமானதே, **अथापि** - அப்படி இருந்த போதிலும், **बाणघातरुजं प्रति** - பாணத்தின் தாக்குதலால் ஏற்பட்ட சிரமத்தைப் பற்றி, **यत्** - யாதொன்றை, **आत्थ**-

சொல்லுகிறீரோ, अत्र - இவ்விஷயத்தில், मत्प्रसादकृत - என் அனுக்ரஹத்தாலேற்பட்ட, वरं - வரனை, गृहाण - பெற்றுக் கொள், ते - உமக்கு, ग्लानिः - சோர்வு, न (भवेत्) - இருக்காது, गात्रावसादः वा - சரீரத்தின் தளர்ச்சியோ, न - ஏற்படாது, बुद्धिसंमोहः अपि - புத்தி மோஹமே, न - ஏற்படாது; क्षुत्पिपासे वा - பசி தாகங்களும், न भविष्यतः - ஏற்படாது, तव - உமக்கு, अग्र्या - சிறந்த, बुद्धिः च - புத்தியும், भविष्यति - ஏற்படப்போகின்றது, अतः - ஆகையால், धर्मं - தர்மத்தை, उपदिश - உபதேசம் செய்யும், इति - என்று, वदति स्म - கூறினார், ततः च - பிறகு, व्यासादिमहर्षयः - வ்யாஸர் முதலிய மஹரிஷிகள், भगवन्तं - பகவானுகிய, वासुदेवं - ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை, स्तुत्वा - ஸ்தோத்திரம் செய்து, तम् आमन्त्र्य - அவரிடம் விடைபெற்று, यथागतं - வந்த படியே, जग्मुः - சென்றார்கள், तदनु - அதன் பின், श्रीकृष्णादयः च - ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் முதலியவர்களும், भीष्मं आमन्त्र्य - பீஷ்மரிடம் விடைபெற்று, श्वः - நாளைக்கு, समेष्यामः - வருவோம், इति - என்று, उक्त्वा - சொல்லிக் கொண்டு, नगरं - நகரத்தை, समाविशन् - அடைந்தார்கள்.

नमो धर्माय महते नमः कृष्णाय वेधसे ।

महते - சிறந்த, धर्माय - தர்மத்திற்கு, नमः - நமஸ்காரம், वेधसे - உலகைப் படைத்த, कृष्णाय - கிருஷ்ணருக்கு, नमः - நமஸ்காரம்.

शुभं भूयात्

கல்யாண் பிரஸ், திருச்சி.—4000 காப்பிகள்